

Agatha Christie

ÎNTÂLNIRE CU MOARTEA

Partea întâi

Capitolul 1

— Înțelegi, nu-i așa, că trebuie să moară?

Întrebarea pluti în aerul nemișcat al nopții, păru să zăbovească o clipă, apoi se pierdu în întuneric înspre Marea Moartă.

Hercule Poirot se opri un minut cu mâna pe cremona ferestrei. Încruntându-se, închise hotărât geamul, oprind pătrunderea aerului nopții, atât de periculos. Hercule Poirot fusese crescut în ideea că aerul de afară trebuie să rămână afară și, mai ales, că aerul nopții era periculos pentru sănătate.

În timp ce trăgea draperiile acoperind bine fereastra și se îndrepta spre pat, Poirot zâmbi îngăduitor pentru sine.

„Înțelegi, nu-i așa, că trebuie să moară?”

Curioase aceste cuvinte pe care detectivul Hercule Poirot le auzi în prima noapte petrecută în Ierusalim.

— E clar – oriunde mă duc, există ceva care îmi amintește de crimă! Murmură el. Continuă să zâmbească aducându-și aminte de o istorioară referitoare la romancierul Anthony Trollope, pe care o auzise odată. Trollope traversa Atlanticul, când îi surprinsese pe doi colegi de călătorie discutând despre un fragment dintr-un roman de-al său, publicat de curând. „E foarte bun, declarase unul din ei. Dar ar trebui să o omoare pe bătrâna aia plicticoasă.” Cu un zâmbet larg, romancierul le replicase: „Domnilor, vă sunt foarte recunoscător! O să mă duc să o omor imediat!”

Hercule Poirot se întrebă ce anume determinase rostirea cuvintelor pe care tocmai le auzise. Probabil o colaborare în privința unei cărți sau a unei piese de teatru.

Încă zâmbind, își zise: „S-ar putea ca într-o zi să-mi amintesc de cuvintele astea și înțelesul lor să fie mult mai sinistru”.

Acum își amintea că vocea care le rostise avusese un ton ciudat de pătimăș – un tremur care vădea o încordare emoțională intensă. O voce de bărbat – sau de băiat...

În timp ce stingea veioza de lângă pat, Hercule Poirot gândi: „Ar trebui să pot recunoaște acea voce... „

II

Cu coatele pe pervaz și capetele apropiate, Raymond și Carol Boynton priveau în adâncimea albastră a nopții. Nervos, Raymond repetă cuvintele pe care le rostise și înainte:

— Înțelegi, nu-i așa, că trebuie să moară?

Carol Boynton se foi ușor, apoi zise cu o voce profundă și aspră:

— E oribil...

— Nu e mai oribil ca asta!

— Cred că nu...

Raymond rosti cu violență:

— Nu poate continua în felul ăsta – nu se poate... Trebuie să facem ceva... Și nu există altceva ce putem face...

— Dar dacă am putea scăpa cumva... Zise Carol, dar vocea ei era neconvingătoare și chiar și ea își dădea seama de lucrul ăsta.

— Nu putem. Glasul lui era sec și lipsit de speranță. Carol, știi că nu putem...

Fata se cutremură.

— Știu, Ray... Știu.

El scoase un hohot de râs scurt și amar.

— Oamenii ar spune că suntem nebuni – să nu putem pur și simplu să plecăm...

— Poate că... Suntem nebuni, rosti Carol încet.

— Cred că da. Da, cred că suntem. Oricum, nu mai avem mult și o să fim... Cred că unii oameni ar spune că deja am înnebunit – uită-te la noi cum plănuim, cu sânge rece, să ne omorâm mama!

— Nu e mama noastră! Îl contrazise Carol cu asprime.

— Nu, ai dreptate. Urmă o pauză, apoi Raymond continuă,

cu o voce liniștită, indiferentă: Ești de acord, Carol?

— Cred că ar trebui să moară, da... Răspunse Carol, hotărâtă. Apoi izbucni brusc: E nebună... Sunt aproape convinsă că e nebună... N-ar... N-ar putea să ne chinuiască în felul ăsta dacă ar fi normală. De ani întregi spunem: „Așa nu se mai poate!” – și s-a putut! Am zis: „Va muri la un moment dat” – dar n-a murit! Nu cred că va muri vreodată dacă nu...

— Dacă nu o omorâm, continuă Raymond decis.

— Da.

Carol își încleștă pumnii pe pervazul din fața ei.

Fratele ei continuă pe un ton calm, normal, în care doar un tremur slab arăta nerăbdarea interioară:

— Înțelegi că trebuie să fie unul din noi, nu-i așa? Cu Lennox, trebuie luată în considerație și Nadine. Și nu putem să o implicăm pe Jinny.

Carol se cutremură.

— Biata Jinny... Mi-e atât de teamă...

— Știu. Situația devine din ce în ce mai gravă, nu-i așa? De aceea trebuie făcut rapid ceva – înainte să depășească orice limită.

Carol se ridică brusc, dându-și pe spate de pe frunte șuvițele de păr castaniu.

— Ray, nu crezi că este ceva cu adevărat greșit, nu?

El îi răspunse pe același ton aparent calm:

— Nu. Cred că este ca și cum am omorî un câine turbat... Ceva care face rău lumii și trebuie oprit. Acesta este singurul mod de a-l opri.

— Dar ei... Ei ne vor trimite pe scaunul electric, murmură ea. Vreau să zic că nu am putea explica cum e ea... Ar părea atât de fantastic... Într-un fel, totul este în mințile noastre, înțelegi?

— Nimeni nu va ști vreodată, o asigură Raymond. Am un plan. M-am gândit la tot. Ar trebui ca noi să fim în siguranță.

Carol se întoarse brusc spre el.

— Raymond... Într-un fel sau altul acum ești diferit. Ceva ți s-a întâmplat... Ce anume ți-a băgat toate astea în cap?

— De ce crezi că mi s-a întâmplat ceva?

El își întoarse capul, privind în noapte.

— Pentru că... Ray, e vorba de fata aceea din tren?

— Nu, desigur că nu, de ce ar fi? Of, Carol, nu vorbi prostii.

Hai să ne întoarcem la... la...

— La planul tău? Ești sigur că este... Un plan bun?

— Da, cred că da... Desigur, trebuie să așteptăm ocazia potrivită. Și apoi, dacă totul merge bine, vom fi liberi – cu toții.

— Liberi?

Carol oftă ușor. Ridică privirile spre stele. Apoi un acces de plâns îi scutură tot trupul.

— Carol, ce s-a întâmplat?

Carol izbucni în suspine nestăpânite.

— E atât de frumos... Noaptea, și întunericul, și stelele. Dacă am putea să ne bucurăm de tot... Dacă am putea și noi să fim ca ceilalți oameni în loc să fim cum suntem – ciudați, și nebuni, și atât de în neregulă.

— Dar vom fi... În regulă, după ce ea va muri!

— Ești sigur? Nu e prea târziu? Nu vom fi mereu ciudați și diferiți?

— Nu, nu, nu!

— Mă întreb...

— Carol, dacă preferi să nu...

Ea împinse la o parte brațul care încerca să o liniștească.

— Nu, sunt alături de tine – în mod sigur! Din cauza celorlalți – mai ales a lui Jinny. Trebuie să o salvăm pe Jinny!

Raymond se opri o clipă.

— Atunci... Mergem mai departe?

— Da!

— Bine. Să-ți spun planul meu...

Și își apropie capul de al ei.

Capitolul 2

Domnișoara Sarah King, absolventă a facultății de medicină, stătea lângă masă în camera de corespondență din hotelul Solomon din Ierusalim, răsfoind leneșă paginile ziarelor și ale revistelor. Avea sprâncenele încruntate și părea preocupată.

Francezul de vârstă medie care intră din hol în cameră o

privi o clipă înainte de a se duce spre celălalt capăt al mesei. Când privirile li se întâlniră, Sarah făcu un ușor gest de recunoaștere, zâmbindu-i. Își aminti că bărbatul îi venise în ajutor în călătoria de la Cairo și îi căruse una dintre valize când nici un hamal nu părea să fie disponibil.

— Vă place Ierusalimul? O întrebă doctorul după schimbul de saluturi.

— În unele privințe este îngrozitor, spuse Sarah, după care adăugă: Religia este foarte ciudată!

Francezul păru amuzat.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Engleza lui era aproape perfectă. Toate sectele posibile se ceartă și se bat!

— Și construcțiile îngrozitoare pe care le-au ridicat! Adăugă Sarah.

— Da, într-adevăr.

Sarah oftă.

— M-au împiedicat astăzi să intru undeva fiindcă aveam o rochie fără mâneci, spuse ea mâhnită. Se pare că Atotputernicului nu-i plac brațele mele, în pofida faptului că el le-a creat.

Doctorul Gerard izbucni în râs, apoi spuse:

— Mă pregăteam să comand niște cafea. Vreți și dumneavoastră, domnișoară...

— King este numele meu. Sarah King.

— Iar al meu – permiteți-mi.

Scoase o carte de vizită. Sarah o luă și ochii i se măriră plini de uimire și plăcere.

— Doctorul Theodore Gerard? Oh, sunt foarte încântată să vă cunosc. V-am citit toate lucrările, desigur. Opiniile dumneavoastră privind schizofrenia sunt teribil de interesante.

— Desigur?

Sprâncenele lui Gerard se arcuiră a mirare.

Sarah îi explică destul de rușinată:

— Știți... Și eu mă pregătesc să devin doctor. Tocmai mi-am luat diploma.

— Aha! Înțeleg.

Doctorul Gerard comandă cafea și se așezară într-un colț al

salonului. Francezul era mai puțin interesat de realizările medicale ale lui Sarah decât de părul negru care i se unduia de pe frunte și de forma frumoasă a gurii roșii. Era amuzat de evidentul respect cu care îl privea.

— Stați mult aici? O întrebă el ca să întrețină conversația; – Câteva zile. Atâta. Apoi vreau să merg la Petra.

— Aha! Și eu mă gândeam să merg acolo dacă excursia nu durează prea mult. Înțelegeți, trebuie să mă întorc la Paris pe 14.

— Durează cam o săptămână, cred. Două zile până acolo, două acolo și două pe drum înapoi.

— Trebuie să mă duc la agenția de voiaj dimineața ca să văd ce se poate aranja.

Un grup de oameni intră în salon și se așează. Sarah îi privi cu un oarecare interes. Își coborî vocea:

— Oamenii aceia tocmai au intrat – i-ați observat în tren azi-noapte? Au plecat din Cairo cam odată cu noi.

Doctorul Gerard își puse un monoclu și își îndreptă privirea spre celălalt capăt al încăperii.

— Americani?

Sarah aprobă din cap.

— Da. O familie de americani. Dar una cam neobișnuită, după părerea mea.

— Neobișnuită? Cum așa?

— Păi, uitați-vă la ei. Mai ales la bătrână.

Doctorul Gerard se conformă. Privirea lui profesionistă se mută rapid de la un chip la altul.

Observa mai întâi un bărbat înalt, cam osos, care avea în jur de treizeci de ani. Fața era plăcută, dar slabă, și avea o atitudine nefiresc de apatică. Mai erau doi adolescenți – un băiat cu trăsături aproape grecești. „E ceva ciudat și cu el, își zise doctorul Gerard. Da – are o stare nervoasă evidentă.” Fata era în mod clar sora lui – exista o asemănare remarcabilă. Și ea era la fel de neliniștită. Mai era o fată, de vârstă chiar mai mică – avea un păr roșcat-auriu care îi stătea ca un halou în jurul capului; mâinile nu-i aveau astâmpăr – trăgeau și mototoleau batista din poală. O altă femeie, tânără, calmă, cu

părul negru și ten palid, cu chip placid care semăna cu Madona lui Luini. Ea chiar nu dădea vreun semn de neliniște! Și în mijlocul grupului... „Doamne! Gândi doctorul Gerard, cu repulsia candidă specifică francezilor. Ce oroare de femeie!” Bătrână, umflată, stând în mijlocul grupului, ca un Buddha deformat – un păianjen grețos în centrul pânzei!

— La Maman nu e prea frumoasă, nu? Îi spuse el lui Sarah și ridică din umeri.

— E ceva cam... Sinistru în privința ei, nu credeți? Îl întreabă Sarah.

Doctorul Gerard o cercetă din nou. De data asta privirea era a profesionistului, nu a estetului.

— Hipofâzie – cardiacă, adăugă el în limbajul eliptic medical.

— A, da, asta! Sarah nu luă în seamă aspectul medical. Dar este ceva ciudat în atitudinea lor față de ea, nu credeți?

— Cine sunt, știți?

— Numele lor este Boynton. Mama, fiul căsătorit, soția lui, un fiu mai tânăr și două surori mai mici.

— La familie Boynton vizitează lumea, murmură doctorul Gerard.

— Dar este ceva ciudat în felul cum o fac. Nu vorbesc niciodată cu altcineva. Și niciunul dintre ei nu poate face ceva dacă bătrâna nu-și dă acordul!

— E genul de familie matriarhală, spuse Gerard gânditor.

— E un adevărat tiran, după părerea mea, zise Sarah.

Doctorul Gerard ridică din umeri și fu de părere că femeia americană stăpânea Pământul – lucru binecunoscut.

— Da, dar e mai mult de-atât, insistă Sarah. Ea... Ah, îi intimidează atât de tare pe toți, îi are la degetul mic, încât e... e indecent!

— Prea multă putere strică femeilor, fu de acord Gerard, devenind brusc grav, apoi clătină din cap.

— E dificil pentru o femeie să nu abuzeze de putere.

Doctorul îi aruncă lui Sarah o privire rapidă. Ea se uita la familia Boynton – sau, mai bine zis, îl privea pe un anumit membru al ei. Pe buzele doctorului Gerard flutură un zâmbet

scurt, de înțelegere galică. Aha! Deci despre asta era vorba!

— Ați vorbit cu ei, nu? Murmură el, făcând o încercare.

— Da – cel puțin, cu unul dintre ei.

— Cu tânărul... cu fiul mai tânăr?

— Da. În tren, când veneam de la Kantara. Stătea pe coridor. Eu am deschis discuția.

În atitudinea ei față de viață nu exista nici urmă de timiditate. Era interesată de oameni și avea o fire prietenoasă, deși nerăbdătoare.

— Ce v-a determinat să-i vorbiți? O întreabă Gerard.

Sarah ridică din umeri.

— De ce nu? Deseori vorbesc cu lumea când mă aflu într-o călătorie. Mă interesează oamenii – ce fac, ce gândesc, ce simt.

— Îi puneți sub microscop, ca să spunem așa.

— Cred că puteți spune asta, recunoscți tânăra.

— Și ce impresie aveți în acest caz?

— Ei bine... Ezită ea, este cam ciudat... În primul rând, băiatul s-a înroșit până în vârful urechilor.

— Ce este atât de neobișnuit? Întreabă Gerard sec.

Sarah izbucni în râs.

— Vreți să spuneți că m-a considerat o nerușinată care îi face avansuri? A, nu, nu cred că a crezut asta. Bărbații pot să-și dea seama, nu?

Se uită la el franc cu o privire întrebătoare. Doctorul Gerard aprobă din cap.

— Am avut impresia, spuse Sarah cu voce joasă și încruntându-se puțin, că era – cum să spun?

— Și încântat, și îngrozit. Încântat din cale-afară... Și absurd de neliniștit în același timp. Asta chiar e ciudat, nu-i așa?

Pentru că americanii mi s-au părut întotdeauna neobișnuit de siguri pe sine. Un tânăr american de douăzeci de ani, să spunem, are infinit mai multe cunoștințe despre lume și mai mult savoir faire decât un tânăr englez de aceeași vârstă. Și băiatul ăsta trebuie să aibă peste douăzeci de ani.

— Cred că douăzeci și trei sau douăzeci și patru.

— Așa de mult?

— Cred că da.

— Da... Poate aveți dreptate... Numai că, într-un fel, pare atât de tânăr...

— Inadecvare mentală. Factorul „copil” persistă.

— Înseamnă că am dreptate? Adică, e ceva care nu este normal în legătură cu el?

Doctorul Gerard ridică din umeri, zâmbind ușor în fața seriozității ei.

— Dragă tânără doamnă, oare e vreunul din noi pe deplin normal? Dar vă pot garanta că este vorba de o nevroză de un anumit gen.

— Care are legătură, sunt sigură, cu bătrâna aceea îngrozitoare.

— Se pare că vă displace foarte mult, spuse Gerard, privind-o cu curiozitate.

— Așa e. Are... Are o privire rea!

— Așa au multe mame când fiii lor sunt atrași de tinere fascinante! Sarah înălță nerăbdătoare din umeri. Francezii erau toți la fel, gândi ea, obsedați de sex! Deși, ca psiholog, trebuia să recunoască pentru sine că la baza celor mai multe fenomene stătea sexul. Gândurile lui Sarah o luară pe calea psihologică atât de cunoscută ei.

Tresări și fu smulsă din meditație. Raymond Boynton traversa camera îndreptându-se spre masa din mijloc. Alese o revistă și, când trecu pe lângă scaunul lui Sarah, aceasta îl privi și i se adresă:

— Ați vizitat ceva astăzi?

Rosti cuvintele la întâmplare, interesând-o, de fapt, să vadă cum vor fi primite.

Raymond se opri din drum, se înroși, tresări ca un cal speriat și ochii i se îndreptară neliniștiți spre mijlocul grupului de familie.

— Oh... Oh, da... Cum, da, sigur. Eu...

Apoi brusc, de parcă ar fi fost atins de un pinten, se îndreptă grăbit spre familia lui, cu revista în mână.

Silueta grotescă de Buddha întinse o mână grasă după ea, dar, când o luă – observă doctorul Gerard – ochii ei priveau

chipul băiatului. Mormăi, în mod sigur fără vreun cuvânt de mulțumire. Poziția capului i se schimbă ușor și doctorul observă că acum se uita urât la Sarah. Fața îi era impasibilă, fără nici o expresie – era imposibil de spus ce îi trecea prin minte.

Sarah se uită la ceas și scoase o exclamație.

— E mult mai târziu decât am crezut. Se ridică. Mulțumesc mult, doctore Gerard, pentru că am băut împreună cafeaua. Acum trebuie să scriu niște scrisori.

Se ridică și îi întinse mâna.

— Sper că ne vom mai întâlni, spuse el.

— A, da! Poate veți veni la Petra?

— Cu siguranță voi încerca.

Sarah îi zâmbi și se întoarse. În drumul ei spre ieșirea din cameră trebuia să treacă pe lângă familia Boynton.

Doctorul Gerard observă că privirea doamnei Boynton se îndreptă spre chipul fiului ei și ochii celor doi se întâlniră. Când Sarah trecu, Raymond Boynton își întoarse capul pe jumătate – dar nu spre ea, ci ferindu-și privirea... Era o mișcare înceată, fără voie, care dădea impresia că bătrâna doamnă Boynton trăsesese de un fir invizibil.

Sarah King observă mișcarea evazivă și, fiind atât de tânără și de umană, gestul o enervă. Avuseseră o discuție atât de plăcută pe coridorul vagonului de dormit! Își comparaseră impresiile despre Egipt, râseseră de limbajul ridicol al catârșilor și al vânzătorilor de pe străzi. Sarah îi povestise cum îi răspunsese unui conducător de cămilă care o întrebase imprudent și plin de speranță: „Doamna, engleză sau americană?” – „Nu, chinezoaică”. Și încântarea pe care o simțise când văzuse uluirea totală a bărbatului în timp ce o privea fix. Tânărul fusese, gândise ea atunci, ca un școlar plin de zel. Iar acum, fără absolut nici un motiv, era timid și grosolan – se comporta ca un bădăran.

„Nu-mi voi mai bate capul cu el”, își zise Sarah indignată.

Pentru că Sarah, fără să fie îngâmfată fără motiv, avea o părere destul de bună despre sine. Știa fără îndoială că sexul opus o găsește atrăgătoare și nu era genul care să accepte un

refuz umilitor!

Poate că fusese puțin cam prea prietenoasă cu acest tânăr fiindcă, dintr-un motiv obscur, îi păruse rău pentru el.

Însă acum era evident că nu era decât un american nepoliticos, îngâmfat și prost crescut!

În loc să scrie scrisorile de care pomenise, Sarah King se așeză la măsuța de toaletă din camera ei, își perie părul de pe frunte dându-și-l pe spate, privi în oglindă cei doi ochi căprui plini de preocupare și își analiză viața.

Tocmai trecuse printr-o criză emoțională dificilă. Cu o lună în urmă rupsesse logodna cu un tânăr doctor care era cu patru ani mai mare ca ea. Fuseseră foarte atrași unul de celălalt, dar aveau temperamente prea asemănătoare. Neînțelegerile și certurile erau la ordinea zilei. Sarah avea o fire prea impetuoasă ca să suporte afirmarea calmă a autocrației. Ca multe alte femei îndrăznețe, Sarah se credea o admiratoare a forței. Întotdeauna își spusese că dorește să fie condusă. Când însă întâlnea un bărbat capabil să o stăpânească, descoperea că nu-i place deloc lucrul acesta! Ruperea logodnei îi provocase o suferință destul de mare, dar fusese suficient de conștientă să-și dea seama că numai atracția reciprocă nu era o bază suficientă pe care să fie construită o fericire de-o viață. Își oferise atunci o vacanță interesantă în străinătate care să o ajute să uite, înainte să se întoarcă în țară și să se apuce cu adevărat de muncă.

Gândurile lui Sarah reveniră din trecut în prezent.

„Mă întreb, își zise, dacă doctorul Gerard va accepta să vorbim despre munca lui. A făcut niște lucruri minunate. Numai de m-ar lua în serios! Poate... Dacă va veni la Petra...”

Apoi se gândi iarăși la tânărul american atât de necioplit.

Nu avea nici o îndoială că prezența familiei lui îl făcuse să reacționeze atât de ciudat, dar cu toate astea simți un oarecare dispreț pentru el. Să fii sub papucul familiei în felul acesta, era de-a dreptul ridicol – mai ales pentru un bărbat!

Și totuși...

Fu cuprinsă de un sentiment straniu. În mod sigur era ceva ciudat în toate astea!

Brusc, spuse cu glas tare:

— Băiatul acela vrea să fie salvat! O să am eu grijă de asta!

Capitolul 3

După ce Sarah părăsi salonul, doctorul Gerard mai rămase câteva minute. Apoi se duse spre masă, luă ultimul număr din *Le Matin* și se îndreptă spre un scaun aflat la câțiva metri de familia Boynton, căci aceștia îi stârniseră curiozitatea.

La început fusese amuzat de interesul tinerei englezoaice pentru această familie de americani, sesizând cu perspicacitate că era inspirat de preocuparea pentru un anumit membru al familiei. Dar acum ceva ieșit din comun legat de această familie trezise în el interesul mai profund și mai imparțial al omului de știință. Doctoral sesizase că în acest caz era vorba de un fenomen psihologic evident. Foarte discret, la adăpostul ziarului, începu să-i evalueze. Mai întâi tânărul de care atrăgătoarea englezoaică se dovedise atât de interesată. „Da, își zise Gerard, este clar tipul de om pe care temperamentul ei îl găsește atrăgător.” Sarah King era puternică – avea o minte echilibrată, o rațiune calmă și o voință de fier. Doctoral Gerard aprecie că tânărul era sensibil, receptiv, sfios și foarte influențabil. Observă cu ochiul medicului faptul evident că în acel moment tânărul era într-o stare de tensiune nervoasă accentuată. Doctorul Gerard se întrebă care era motivul. Era nedumerit. De ce oare un tânăr cu o sănătate fizică evident bună, care se afla în străinătate ca să se distreze – era de presupus se afla într-o stare în care o cădere nervoasă era iminentă?

Doctorul își îndreptă atenția spre un alt membru al grupului. Fata cu păr castaniu era, evident, sora lui Raymond. Tipul rasial din care făceau parte era același – cu oase mici, cu forme frumoase și înfățișare aristocratică. Aveau aceleași mâini subțiri, bine definite, aceeași linie clară a maxilarului, aceeași poziție a capului, gâturi lungi, subțiri. Și fata era neliniștită... Făcea mici gesturi nervoase involuntare, iar ochii foarte strălucitori aveau cearcăne adânci. Când vorbea, ritmul cuvintelor îi era prea rapid și parcă își pierdea oarecum suflul. Era atentă, în alertă, nereușind să se relaxeze.

„Și este înspăimântată, hotărî doctorul Gerard. Da, este înspăimântată.”

Auza frânturi de conversație – o conversație foarte normală, banală.

„Am putea merge la Grajdurile lui Solomon?” „Ar fi prea greu pentru mama?” „Zidul Plângerii dimineța? „Templul, desigur – Moscheea Omar, cum îi spun ei – mă întreb de ce?” „Pentru că au transformat-o într-o moschee musulmană, desigur, Lennox.”

Discuții obișnuite, specifice turiștilor. Și totuși, cumva, doctorul Gerard avea convingerea stranie că aceste frânturi de dialog pe care le prindea erau ireale. Reprezentau o mască – ascundeau ceva care tălăzuia și se învolbura în adâncuri, ceva prea profund și fără formă ca să poată fi pus în cuvinte... Din nou, doctorul aruncă pe furiș o privire de la adăpostul ziarului.

Lennox? Țsta era fratele mai mare. Se putea observa aceeași asemănare de familie, dar exista o diferență.

Lennox nu era atât de încordat; Gerard decise că avea un temperament mai puțin coleric. Dar și în privința lui exista ceva ciudat. Nu se vedea în el aceeași încordare fizică pe care o putea observa la ceilalți doi. Stătea relaxat, moale. Căutând printre amintirile despre pacienții pe care îi văzuse stând în același fel în saloanele spitalelor, Gerard își zise: „Este epuizat – da, epuizat de suferința. Privirea din ochii aceia este privirea pe care o întâlnești la un câine rănit sau la un cal bolnav – îndurarea animalică resemnată... Asta era ciudat... Fizic, nu ar avea nimic... Totuși nu există îndoială că în ultima vreme a trecut prin multe suferințe – suferințe mentale... Acum nu mai suferă, îndură fără crâcnire, așteaptă, cred, lovitura finală... Ce lovitură? Oare îmi imaginez toate astea? Nu, omul așteaptă ceva, să vină un sfârșit. Așa stau și așteaptă bolnavii de cancer, recunoscători că analgezicul mai amortește puțin durerea...”

Lennox Boynton ridică ghemul de lână pe care bătrâna îl scăpase pe jos.

— Poftim, mamă.

— Mulțumesc.

Ce împletea bătrâna asta uriașă și impasibilă? Ceva gros și aspru. „Mănuși pentru locuitorii unui azil”, își zise Gerard și zâmbi la propria fantezie.

Își îndreptă atenția spre cel mai tânăr membru al grupului – fata cu părul roșu-auriu. Avea, poate, nouăsprezece ani. Pielea ei avea acea puritate deosebită deseori asociată cu părul roșcat. Deși era foarte slabă, fața ei era frumoasă. Stătea și zâmbea pentru sine – zâmbea în neant. Era ceva curios în legătură cu acel zâmbet. Era atât de departe de hotelul Solomon, de Ierusalim... Îi amintea doctorului Gerard de ceva... Își aminti brusc. Era zâmbetul ciudat, nepământean, de pe buzele fecioarelor din Acropolele ateniene – ceva îndepărtat, și frumos, și puțin inuman... Magia zâmbetului, nemișcarea lui ieșită din comun, îi făcu inima să se strângă.

Apoi, cu un șoc, doctorul Gerard îi observă mâinile. Erau ascunse de grupul aflat în jurul ei lângă masă, dar acum le putea vedea clar din locul unde stătea. La adăpostul poalelor ei, mâinile ciupeau – ciupeau – sfâșiau batista delicată în fărâme minuscule.

Doctorul Gerard fu teribil de șocat. Zâmbetul îndepărtat, pierdut, trupul nemișcat și mâinile agitate, distrugătoare...

Capitolul 4

Se auzi o tuse înceată, astmatică, șuierătoare – apoi monumentală bătrână care împletea spuse:

— Ginevra, ești obosită, ar fi bine să te duci în pat.

Fata tresări, iar degetele își încetară acțiunea lor mecanică.

— Nu sunt obosită, mamă.

Gerard găsi plăcută muzicalitatea vocii ei. Avea un ton dulce, cântat, care face încântătoare până și cele mai banale afirmații.

— Ba da, ești. Întotdeauna îmi dau seama. Nu cred că vei putea să mergi mâine în excursie.

— Ah! Dar o să merg. Mă simt chiar bine.

Cu o voce groasă, aspră – aproape stridentă – mama ei spuse:

— Nu, nu te simți. O să te îmbolnăvești.

— Ba nu! Ba nu!

Fata începu să tremure violent.

— Voi veni eu cu tine, interveni o voce blândă, calmă.

Tânăra femeie tăcută și liniștită cu ochi mari și gânditori și părul prins îngrijit în coc se ridică în picioare. Dar doamna Boynton interveni:

— Nu. Las-o să se ducă singură!

— Vreau ca Nadine să vină cu mine, strigă fata.

— Atunci sigur că o să vin.

Tânăra femeie făcu un pas înainte.

— Copila prefera să se ducă singură – nu-i așa, Jinny? O întreba bătrâna.

Urmă o pauză – o pauză de-o clipă, apoi Ginevra Boynton spuse cu o voce care devenise brusc monotonă și indiferentă:

— Da. Prefer să mă duc singură. Mulțumesc, Nadine.

Se îndepărtă – o siluetă înaltă, rigidă, care se mișca totuși cu o grație surprinzătoare.

Doctorul Gerard lăsă ziarul în jos și se uită la bătrâna doamnă Boynton fără să se ascundă. Aceasta privea în urma fiicei ei și fața ei se încrețise într-un zâmbet ciudat. Era, foarte vag, o caricatură a zâmbetului încântător și nepământean care se zărise pe chipul fetei cu puțină vreme în urmă.

Apoi bătrâna își îndreptă privirea spre Nadine, care se așezase din nou. Nadine își ridică ochii și îi întâlni pe cei ai soacrei sale. Chipul ei era imperturbabil; privirea bătrânei era plină de răutate.

„Ce tirană bătrână și absurdă!” își zise el.

Apoi, brusc, ochii bătrânei îl priviră drept, iar Gerard simți că i se taie respirația. Erau niște ochi mici, negri, care păreau să mocnească pe dinăuntru, însă emanau ceva – o putere, o forță clară, un val de răutate evidentă. Doctorul Gerard cunoștea câte ceva despre forța personalității și își dădu seama că aici nu era vorba de o femeie tiranică și invalidă care se lăsa în voia unor toane meschine. Această bătrână era o adevărată forță. În răutatea privirii ei doctorul simți o asemănare cu efectul pe care îl avea privirea unei cobre. Poate că doamna Boynton era bătrână, infirmă, căzută pradă bolilor, dar nu era lipsită de putere. Era o femeie care cunoștea

semnificația puterii, pe care o exercitase o viață întreagă, și care nu se îndoise niciodată de propria forță. Doctorul Gerard cunoscuse odată o femeie care realiza un număr de circ cu tigri, extrem de periculos și spectaculos. Animalele mari și suple se târâseră la locurile lor și realizaseră trucuri umilitoare și degradante. Privirile lor și mârâielile înfundate dovedeau o ură înverșunată și profundă, totuși se supuseseră umilite. Acea era o femeie tână, de o frumusețe întunecată și arogantă, dar privirea era aceeași.

„Une dompteuse” {1}, își zise doctorul Gerard.

Acum înțelegea ce reprezenta curentul ascuns de discuția nevinovată de familie. Era ură – un val de ură întunecată, arzătoare.

„Cât de absurd și plin de imaginație m-ar considera majoritatea oamenilor, gândi el. Iată o familie normală de americani care se bucură de o excursie în Palestina – iar eu țin o poveste de magie neagră în jurul ei!”

Apoi se uită cu interes la tânăra tăcută care se numea Nadine. Pe mâna stângă avea o verighetă și, în timp ce o privea, ea strecură o privire rapidă și plină de înțeles spre Lennox cel blond și ciolănos. Atunci își dădu seama...

Erau soț și soție. Dar privirea ei era mai mult a unei mame decât a unei soții – o adevărată privire maternă, protectoare, neliniștită. Și Gerard își mai dădu seama de ceva. Știa că, singura din grup, Nadine Boynton nu se afla sub vraja soacrei ei. Probabil că nu o plăcea deloc pe bătrână, dar nu-i era frică de ea. Puterea acesteia nu o atingea.

Era nefericită, profund preocupată de soțul ei, dar era liberă.

„Toate astea sunt foarte interesante”, își spuse doctorul Gerard pentru sine.

Capitolul 5

În mijlocul acestor gânduri întunecate, unda de normalitate care sosi avu un efect aproape ridicol.

Un bărbat intră în salon, îi văzu pe membrii familiei Boynton și se apropie de ei. Era un american de vârstă medie, plăcut și foarte convențional. Era îmbrăcat cu atenție, avea o față lungă și bine rasă și o voce joasă, plăcută, oarecum monotonă.

— Vă căutam pe toți, începu el.

Dădu cu meticulozitate mâna cu toți membrii familiei.

— Și cum vă simțiți, doamnă Boynton? Nu v-a obosit călătoria?

Aproape binevoitoare, bătrâna șuiera:

— Nu, mulțumesc. Sănătatea mea nu e niciodată prea bună, după cum știți...

— Da, desigur, păcat, păcat.

— Dar în mod sigur nu e mai rău. Doamna Boynton adăugă cu un zâmbet viclean: Nadine are mare grijă de mine, nu-i așa, Nadine?

— Mă străduiesc.

Vocea tinerei era lipsită de orice inflexiune.

— Da, sunt sigur că așa e, spuse străinul cu convingere. Ei bine, Lennox, ce părere ai de orașul regelui David?

— A, nu știu.

Lennox vorbi apatic, lipsit de interes

— Îl găsești cam dezamăgitor, nu-i așa? Mărturisesc că la început mi s-a părut și mie la fel. Dar poate că nu v-ați plimbat suficient?

— Nu putem face foarte multe din cauza mamei, spuse Carol Boynton.

— Vreo două ore de vizitare este tot ce reușesc într-o zi.

— Cred că e minunat că puteți face tot ceea ce faceți, doamnă Boynton, îi spuse străinul plin de convingere.

Doamna Boynton scoase un chicotit încet, șuierat – un sunet aproape satisfăcut.

— Asta nu se datorează corpului meu! Minteaa este cea care contează! Da, mintea...

Vocea ei se pierdu. Gerard îl văzu pe Raymond Boynton că tresare nervos.

— Ați fost la Zidul Plângerii, domnule Cope? Întrebă el.

— A, da, a fost unul dintre primele locuri pe care le-am vizitat. Sper ca în vreo două zile să parcurg tot Ierusalimul și le-am cerut celor de la agenția Cook să-mi facă un itinerar astfel încât să străbat toată Țara Sfântă – Bethleem, Nazaret, lacul Tiberias – Marea Galileei. O să fie extrem de interesant.

Apoi mai este Jerash, unde se găsesc niște ruine foarte interesante – romane, știți. Și mi-ar plăcea foarte mult să arunc o privire în Petra, Orașul Trandafiriu – un fenomen natural remarcabil, consider eu – care nu e pe traseul obișnuit. Dar durează aproape o săptămână să ajungi acolo și înapoi și să faci totul cum trebuie.

— Mi-ar plăcea să merg acolo. Pare minunat, spuse Carol.

— Da, aș spune că merită să fie vizitat – da, în mod sigur. Domnul Cope făcu o pauză, îi aruncă oarecum îndoielnic doamnei Boynton o privire, apoi continuă cu o voce care i se păru francezului plină de nesiguranță: Mă întreb dacă n-aș putea să vă conving pe câțiva dintre dumneavoastră să mă însoțiți? Evident, îmi dau seama că dumneavoastră, doamnă Boynton, nu puteți veni și evident cineva din familie trebuie să vă rămână alături, dar, dacă v-ați împărți forțele, ca să zic așa...

Făcu o pauză. Gerard putu chiar să audă sunetul andrelor doamnei Boynton. Apoi aceasta răspunse:

— Nu cred că vrem să ne împărțim. Suntem un grup foarte unit. Ridică privirea. Ei bine, copii, ce spuneți?

Vocea ei avea un ton straniu. Răspunsurile veniră prompt:

— Nu, mamă... A, nu... Nu, desigur că nu.

Doamna Boynton continuă, având pe chip zâmbetul acela neobișnuit al ei:

— Vedeți – nu vor să mă părăsească. Dar tu, Nadine? Tu nu ai spus nimic.

— Nu, mulțumesc, mamă, doar dacă nu cumva Lennox dorește să meargă.

Doamna Boynton își întoarse încet capul spre fiul ei.

— Ei, Lennox, de ce nu vă duceți tu și Nadine? Ea pare să vrea să meargă.

Lennox tresări și ridică privirea.

— Eu... Păi... Nu, cred că e mai bine să rămânem împreună.

— A, chiar că sunteți o familie strâns unită, spuse domnul Cope cu amabilitate.

Dar ceva din amabilitatea lui suna forțat și fals.

— Ne place să stăm la o parte de ceilalți, replică doamna

Boynton. Începu să înfășoare ghemul de lână. Apropo, Raymond, cine era tânăra care ți-a vorbit?

Raymond tresări nervos. Se înroși, apoi chipul i se albi — Eu... Nu știu cum o cheamă. Ea... Era în tren azi-noapte.

Doamna Boynton începu să se ridice încet de pe scaun.

— Nu cred că vom avea de-a face prea mult cu ea, spuse.

Nadine se ridică să o ajute pe bătrână să se scoale în picioare și făcu asta cu o îndemânare profesională care îi atrase atenția lui Gerard.

— E timpul să mergem la culcare, spuse doamna Boynton. Noapte bună, domnule Cope.

— Noapte bună, doamnă Boynton. Noapte bună, doamnă Lennox.

Plecară cu toții – o mică procesiune.

Nici unuia dintre membrii mai tineri ai grupului nu-i trecu prin minte să mai rămână.

Domnul Cope rămase privind în urma lor, cu o expresie ciudată pe chip.

După cum doctorul Gerard știa din experiență, americanii au tendința să fie o nație prietenoasă. Ei nu au suspiciunea stânjenită a englezilor aflați într-o călătorie. Pentru un bărbat cu tactul doctorului Gerard, să-l abordeze pe domnul Cope și să se prezinte presupunea unele dificultăți. Americanul era singur și, ca majoritatea celor din nația sa, era înclinat spre o atitudine prietenoasă. Încă o dată, cartea de vizită a doctorului ieși la iveală.

Citind numele scris pe ea, domnul Jefferson Cope fu impresionat, așa cum era de așteptat.

— A, sigur, domnule Gerard, ați fost în Statele Unite nu cu multă vreme în urmă?

— În toamna trecută. Am avut niște cursuri la Harvard.

— Desigur. Dumneavoastră, domnule doctor, sunteți unul dintre cele mai repute nume din domeniu. Sunteți de departe cel mai bun în specialitatea dumneavoastră la Paris.

— Dragul meu domn, sunteți prea amabil. Trebuie să vă contrazic.

— Nu, nu, este o mare onoare să vă cunosc în felul acesta.

De fapt, în momentul de față, sunt prezente câteva persoane distinse aici, în Ierusalim. Dumneavoastră, apoi lordul Welldon și Sir Gabriel Steinbaum, finanțistul. Mai este Lady Westholme, care este o personalitate proeminentă a scenei politice engleze. Și faimosul detectiv belgian Hercule Poirot.

— Micuțul Hercule Poirot? Este aici?

— I-am citit numele în ziarul local, a sosit de curând. Mi se pare că toată lumea și soția lui se află la hotelul Solomon. Un hotel foarte bun și decorat cu mult gust.

Domnul Jefferson Cope se simțea minunat. Doctorul Gerard era un bărbat care putea să fie fermecător când dorea. Nu după mult timp, cei doi bărbați se duseră la bar.

După vreo două pahare, Gerard spuse:

— Spuneți-mi, familia aceea americană cu care stăteați de vorbă este o familie americană tipică?

Jefferson Cope sorbi gânditor din băutură, apoi răspunse:

— A, nu, n-aș spune că e tocmai tipică.

— Nu? Mi s-a părut că e o familie foarte strâns unită.

— Adică toți par să se învârtă în jurul acelei bătrâne? Zise domnul Cope încet. Este adevărat. E o bătrână remarcabilă.

— Serios?

Domnul Cope avea nevoie de puțină încurajare ca să continue și invitația blândă fu îndeajuns.

— Nu vă ascund, domnule Gerard, că familia aceea m-a preocupat destul de mult în ultima vreme. M-am gândit mult la ea. Dacă pot spune asta, mi-ar fi de ajutor să vorbesc cu dumneavoastră despre această chestiune. Nu o să vă plictisesc, nu?

Doctorul Gerard negă această posibilitate. Domnul Jefferson Cope continuă încet, fața lui bine bărbierită și plăcută având întipărită pe ea o expresie de perplexitate.

— Vă spun drept că sunt puțin îngrijorat. Doamna Boynton, vedeți, îmi este o veche prietenă. Adică, nu bătrâna doamnă Boynton, ci cea tânără, doamna Lennox Boynton.

— A, da, încântătoarea doamnă cu păr negru.

— Da, exact. Nadine. Nadine Boynton, doctore Gerard, este o persoană încântătoare. O cunosc de dinainte de a se mărita. Pe

atunci lucra la spital, se pregătea să devină asistentă. Apoi a plecat în concediu ca să stea cu familia Boynton și s-a măritat cu Lennox.

— Da?

Domnul Jefferson Cope luă încă o înghițitură din băutură și continuă:

— Aș dori să vă spun, doctore Gerard, câte ceva din istoria familiei Boynton.

— Serios? Aș fi foarte interesat.

— Vedeti, răposatul Elmer Boynton – un om destul de cunoscut, cu o personalitate încântătoare – a fost căsătorit de două ori. Prima lui soție a murit când Carol și Raymond erau bebeluși. Cea de-a doua doamnă Boynton, după câte am auzit, era o femeie frumoasă când s-au căsătorit, deși nu foarte tânără. Când te uiți acum la ea pare greu de crezut că a fost vreodată frumoasă, dar așa am aflat dintr-o sursă demnă de încredere. În orice caz, soțul ei avea o părere foarte bună despre ea și îi adopta punctul de vedere în aproape orice chestiune. A fost invalid câțiva ani buni înainte să moară, așa că practic ea a condus totul. E o femeie foarte capabilă, cu o minte pricepută la afaceri. De asemenea, este foarte conștiincioasă. După moartea lui Elmer, s-a devotat în întregime acestor copii. Unul este al ei – Ginevra, fata cu păr roșcat, dar care este cam fragilă. Deci, după cum vă spuneam, doamna Boynton s-a dedicat cu totul familiei. Nu știu ce părere aveți, doctore Gerard, dar asta nu reprezintă întotdeauna un lucru foarte înțelept.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Este un lucru dăunător pentru o personalitate în formare.

— Da, cred că este o exprimare foarte potrivită. Doamna Boynton i-a protejat pe acești copii de lumea exterioară și nu i-a lăsat să ia contact cu ceilalți. Rezultatul a fost că acum au ajuns... Ei bine, cam nervoși. Sunt emotivi, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Nu se pot împrieteni cu necunoscuții. Asta nu e bine.

— E foarte rău.

— N-am nici o îndoială că doamna Boynton a avut intenții

bune. A dat însă dovadă de un devotament exagerat.

— Locuiesc cu toții în aceeași casă? Întrebă doctorul.

— Da.

— Niciunul din fii nu lucrează?

— A, nu. Elmer Boynton era un bărbat bogat. El i-a lăsat toți banii doamnei Boynton pe timpul vieții – dar e de la sine înțeles că erau destinați întreținerii întregii familii.

— Așadar ei depind financiar de ea?

— Așa este. Iar ea i-a încurajat să rămână acasă și să nu plece să-și caute de lucru. Da, poate că asta e în regulă, sunt destui bani, așa că nu trebuie să-și ia o slujbă, dar eu cred că, pentru un bărbat cel puțin, munca este un tonic excelent. Apoi mai este ceva – niciunul dintre ei nu are vreun hobby. Nu joacă golf. Nu fac parte din vreun club. Nu merg la petreceri și nu fac nimic cu tineri de vârsta lor. Locuiesc într-o casă uriașă la țară, la mile întregi depărtare de orice loc. Vă spun eu, doctore Gerard, toate astea mi se par în neregulă.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, spuse doctorul Gerard.

— Niciunul dintre ei nu are nici cel mai vag simț social.

Spiritul comunitar – asta le lipsește! Poate că este o familie strâns unită, dar sunt foarte închiși.

— Nu s-a întâmplat ca vreunul dintre ei să plece de unul singur?

— Eu nu am auzit. Pur și simplu stau împreună.

— Considerați că de vină pentru asta sunt ei sau doamna Boynton?

Jefferson Cope se foi stânjenit.

— Ei bine, într-un fel, cred că ea este mai mult sau mai puțin responsabilă. Nu a știut să-i crească cum se cuvine. Totuși, când un tânăr ajunge la maturitate, depinde de el să-și croiască un drum propriu. Nici un băiat nu ar trebui să continue să fie legat de fustele mamei. Ar trebui să aleagă să fie independent.

— Asta s-ar putea să fie imposibil, spuse doctorul Gerard gânditor.

— De ce imposibil?

— Există metode, domnule Cope, ca să împiedici creșterea

unui copac.

Cope îl privi uimit.

— Sunt persoane sănătoase, doctore Gerard.

— Și mintea poate fi oprită din dezvoltare și deformată, la fel ca trupul.

— Sunt oameni deștepți. Jefferson Cope continuă: Nu, doctore Gerard, ascultați-mă pe mine, un bărbat trebuie să-și ia frâiele propriului destin în mâini. Un bărbat care se respectă își afirmă voința și face ceva în viață, nu stă pur și simplu și taie frunză la câini. Nici o femeie nu ar trebui să respecte un astfel de bărbat.

Gerard îl privi cu curiozitate timp de un minut sau două, apoi întrebă:

— Vă referiți în special, cred, la domnul Lennox Boynton?

— Da, la Lennox mă gândeam, de fapt. Raymond este încă un copil. Dar Lennox are treizeci de ani. Era timpul să arate ceva bărbăție.

— Probabil că soția lui nu are o viață ușoară, nu?

— Evident că are o viață dificilă! Nadine este o fată minunată. O admir mai mult decât pot spune. Nu a scăpat niciodată vreun cuvânt de nemulțumire. Dar nu este fericit ă, doctore Gerard. Este extrem de nefericită.

Gerard aprobă din cap.

— Da, s-ar putea să aveți dreptate.

— Nu știu ce părere aveți, doctore Gerard, dar eu consider că există o limită pe care o femeie trebuie să o suporte! Dacă eram în locul lui Nadine, i-aș fi spus-o în față tânărului Lennox. Ori pune piciorul în prag și dovedește de ce e în stare, ori...

— Ori, în caz contrar, ar trebui să-l părăsească?

— Trebuie să-și trăiască și ea viața, doctore Gerard. Dacă Lennox n-o apreciază așa cum ar trebui – ei bine, există și alți bărbați care ar face-o.

— Cum sunteți dumneavoastră, de exemplu?

Americanul se înroși. Apoi se uită direct la celălalt bărbat cu o demnitate simplă.

— Așa este, confirmă el. Nu mi-e rușine de sentimentele

mele pentru acea doamnă. O respect și am un atașament profund pentru ea. Tot ce vreau este să fie fericită. Dacă ar fi fericită cu Lennox, aş sta deoparte și aş ieși din viața ei.

— Dar așa?

— Așa stau prin preajmă! Dacă mă vrea, eu sunt aici!

Sunteți, de fapt, un cavaler parfait gentil {2}, murmură Gerard.

— Poftim?

— Dragul meu domn, cavalerismul mai trăiește astăzi doar în națiunea americană! Vă mulțumiți să vă serviți doamna fără speranța unei recompense! Este un lucru admirabil! Ce anume sperați să puteți face pentru ea?

— Ideea mea este să fiu prezent atunci când va avea nevoie de mine.

— Și, dați-mi voie să vă întreb, care este atitudinea bătrânei doamne Boynton față de dumneavoastră?

Jefferson Cope răspunse încet:

— Nu sunt niciodată sigur în privința acelei bătrâne. După cum v-am spus, nu îi face plăcere să ia contact cu exteriorul. Dar cu mine s-a purtat altfel, a fost întotdeauna amabilă și mă tratează aproape ca pe un membru al familiei.

— De fapt, chiar aprobă prietenia dumneavoastră cu doamna Lennox?

— Așa este.

Doctoralul Gerard ridică din umeri.

— Asta nu e puțin cam ciudat?

Jefferson Cope răspunse înțepat:

— Dați-mi voie să vă asigur, doctore Gerard, că nu există nimic neonorabil în această prietenie. Este pur platonică.

— Dragul meu domn, sunt convins de asta. Repet însă că este un lucru ciudat ca doamna Boynton să încurajeze această prietenie. Vedeți, domnule Cope, doamna Boynton mă interesează – mă interesează chiar foarte mult.

— Este cu siguranță o femeie remarcabilă. Are o forță de caracter extraordinară. După cum am spus, Elmer Boynton avea mare încredere în judecata ei.

— În asemenea măsură încât a preferat să-și lase cu totul

propriii copii la mila ei, din punct de vedere financiar. În țara mea, domnule Cope, acest lucru este interzis prin lege.

Domnul Cope se ridică.

— În America, replică el, avem o încredere nestrămutată în libertatea absolută.

Doctorul Gerard se ridică la rândul lui. Nu era deloc impresionat de această remarcă. O mai auzise rostită de oameni de diferite naționalități. Iluzia că libertatea reprezintă prerogativa unei anumite națiuni era destul de răspândită.

Doctorul Gerard era mai înțelept. El știa mai bine că nici o națiune, nici o țară și nici o persoană nu poate fi considerată liberă. Dar mai știa și că existau diferite grade de supunere.

Se duse la culcare gânditor și plin de interes.

Capitolul 6

Sarah King se afla lângă templul Haramesh-Sherif, cu spatele la Domul Stâncii. În urechi îi răsună zgomotul apei din fântâni. Mici grupuri de turiști treceau prin apropiere fără să tulbure pacea atmosferei orientale.

„Ce ciudat, își spuse Sarah, că odinioară un preisraelit a transformat această zonă muntoasă într-un câmp agricol și că David a cumpărat-o pentru șase sute de șekeli de aur și a transformat-o într-o Țară Sfântă.” Iar acum aici se auzeau vocile turiștilor de toate naționalitățile.

Se întoarse și se uită la moscheea care acum acoperea sfântul mormânt și se întrebă dacă templul lui Solomon ar fi fost măcar pe jumătate atât de frumos.

Se auzi un zgomot de pași și din moschee ieși un mic grup. Era familia Boynton însoțită de un ghid volubil. Doamna Boynton era susținută de Lennox și de Raymond. Nadine și domnul Cope mergeau în urmă. Carol venea ultima. În timp ce se îndepărtau, Carol o văzu pe Sarah. Ezită, apoi, hotărându-se brusc, se întoarse și străbătu rapid și fără zgomot curtea.

— Scuzați-mă, începu ea cu răsuflarea tăiată, trebuie... Trebuie să vă vorbesc.

— Da? Zise Sarah.

Carol tremura violent și era albă la față

— E vorba de... Fratele meu. Când ați vorbit cu el aseară,

probabil că ați considerat că este foarte nepoliticos. Dar nu a vrut să fie... Nu a avut ce face. Oh, vă rog să mă credeți!

Sarah simțea că întreaga scenă e ridicolă. Mândria și bunul-simț îi erau jignite. De ce să alerge dintr-odată o străină la ea și să-i ofere o scuză absurdă pentru un frate mitocan?

Pe buze îi veni un răspuns tăios. Apoi, rapid, starea ei de spirit se schimbă.

Era ceva neobișnuit aici. Fata era extrem de sinceră. Ceva din Sarah – care o făcuse să-și aleagă o carieră în medicină – nu rămase insensibil la nevoia fetei. Instinctul îi spunea că era ceva total greșit aici, așa că rosti încurajator:

— Spune-mi despre ce este vorba.

— Ați vorbit în tren, nu-i așa? Începu Carol.

Sarah dădu aprobator din cap.

— Da sau, cel puțin, eu am făcut-o.

— Ah, desigur. Probabil că așa a fost. Dar, vedeți, aseară Ray s-a temut...

Se opri.

— S-a temut?

Obrajii lui Carol se împurpurară.

— Ah, știu că pare absurd – o nebunie. Vedeți, mama... Ea... Nu se simte bine... Și nu-i place ca noi să ne facem prieteni din afară. Dar... Dar eu știu că Ray ar vrea să fiți prieteni.

Sarah deveni interesată. Dar, înainte să poată spune ceva, Carol continuă:

— Știu că... Știu că ceea ce spun pare o prostie, dar noi suntem... O familie cam ciudată. Aruncă rapid o privire în jur – era o privire plină de teamă. Nu... Nu pot să mai stau, murmură ea. S-ar putea să-mi simtă lipsa.

Sarah se hotărî și spuse:

— De ce nu rămâi – dacă asta vrei? Am putea merge înapoi împreună.

— Ah, nu! Carol se dădu în spate. Nu... Nu pot face asta.

— De ce nu? O întrebă Sarah.

— Chiar n-aș putea. Mama ar fi... ar fi...

Sarah spuse clar și calm:

— Știu că uneori este groaznic de greu pentru părinți să

accepte faptul că totuși copiii lor au crescut și atunci continuă să încerce să le conducă viața. Dar e păcat, să știi, să lași lucrul ăsta să se întâmple. Fiecare trebuie să lupte pentru propriile drepturi.

— Nu înțelegeți... Nu înțelegeți câtuși de puțin..., murmură Carol.

Își încleșta mâinile, agitată.

— Uneori omul cedează fiindcă se teme de certuri, continuă Sarah. Certurile sunt neplăcute, dar cred că merită să lupți pentru libertatea de acțiune.

— Libertate? Carol o privi țință. Niciunul dintre noi nu a fost vreodată liber. Și nici nu vom fi vreodată.

— Prostii! Exclamă Sarah cu hotărâre.

Carol se aplecă și o atinse pe braț.

— Ascultați! Trebuie să încerc să vă fac să înțelegeți! Înainte de căsătorie, mama – e, de fapt, mama vitregă – a fost gardian la o închisoare. Tata era directorul închisorii și s-a însurat cu ea. Ei bine, de atunci a fost numai a șa. A continuat să fie gardian – dar pentru noi. De aceea viața noastră este... ca o închisoare! Capul i se roti iarăși în jur. Mi-a simțit lipsa. Trebuie să plec.

Sarah o prinse de braț în timp pe Carol voia să o ia la fugă.

— O clipă. Trebuie să ne mai întâlnim și să stăm de vorbă.

— Nu pot. Nu o să fiu în stare.

— Ba da. Apoi continuă cu glas hotărât: Vino în camera mea după ora de culcare. Stau la 319. Nu uita – la 319.

Îi dădu drumul la braț și Carol fugi după familia ei.

Sarah rămase privind în urma ei. Se trezi din gânduri și descoperi că doctorul Gerard se afla alături.

— Bună dimineața, domnișoară King. Așadar, ați stat de vorbă cu domnișoara Carol Boynton?

— Da, am avut o discuție total ieșită din comun. Să vă povestesc.

Îi relată esența conversației avute cu fata. Gerard insistă asupra unui aspect:

— Bătrânul hipopotam a fost gardian la închisoare? Acest lucru este semnificativ, cred.

— Vreți să spuneți că asta este cauza comportamentului tiranic? Întrebă Sarah. Este un obicei al vechii ei profesii.

Gerard clătină din cap.

— Nu, asta este o abordare greșită a problemei. Există o nevoie profundă, ascunsă. Ea nu iubește tirania fiindcă a fost gardian. Mai bine spus, ea a devenit gardian pentru că iubea tirania. După părerea mea, dorința secretă de a deține puterea asupra altor oameni a determinat-o să-și aleagă o asemenea profesie.

Chipul lui era foarte grav.

— În subconștient zac ascunse atâtea lucruri stranii. Dorința de putere, de cruzime, o dorință sălbatică de a sfâșia și de a rupe – toate sunt moșteniri ale amintirilor străvechi ale rasei noastre... Toate sunt aici, domnișoară King, toată cruzimea și sălbăticia, și dorința... Le închidem undeva și refuzăm să le lăsăm să iasă, dar uneori... Ele sunt prea puternice.

Sarah se cutremură.

— Știu.

— Vedem toate acestea astăzi, în jurul nostru, continuă Gerard. În convingerile politice, în conducerea națiunilor. O reacție din umanitarism, din milă, din bunăvoință frățească. Crezurile sună bine uneori – un regim înțelept, un guvern generos – dar, dacă sunt impuse cu forța, se bazează pe cruzime și frică. Acei apostoli ai violenței deschid ușa și dau drumul sălbăticiilor străvechi, vechii atracții pentru cruzimea de dragul cruzimii. Oh, e dificil – omul e un animal cu un echilibru foarte fragil. El are o nevoie primordială – aceea de a supraviețui. Să avansezi prea repede este la fel de fatal ca a rămâne în urmă. Omul trebuie să supraviețuiască! Trebuie, probabil, să-și păstreze într-o oarecare măsură vechea sălbăticie, dar nu trebuie – în mod sigur nu trebuie – să o zeifice!

Urmă o pauză și Sarah spuse:

— Credeți că doamna Boynton e o sadică?

— Sunt aproape sigur de asta. Cred că îi face plăcere să provoace durere – durere mentală, țineți cont, nu fizică. Acest lucru se întâlnește mult mai rar și este mult mai greu să îi faci

față. Îi place să aibă controlul asupra altor oameni și îi place să îi facă să sufere.

— E inuman, zise Sarah.

Gerard îi relată conversația cu Jefferson Cope.

— Nu-și dă seama ce se petrece? Întreba Sarah gânditoare.

— Cum ar putea? Nu e psiholog.

— Adevărat! El nu are mintea noastră dezgustătoare!

— Exact. El are mintea unui american normal, drăguț, cinstit și sentimental. Crede mai degrabă în bine decât în rău. Vede că atmosfera din familia Boynton este total greșită, dar îi atribuie doamnei Boynton mai degrabă un devotament prost înțeles decât o răutate profundă.

— Asta probabil că o amuză, spuse Sarah.

— Îmi imaginez că da!

— Dar de ce nu se desprind? Întrebă Sarah nerăbdătoare. Pot s-o facă!

Gerard clătină din cap.

— Nu, aici greșiți. Nu pot. Ați văzut vreodată cunoscutul experiment cu cocoșul? Tragi o linie cu creta pe jos și pui ciocul cocoșului pe ea. Cocoșul va crede că e legat acolo și nu-și poate înălța capul. Așa și cu nefericiții ăștia. Ea a acționat asupra lor – țineți cont de asta – de când erau copii. Iar dominația ei a fost mentală. I-a hipnotizat făcându-i să creadă că nu pot să nu o asculte. A, știu că majoritatea oamenilor ar zice că asta e o prostie – dar noi doi știm mai bine. I-a făcut să creadă că dependența lor totală de ea este inevitabilă. Au stat în închisoare atâta vreme încât, dacă ușa închisorii s-ar deschide, nici n-ar observa! Unul dintre ei, cel puțin, nici măcar nu își mai dorește libertatea! Și toți s-ar teme de libertate.

Sarah, cu simțul ei practic, întreabă:

— Ce se va întâmpla după moartea ei?

Gerard ridică din umeri.

— Depinde de cât de repede se va întâmpla. Dacă s-ar întâmpla acum – ei bine, cred că nu ar fi prea târziu. Fata și băiatul sunt încă tineri, impresionabili. Ar deveni, cred, niște oameni normali. În cazul lui Lennox este posibil să fie prea

târziu. Mie îmi face impresia unui om care a renunțat la orice speranță – trăiește și îndură totul ca un animal.

— Soția lui ar fi trebuit să acționeze cumva! Intervenii Sarah nerăbdătoare. Ar fi trebuit să-l smulgă de acolo.

— Oare? Poate că a încercat... Și nu a reușit.

— Credeți că și ea este sub aceeași influență?

Gerard clătină din cap.

— Nu. Nu cred că bătrâna are vreo putere asupra ei și pentru asta o urăște de moarte. Fiți atentă la privirea ei!

Sarah se încruntă.

— Nu pot s-o înțeleg – pe cea tânără, vreau să spun. Știe ce se întâmplă?

— Cred că are o idee destul de clară.

— Hm! Făcu Sarah. Baba ar trebui omorâtă! Arsenic în ceaiul de dimineața – asta i-aș recomanda. Apoi spuse brusc: Dar fata cea mică – cea cu părul roșcat și cu zâmbetul acela fascinant și gol?

Gerard se încruntă.

— Nu știu. E ceva ciudat aici. Ginevra Boynton este fiica naturală a bătrânei, desigur.

— Da. Bănuiesc că asta ar trebui să reprezinte o diferență – sau nu?

Gerard spuse încet:

— Nu cred că, odată ce mania pentru putere (și dorința de cruzime) a cuprins mintea unui om, aceasta mai poate face vreo excepție – nici măcar pentru cel mai apropiat și cel mai drag. Rămase tăcut o vreme, apoi întreabă: Sunteți creștină, mademoiselle?

— Nu știu, răspunse Sarah. Obişnuiam să cred că nu sunt nicicum. Dar acum... Nu mai sunt sigură. Simt că... Ah, simt că, dacă aş putea să şterg toate astea de pe faţa Pământului – făcu un gest violent cu mâna – toate clădirile şi sectele, şi bisericile astea încrâncenate, aş putea zări figura liniştită a lui Hristos intrând în Ierusalim pe un asin... Şi atunci aş crede în El.

Doctorul Gerard rosti cu gravitate:

— Eu cred măcar în unul dintre principiile de bază ale

creștinismului – s ă te mul țume ști s ă fii umil. Sunt doctor și știu că ambiția, dorința de a reuși, de a avea putere reprezintă cauza majorității bolilor sufletului omenesc. Dacă dorința este realizată, duce la aroganță, violență și în final la sațietate, iar dacă nu este realizată... Ah, dacă nu este realizată... Toate spitalele de nebuni pot depune mărturie de ce se întâmplă! Sunt pline de oameni care nu au fost în stare să facă față mediocrității, lipsei de importanță și de realizări și care și-au creat astfel o cale a scăpa de realitate și de a se desprinde pentru totdeauna de viața reală.

— Păcat că bătrâna Boynton nu e la azil! Rosti Sarah cu vehemență.

Gerard clătină din cap.

— Nu. Locul ei nu este printre ratați. E mai rău decât atât. Ea a reușit! Și-a îndeplinit visul.

Sarah se cutremură și exclamă cu violență:

— Asemenea lucruri nu ar trebui să existe!

Capitolul 7

Sarah se întrebă dacă, într-adevăr, Carol Boynton avea să vină la întâlnirea stabilită pentru acea seară.

În mare parte, se îndoia. Se temea că fata va avea o reacție violentă după confidențele făcute dimineață.

Cu toate acestea, Sarah se pregăti, îmbrăcându-se cu un halat de satin albastru, scoțând micuța lampă cu spirt și punând apa la fiert.

Tocmai era pe punctul să renunțe la speranța că tânăra va apărea (era trecut de unu noaptea) și să meargă la culcare, când auzi o bătaie în ușă. Deschise repede și se dădu înapoi ca să o lase pe Carol să intre.

— Mi-era teamă că v-ați dus la culcare... Începu ea cu răsuflarea tăiată.

Sarah afișă înadins o atitudine lipsită de emoție.

— A, nu, te așteptam. Servește un ceai. Este Lapsang souchong {3} adevărat.

Îi aduse o ceașcă. Carol fusese neliniștită și nesigură pe sine. Acum acceptă ceașca și un biscuit și începu să se liniștească.

— E chiar amuzant, spuse Sarah zâmbind.

Carol părea oarecum surprinsă.

— Da, zise ea cu îndoială. Da, cred că aveți dreptate – Seamănă cu petrecerile de la miezul nopții pe care le organizam la școală, continuă Sarah. Bănuiesc că nu ai mers la școală.

Carol clătină din cap.

— Nu, nu am plecat niciodată de acasă. Am avut o guvernantă... Diferite guvernante. Nu au rămas prea multă vreme.

— Nu ați plecat deloc, niciodată?

— Nu. Am locuit mereu în aceeași casă. Excursia asta peste hotare a fost prima dată când am plecat.

— Trebuie să fie o adevărată aventură, spuse Sarah ca din întâmplare.

— A, da. Este... E ca un vis.

— Ce a determinat-o pe mama ta vitregă să facă excursia?

Auzind-o pomenită pe doamna Boynton, Carol tresări.

Sarah continuă repede:

— Știi, eu sunt un fel de doctor. Tocmai mi-am luat diploma. Mama ta – sau mai bine zis mama ta vitregă – mi se pare foarte interesantă – din punct de vedere clinic, înțelegi? Aș putea spune că este în mod clar un caz patologic.

Carol rămase privind-o ținta. Era evident un punct de vedere complet neobișnuit pentru ea. Sarah rostise înadins aceste cuvinte. Își dădea seama că doamna Boynton își domina familia ca un soi de idol obscen. Scopul lui Sarah era să o lipsească de latura ei cea mai terifiantă.

— Da, continua ea. Există un fel de boală, o manie a grandorii, care îi cuprinde pe oameni. Devin foarte autocrați și insistă ca totul să fie făcut exact cum spun ei și sunt niște persoane cu care este foarte dificil să ai de-a face.

Carol puse ceașca jos.

— Ah, exclamă ea, mă bucur atât de mult că stăm de vorbă. Știi, chiar am crezut că eu și Raymond începem să devenim... Ciudați. Obișnuiam să ne supărăm foarte tare din cauza unor lucruri.

— Întotdeauna este bine să vorbești cu o persoană din afară,

spuse Sarah. În cadrul familiei omul are tendința să fie prea implicat. Apoi întreabă nepăsătoare: Dacă nu sunteți fericiți, nu v-ați gândit să plecați de acasă?

Carol păru uimită.

— A, nu! Cum am putea? Eu... Adică mama nu ne-ar lăsa niciodată.

— Dar nu ar avea cum să vă oprească, spuse Sarah cu blândețe. Sunteți majori.

— Eu am 23 de ani.

— Exact.

— Dar totuși nu văd cum... Adică nu aș ști unde să mă duc și ce să fac. Tonul ei părea uluit. Vedeți, spuse ea, nu avem nici un ban.

— Nu aveți prieteni la care să vă duceți?

— Prieteni? Carol clătină din cap. A, nu, nu știm pe nimeni!

— Niciunul dintre voi nu s-a gândit să plece de acasă?

— Nu... Nu cred. A, nu, n-am putea.

Sarah schimbă subiectul. Consternarea fetei i se părea demnă de milă.

— Ții la mama ta vitregă? O întreabă ea.

Carol clătină încet din cap și șopti cu o voce speriată:

— O urăsc. La fel și Ray... Noi... de mult ne-am dorit să moară.

Încă o dată Sarah schimbă subiectul.

— Vorbește-mi despre fratele tău mai mare.

— Lennox? Nu știu ce e cu Lennox. Acum de-abia mai vorbește. Se mișcă de parcă visează cu ochii deschiși. Nadine e teribil de îngrijorată din pricina lui.

— Ții la cumnata ta?

— Da, Nadine e altfel. E întotdeauna bună. Dar este foarte nefericită.

— Din cauza fratelui tău?

— Da.

— Sunt căsătoriți de multă vreme?

— De patru ani.

— Și întotdeauna au locuit acasă?

— Da.

— Cumnatei tale îi place asta? Întreba Sarah.

— Nu. Urmă o pauză, apoi Carol continuă: Acum aproape patru ani a fost o agitație îngrozitoare. Vedeți, după cum v-am spus, niciunul dintre noi nu pleacă de acasă. Vreau să spun că mergem afară, pe proprietate, dar nicăieri altundeva. Însă Lennox a făcut-o. A ieșit noaptea. S-a dus la Fountain Springs {4} – era un fel de bal. Mama a fost groaznic de supărată când a aflat. A fost îngrozitor. Apoi, după asta, ea i-a cerut lui Nadine să vină și să stea cu noi. Nadine este o verișoară foarte îndepărtată a tatei. Era foarte săracă și se pregătea să devină asistentă medicală. A venit și a rămas la noi o lună. Nu vă pot spune ce emoționant era să avem pe cineva în vizită! Apoi ea și Lennox s-au îndrăgostit. Și mama a zis că ar fi bine să se căsătorească și să continue să locuiască acasă.

— Și Nadine a vrut să facă asta?

Carol ezită

— Nu cred că dorea asta foarte tare, dar nici nu o deranja. Apoi, mai târziu, a vrut să plece, cu Lennox, desigur...

— Dar nu au plecat? Întrebă Sarah.

— Nu, mama nici nu a vrut să audă de asta. Carol făcu o pauză, apoi spuse: Nu cred că... O mai place pe Nadine. Nadine e... ciudată. Niciodată nu știi ce gândește. Încearcă să o ajute pe Jinny și mamei nu-i place asta.

— Jinny este sora ta mai mică?

— Da. Ginevra este numele ei adevărat.

— Și ea este... Nefericită?

Carol clătină cu îndoială din cap.

— Jinny se comportă foarte ciudat în ultima vreme. Nu o înțeleg. Vedeți, ea a fost mereu cam delicată și mama se agită din pricina ei, iar asta îi face mai rău. Iar în ultima vreme Jinny s-a comportat extrem de straniu. Ea... Mă înspăimântă uneori. Nu știe întotdeauna... Ce face.

— A fost văzută de un doctor?

— Nu. Nadine a vrut asta, dar mama s-a opus, iar Jinny a devenit isterică și a început să țipe spunând că nu vrea să meargă la doctor. Dar eu sunt îngrijorată pentru ea.

Brusc, Carol se ridică.

— Nu vă mai rețin. Este... Ați fost foarte amabilă că m-ați lăsat să vin ca să stăm de vorbă. Trebuie să credeți că suntem o familie foarte ciudată.

— A, toată lumea e ciudată, spuse Sarah veselă. Să mai vii, bine? Și adu-l și pe fratele tău, dacă vrei.

— Pot, într-adevăr?

— Da. O să facem un plan secret. Aș vrea să-l cunoști și pe un prieten de-al meu, pe doctorul Gerard, un francez grozav de amuzant.

Obrajii lui Carol căpătară culoare.

— A, pare foarte amuzant! Numai dacă mama n-ar descoperi ceva!

Sarah se feri să dea răspunsul care îi veni pe buze și spuse în schimb:

— Cum ar putea? Noapte bună. Ne vedem mâine seară la aceeași oră?

— A, da. Vedeți, poimâine s-ar putea să plecăm.

— Atunci să rămână sigur pe mâine. Noapte bună.

— Noapte bună... Și mulțumesc.

Carol ieși din cameră și se strecură fără zgomot pe coridor. Camera ei era la etajul de deasupra. Ajunse acolo, deschise ușa și rămase îngrozită în prag. Doamna Boynton stătea într-un fotoliu lângă șemineu, îmbrăcată într-un halat de lână mov.

Un țipăt scurt scăpă de pe buzele lui Carol.

— Oh!

O pereche de ochi negri îi sfredeleau pe ai săi.

— Unde ai fost, Carol?

— Eu... Eu...

— Unde ai fost?

O voce răgușită, moale, cu acea nuanță amenințătoare care făcea întotdeauna ca inima lui Carol să bată cu o groază irațională.

— Să o văd pe domnișoara King – Sarah King.

— Fata care a vorbit cu Raymond seara trecută?

— Da, mamă.

— V-ați făcut planuri să vă mai vedeți?

Buzele lui Carol se mișcă fără să scoată nici un sunet. Dădu din cap aprobator. Frică – valuri de groază cumplită, dezgustătoare...

— Când?

— Măine seară.

— Nu o să te duci. Ai înțeles?

— Da, mamă.

— Promiți?

— Da... Da.

Doamna Boynton se strădui să se ridice în picioare. Mecanic, Carol se apropie și o ajută. Doamna Boynton străbătu rapid încăperea, ajutându-se de un baston. Se opri în prag și se uită spre fata înspăimântată.

— Nu o să mai ai nicicum de-a face cu domnișoara King. Ai înțeles?

— Da, mamă.

— Repetă!

— Nu o să mai am nicicum de-a face cu ea.

— Bine.

Doamna Boynton ieși și închise ușa.

Carol se mișcă rapid prin dormitor. Se simțea rău, corpul îi era ca de lemn și parcă nu-i aparținea. Se prăbuși pe pat și brusc fu scuturată de valuri de plâns.

Era ca și cum o priveliște i se deschisese înainte – o priveliște cu soare și copaci, și flori...

Acum ziduri negre se închiseseră încă o dată în jurul ei.

Capitolul 8

— Pot să vă vorbesc o clipă?

Nadine Boynton fu surprinsă, privind chipul smeard și nerăbdător al unei tinere total necunoscute.

— Da, desigur.

Dar, în timp ce vorbea, aruncă fără să-și dea seama o privire neliniștită peste umăr.

— Numele meu este Sarah King, continuă tânăra.

— Da?

— Doamnă Boynton, o să vă spun ceva cam ciudat. Acum două seri am stat de vorbă destul de mult cu cumnata

dumneavoastră.

O umbră ușoară păru să tulbure seninătatea chipului lui Nadine.

— Ați vorbit cu Ginevra?

— Nu, nu cu Ginevra – cu Carol.

Umbra se risipi.

— A, înțeleg... cu Carol.

Nadine Boynton păru încântată, dar extrem de surprinsă.

— Cum ați reușit?

— A venit la mine în cameră – destul de târziu, spuse Sarah.

Văzu înălțarea ușoară a sprâncenelor îngrijit pensate pe fruntea albă și continuă cu o oarecare stânjeneală: Sunt sigură că asta trebuie să vi se pară ceva foarte ciudat – Nu, răspunse Nadine Boynton. Mă bucur foarte mult. Chiar foarte mult. Este foarte bine că, în sfârșit, Carol are o prietenă cu care să discute.

— Am... Ne-am înțeles foarte bine. Sarah încercă să-și aleagă cuvintele cu mare grijă. De fapt, chiar am aranjat să... Să ne întâlnim în seara următoare.

— Da.

— Dar Carol n-a venit.

— Nu?

Vocea lui Nadine era calmă, gânditoare. Chipul ei, atât de liniștit și de blând, nu-i spunea nimic lui Sarah.

— Nu. Ieri trecea pe hol, iar eu i-am vorbit, dar nu mi-a răspuns. Doar s-a uitat la mine o dată, apoi încă o dată și s-a îndepărtat în grabă.

— Înțeleg.

Urmă o pauză. Lui Sarah îi era greu să continue. Nadine Boynton spuse imediat:

— Îmi pare foarte rău. Carol este o fată cam... Emotivă.

Din nou pauză. Sarah își luă inima în dinți.

— Știți, doamnă Boynton, eu mă pregătesc să devin doctor. Cred... Cred că n-ar fi bine pentru cumnata dumneavoastră să se izoleze prea mult de ceilalți oameni.

Nadine Boynton o privi gânditoare.

— Înțeleg. Sunteți doctor. Asta schimbă lucrurile.

— Înțelegeți ce vreau să spun? O îndemnă Sarah.

Nadine își înclină capul. Era tot căzută pe gânduri.

— Aveți mare dreptate, desigur, spuse ea după un minut sau două. Dar lucrurile sunt dificile. Soacra mea are o sănătate precară și are ceea ce eu numesc o repulsie morbidă față de posibilitatea ca străini să pătrundă în cercul ei familial.

— Dar Carol este o femeie în toată firea, se revoltă Sarah. Nadine Boynton clătină din cap.

— A, nu, spuse ea. La trup, dar nu la minte. Dacă ați vorbit cu ea, trebuie să fi remarcat acest lucru. În caz de urgență se va comporta întotdeauna ca un copil înspăimântat.

— Asta credeți că s-a întâmplat? Credeți că s-a speriat?

— Îmi imaginez, domnișoară King, că soacra mea a insistat ca ea să nu mai aibă de-a face cu dumneavoastră.

— Și Carol a cedat?

Nadine Boynton spuse încet:

— Vă imaginați că ar fi putut să n-o facă?

Privirile celor două femei se întâlneau. Sarah simți că sub masca acelor cuvinte convenționale, ele două se înțelegeau. Știa că Nadine înțelegea situația. Dar în mod clar nu era pregătită să discute despre ea.

Sarah se simți descurajată. Cu o seară înainte simțise că băătăia fusese pe jumătate câștigată. Prin intermediul întâlnirilor secrete avea să trezească în Carol spiritul de revoltă – da, și în Raymond. (Ca să fie cinstită, nu pe Raymond îl avusese în minte tot timpul?) Iar acum, în chiar prima rundă a băătăiei, fusese înfrântă umilitor de halca aceea de carne fără formă, cu ochii ei răi, satisfăcuți. Carol capitulase fără să opună rezistență.

— Totul este greșit! Strigă Sarah.

Nadine nu răspunse. Ceva din tăcerea ei îi merse drept la inimă lui Sarah, ca o mână rece care o cuprinsese. „Femeia asta știe cât de lipsit de speranță e totul mai bine decât mine. Ea trăiește cu asta!” își zise ea.

Ușile liftului se deschiseră și bătrâna doamnă Boynton ieși. Se sprijinea în baston și Raymond o susținea de celălalt braț.

Sarah tresări ușor. Văzu privirea bătrânei trecând de la ea la

Nadine și înapoi. Fusesse pregătită să zărească neplăcere în acei ochi, chiar ură. Dar nu era pregătită pentru ceea ce văzu cu adevărat – o bucurie răutăcioasă și triumfătoare. Sarah se întoarse, iar Nadine înaintă și se alătură celorlalți doi.

— Deci aici erai, Nadine, spuse doamna Boynton. O să stau puțin să mă odihnesc înainte să ies.

O așezară pe un scaun cu spătar înalt. Nadine se așeză lângă ea.

— Cu cine vorbeai, Nadine?

— Cu o domnișoară, King.

— A, da. Fata care i-a vorbit lui Raymond acum câteva seri. Ei bine, Ray, de ce nu te duci să discuți cu ea? E acolo, la masa de scris.

Gura femeii se lăți într-un zâmbet malițios în timp ce îl privea pe Raymond. Acesta se înroși, își întoarse capul și murmură ceva.

— Ce ai spus, fiule?

— Nu vreau să vorbesc cu ea.

— Nu, mă gândeam eu. Nu vrei să vorbești cu ea. Nu ai putea, oricât de mult ți-ai dori-o!

Tuși brusc – o tuse șuierătoare.

— Îmi place călătoria asta, Nadine. Nu aș fi ratat-o pentru nimic în lume.

— Nu?

Vocea lui Nadine era lipsită de orice emoție.

— Ray.

— Da, mamă?

— Adu-mi niște hârtie de scris – de la masa din colț.

Raymond se îndepărtă supus. Nadine își înălță capul, dar nu ca să-l urmărească pe băiat, ci pe bătrână. Doamna Boynton se aplecă în față, cu nările dilatate de plăcere. Ray trecu prin apropierea lui Sarah. Ea ridică privirea, cu speranța zăgăzită pe chip. Însă aceasta se șterse când Raymond trecu pe lângă ea, luă niște hârtie de scris din cutie și străbătu iarăși încăperea.

Când ajunse iarăși lângă cele două femei, pe frunte avea mici broboane de sudoare, iar fața îi era albă ca moartea.

Foarte încet doamna Boynton murmură în timp ce-l privea:
— Ah...

Apoi o observă pe Nadine, fixând-o. Ceva din privirea ei o făcu să se înfurie brusc.

— Unde este domnul Cope în dimineața asta? Întrebă ea.

Nadine își lăasă iarăși privirea în jos. Răspunse cu vocea ei blândă, lipsita de expresie:

— Nu știu. Nu l-am văzut.

— Îmi place, spuse doamna Boynton. Îmi place foarte mult. Trebuie să ne vedem mai mult. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

— Da, răspunse Nadine. Și mie îmi place foarte mult.

— Ce se petrece cu Lennox în ultima vreme? Pare foarte tăcut și supărat. Totul e bine între voi, nu?

— A, da. De ce n-ar fi?

— Mă întrebam și eu. Oamenii căsătoriți nu se înțeleg întotdeauna. Poate ați fi mai fericiți dacă ați locui într-o casă a voastră?

Nadine nu răspunse.

— Ei bine, ce părere ai de ideea asta? Nu ți-ar plăcea?

Nadine clătină din cap și spuse zâmbind:

— Cred că nu ți-ar plăcea dumitale, mamă.

Pleoapele doamnei Boynton fluturară, după care replică aspru și plină de venin:

— Întotdeauna ai fost împotriva mea, Nadine.

— Îmi pare rău că așa crezi, răspunse tânăra femeie cu un glas egal.

Mâna bătrânei se strânse pe baston și fața ei căpătă o nuanță mai intensă de roșu. Schimbând tonul, îi ceru:

— Mi-am uitat picăturile, du-te și adu-mi-le, Nadine.

— Desigur.

Nadine se ridică și traversă salonul îndreptându-se spre lift. Doamna Boynton o urmări cu privirea. Raymond stătea prăbușit pe scaun, cu ochii reflectând o nefericire tăcută.

Nadine urcă la etaj, străbătu coridorul și intră în salonașul din apartamentul lor. Lennox stătea lângă fereastră, cu o carte în mână, dar pe care nu o citea. Se ridică în momentul în care Nadine intră în încăpere.

— Bună, Nadine.

— Am venit să iau picăturile pentru mama. Le-a uitat.

Se duse în dormitorul doamnei Boynton. Luă de pe un raft o sticlută și măsură cu atenție o doză într-un păhărel, pe care îl umplu apoi cu apă. Trecând prin salonaș, se opri.

— Lennox.

El îi răspunse după un moment sau două, de parcă mesajul trebuise să străbată un drum lung.

— Scuză-mă, spuse el. Ce este?

Nadine Boynton așeză cu grijă paharul pe masă și rămase în picioare lângă el.

— Lennox, uită-te la soare – afară, pe fereastră. Uită-te la viață. Este frumos. Am putea merge acolo, afară, în loc să stăm aici și să ne uităm pe fereastră.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Îmi pare rău, zise el. Vrei să ieși?

— Da, vreau să ies, cu tine, la soare, la viață și să trăim... Amândoi, împreună, răspunse ea repede.

El se cufundă mai mult în scaun. Ochii lui erau neliniștiți, hăituiți.

— Nadine, draga mea... Trebuie să trecem iarăși prin toate astea?

— Da, trebuie. Hai să plecăm și să ne ducem viața undeva.

— Cum am putea? Nu avem nici un ban.

— Putem să câștigăm bani.

— Cum? Ce am putea face? Eu nu am nici o pregătire. Mii de bărbați – cu calificare – nu își găsesc de lucru în momentul de față. Nu am putea să ne descurcăm.

— Aș câștiga eu bani pentru amândoi.

— Dragă mea copilă, nu ți-ai terminat pregătirea de asistentă. Nu avem nici o speranță – este imposibil.

— Nu, ceea ce este imposibil și lipsit de speranță este viața noastră actuală.

— Nu știi ce vorbești. Mama e foarte bună cu noi. Ne oferă tot luxul posibil.

— În afară de libertate. Lennox, fă un efort. Vino cu mine acum... Astăzi...

— Nadine, cred că ai înnebunit.

— Nu, sunt normală. Absolut și complet normală. Vreau o viață a mea, cu tine, la soare – nu înăbușită în umbra unei bătrâne tiranice și căreia îi face plăcere să te facă nefericit.

— Poate că mama este cam autoritară...

— Mama ta este nebună! Este nesănătoasă la cap!

— Nu este adevărat, răspunse el blând. Are o minte remarcabilă pentru afaceri.

— Poate – da.

— Și trebuie să-ți dai seama, Nadine, că nu va trăi veșnic. Îmbătrânește și sănătatea ei este foarte precară. La moartea ei, banii tatălui meu vor fi împărțiți în mod egal între noi. Îți amintești că ne-a citit testamentul?

— La moartea ei, spuse Nadine, s-ar putea să fie prea târziu.

— Prea târziu?

— Prea târziu pentru fericire.

— Prea târziu pentru fericire, murmură Lennox.

Brusc, se cutremură. Nadine se apropie de el și îi puse o mână pe umăr.

— Lennox, te iubesc. Este o bătălie între mine și mama ta. Ești de partea mea sau a ei?

— A ta! A ta!

— Atunci fă ce-ți cer!

— Este imposibil!

— Nu, nu este imposibil. Gândește-te, Lennox, am putea avea copii...

— Mama vrea să avem copii. A spus asta.

— Știu, dar nu voi aduce pe lume copii care să trăiască în umbra în care ați fost creșcuți cu toții. Mama ta te poate influența, dar asupra mea nu are nici o putere.

— Uneori o înfurii, Nadine, murmură Lennox. Nu e înțelept.

— E furioasă fiindcă știe că nu îmi poate influența mintea și nu îmi poate dicta gândurile!

— Știu că întotdeauna ești politicoasă și blândă cu ea. Ești minunată. Ești prea bună pentru mine. Întotdeauna ai fost. Când mi-ai spus că te vei mărita cu mine, a fost ca un vis incredibil.

— Am greșit măritându-mă cu tine, spuse Nadine liniștită.
— Da, ai greșit, fu de acord Lennox, lipsit de orice speranță.
— Nu înțelegi. Ceea ce vreau să spun e că, dacă aș fi plecat atunci și ți-aș fi cerut să mă urmezi, ai fi făcut-o. Da, chiar cred că ai fi făcut-o... Nu am fost destul de deșteaptă atunci ca să o înțeleg pe mama ta și intențiile ei. Făcu o pauză, apoi continuă: Refuzi să plecăm? Bine, nu te pot forța. Dar eu sunt liberă să plec! Cred că... Cred că într-adevăr o să plec...

Lennox o privi nevenindu-i să creadă. Pentru prima dată răspunsul lui veni rapid, de parcă fluxul lent al gândurilor lui se accelerase.

— Dar... Dar... se bâlbâi el, nu poți face asta. Mama... Mama nici nu o să vrea să audă de asta.

— Nu poate să mă oprească.

— Nu ai nici un ban.

— Pot să fac, să împrumut, să cerșesc sau să fur. Înțelege, Lennox, că mama ta nu are nici o putere asupra mea! Pot să plec sau să stau după bunul meu plac. Încep să cred că am îndurat viața asta suficient de mult.

— Nadine, nu mă părăsi... Nu mă părăsi...

Ea îl privi gânditoare, tăcută, cu o expresie impenetrabilă.

— Nu mă părăsi, Nadine.

Vorbea ca un copil. Ea își întoarse capul, ca el să nu-i poată vedea durerea apărută brusc în ochi. Îngenunche lângă el.

— Atunci vino cu mine! Vino cu mine! Poți. Într-adevăr poți s-o faci dacă vrei!

El se feri din nou de ea.

— Nu pot. Nu pot, îți spun. Nu am – Dumnezeu să mă ajute – nu am curaj...

Capitolul 9

Doctorul Gerard intra în biroul domnilor Castle, agenții de turism, și o găsi pe Sarah King în fața ghișeului.

Aceasta ridică privirea.

— A, bună dimineața. Îmi stabilesc călătoria la Petra. Am auzit că mergeți până la urmă.

— Da, am descoperit că pot s-o fac.

— Ce bine!

— Oare o să fim un grup mare?

— Au spus că mai vin doar două femei – și noi doi. O mașină.

— Va fi minunat, spuse Gerard, înclinându-se ușor.

Apoi, la rândul lui, făcu aranjamentele necesare.

În curând, cu plicurile de corespondență în mână, i se alătură lui Sarah și împreună ieșiră din agenție. Era o zi însorită, proaspătă, iar în aer se simțea o ușoară răcoare.

— Ce vești mai aveți despre prietenii noștri, familia Boynton? Întrebă doctorul Gerard. Am fost la Bethlehem și la Nazaret, precum și în alte locuri – un tur de trei zile.

Încet și cam fără tragere de inimă, Sarah îi povesti despre eforturile eșuate de a stabili un contact.

— Oricum, am dat greș, încheie ea. Iar ei pleacă astăzi.

— Unde se duc?

— N-am idee. Continuă frustrată: Știți, simt că m-am făcut de râs!

— În ce fel?

— Băgându-mi nasul în treburile altora.

Gerard ridică din umeri.

— Depinde de punctul de vedere.

— Adică dacă ar trebui cineva să se bage sau nu?

— Da.

— Dumneavoastră o faceți?

Francezul păru amuzat.

— Adică dacă îmi stă în obicei să mă preocupe problemele celorlalți? Vă voi răspunde cinstit: nu.

— Atunci credeți că am greșit că am încercat să intervin?

— Nu, nu mă înțelegeți greșit. Gerard continuă rapid pe un ton hotărât: Este, consider eu, o chestiune discutabilă. Oare cineva ar trebui, dacă vede că este făcut ceva rău, să încerce să-l îndrepte? Intervenția ar putea face bine, dar ar putea provoca și un rău incalculabil! Este imposibil de stabilit o regulă în această privință. Unii oameni au un adevărat talent să intervină – o fac atât de bine! Unii o fac stângaci și atunci ar fi mai bine să nu se amestece! De asemenea, mai este și chestiunea vârstei. Tinerii au curajul asumării idealurilor și

convincerilor lor – valorile lor sunt mai mult teoretice decât practice, încă nu au trăit experiența că faptele contrazic teoria! Dacă ai încredere în tine și în justetea faptelor tale, poți realiza deseori lucruri care merită efortul! (Întâmplător, deseori faci și mult rău!) Pe de altă parte, omul de vârstă medie are experiență: a învățat că răul, ca și binele – și poate mai des decât acesta – vine din încercarea de a interveni și astfel – foarte înțelept – se abține s-o facă! Așa că rezultatul este egal – tânărul plin de bune intenții face și bine, și rău, în timp ce maturul prudent nu face nimic!

— Toate astea nu mă ajută prea mult, protestă Sarah.

— Poate o persoană să fie cu adevărat de ajutor alteia? Este problema dumneavoastră, nu a mea.

— Vreți să spuneți că nu aveți de gând să faceți nimic în privința familiei Boynton?

— Nu. Eu nu aş avea nici o şansă.

— Atunci nici eu nu am?

— Dumneavoastră s-ar putea să aveți.

— De ce?

— Pentru că aveți atributele necesare. Atracția vârstei și a sexului.

— A sexului? A, înțeleg.

— Totul se reduce la sex până la urmă, nu-i așa? Ați dat greș cu fata. Asta nu înseamnă că veți da greș și cu băiatul. Ceea ce tocmai mi-ați spus (ceea ce fata v-a povestit) dovedește clar o amenințare la adresa autorității doamnei Boynton. Fiul mai „mare, Lennox, a sfidat-o sub imperiul tinereții și al bărbăției. A fugit de acasă, s-a dus la balurile locale. Dorința unui bărbat pentru o pereche a fost mai puternică decât vraja hipnotică. Dar bătrâna era destul de conștientă de puterea sexului. (Probabil că a văzut câte ceva în cariera ei.) Și a rezolvat problema cu mare viclenie – a adus în casă o fată drăguță, dar fără bani și a încurajat o căsătorie. Și așa a făcut rost de încă un sclav.

Sarah clătină din cap.

— Nu cred că tânăra doamnă Boynton este o sclavă.

Gerard fu de acord.

— Nu, poate că nu. Cred că, din cauza faptului că era o fată liniștită, docilă, doamna Boynton i-a subestimat puterea voinței și a caracterului. Nadine Boynton era prea tânără și lipsită de experiență la momentul respectiv ca să-și dea seama de adevărata ei situație. Acum o cunoaște, dar este prea târziu.

— Credeți că a abandonat orice speranță?

Doctorul Gerard clătină din cap plin de îndoială.

— Dacă are planuri, nimeni nu i le cunoaște. Există unele posibilități în ceea ce-l privește pe Cope. Bărbatul este un animal gelos prin natura lui – iar gelozia este o forță puternică. Lennox Boynton ar mai putea fi clintit din inerția în care se scufundă.

— Și credeți, întrebă Sarah pe un ton voit profesional și indiferent, că există vreo șansă să pot face ceva pentru Raymond?

— Da.

Sarah oftă.

— Cred că aș fi putut să încerc. Oh, acum este prea târziu, oricum. Și... Și nu-mi place ideea.

Gerard pâra amuzat.

— Asta pentru că sunteți englezoaică! Englezii au un complex în privința sexului. Consideră că „nu e tocmai cum se cuvine”.

Reacția indignată a lui Sarah nu îl impresiona.

— Da, da. Știu că sunteți foarte modernă – că folosiți în public cele mai neplăcute cuvinte pe care le puteți găsi în dicționar – că sunteți o profesionistă lipsită total de inhibiții! Tout de meme {5}, repet, aveți aceleași trăsături faciale ca mama și bunica dumneavoastră. Încă roșiți ca o domnișoară englezoaică, deși sunteți convinsă că nu roșiți!

— N-am mai auzit o asemenea aiureală!

Doctorul Gerard, cu o sclipire în ochi și fără să fie prea perturbat, adăugă:

— Și asta vă face fermecătoare!

De data asta Sarah rămase fără cuvinte.

Doctorul Gerard își ridică în grabă pălăria.

— O să plec, spuse el, înainte să aveți timp să spuneți tot ceea ce vă trece prin minte.

Intră grăbit în hotel. Sarah îl urmă mai încet.

Era mare agitație în zonă. Câteva mașini încărcate cu bagaje erau pregătite de plecare.

Lennox și Nadine Boynton și domnul Cope stăteau lângă o mașină mare supraveghind aranjamentele. Un ghid gras stătea de vorbă cu Carol într-un limbaj fluent, dar de-a dreptul ininteligibil.

Sarah trecu pe lângă ei și intră în hotel.

Doamna Boynton, înfășurată într-o haină groasă, stătea pe un scaun, așteptând plecarea. Privind-o, un sentiment brusc de repulsie o străbătu pe Sarah. Simțise că doamna Boynton era o figură sinistră, o încarnare a răului pur.

Acum, brusc, o văzu pe bătrână ca pe un personaj jalnic și lipsit de putere. Să te naști cu o asemenea sete de putere, cu o asemenea dorință de a domina – și să te alegi cu o tiranie domestică mărunță! Ce bine dacă și copiii ei ar putea s-o vadă așa cum o văzuse ea în acea clipă – demnă de milă – o bătrână proastă, rea, jalnică, prefăcută. Dintr-un impuls, Sarah se duse la ea.

— La revedere, doamnă Boynton, zise ea. Sper să aveți o călătorie plăcută.

Bătrâna o privi. În ochii ei, răutatea se lupta cu furia.

— Ați vrut să fiți foarte nepoliticoasă cu mine, continuă Sarah.

Era nebună, se întrebă, ce Dumnezeu o îndemna să vorbească în felul acela?

— Ați încercat să-i împiedicați pe fiul și pe fiica dumneavoastră să se împrietenească cu mine. Nu credeți că este un gest prostesc și copilăresc? Vă place să fiți un fel de căpcăun, dar, serios, să știți că sunteți jalnică și cam ridicolă. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, eu aș renunța la teatrul ăsta prostesc. Cred că o să mă urâți pentru ce v-am zis, dar vorbesc serios – și poate o să rețineți câte ceva. Să știți că v-ați putea simți foarte bine. Este mult mai bine să fii prietenos și bun. Ați putea fi dacă ați încerca.

Urmă o pauză.

Doamna Boynton înghețase într-o nemișcare de moarte. În cele din urmă, își trecu limba peste buzele uscate, gura i se deschise... Totuși, pentru o clipă, nu spuse nici un cuvânt.

— Continuați, spuse Sarah încurajator. Spuneți! Nu-mi pasă ce-mi spuneți. Dar gândiți-vă la cele ce v-am zis.

În final cuvintele ieșiră – cu o voce înceată, răgușită, dar pătrunzătoare. Ochii de basilisc ai doamnei Boynton priveau nu la Sarah, ci, în mod ciudat, peste umărul ei. Părea să nu i se adreseze lui Sarah, ci unui spirit familiar.

— Eu nu uit niciodată. Ține minte asta. Niciodată n-am uitat nimic – nici un fapt, nici un nume, nici un chip...

Cuvintele în sine nu aveau nimic amenințător, dar veninul cu care fuseseră rostite o făcu pe Sarah să se dea înapoi un pas. Apoi doamna Boynton râse – era, cu adevărat, un râs oribil.

Sarah ridică din umeri.

— Biata bătrână, zise ea.

Se întoarse și, în timp ce se îndrepta spre lift, aproape se ciocni de Raymond Boynton. Dintr-un impuls de moment, îi spuse repede:

— La revedere. Sper că te-ai simțit bine. Poate ne vom mai întâlni într-o zi.

Îi zâmbi cald, cu prietenie, și trecu pe lângă el.

Raymond rămase pe loc, împietrit. Atât de pierdut era în gânduri, încât bărbatul micuț cu mustăți mari, care încerca să iasă din lift, trebui să-i spună de mai multe ori:

— Pardon.

În cele din urmă, cuvântul ajunse la Raymond.

— Îmi pare rău, zise el. Mă... Mă gândeam.

Carol se apropie de el.

— Ray, du-te după Jinny, bine? S-a întors în cameră. Trebuie să plecăm.

— Bine. O să-i spun să vină imediat.

Raymond intră în lift.

Hercule Poirot rămase o clipă privind în urma lui, cu sprâncenele ridicate, cu capul ușor înclinat într-o parte de parcă asculta.

Apoi dădu din cap, ca și cum ajunsese la o concluzie. Străbătând holul, se uită cu atenție la Carol, care se alăturase mamei sale. Făcu un semn din cap unui chelner care trecea pe acolo.

— Pardon. Puteți să-mi spuneți cum îi cheamă pe oamenii de acolo?

— Numele lor este Boynton, monsieur; sunt americani.

— Mulțumesc, spuse Hercule Poirot.

La etajul trei, doctorul Gerard, în drum spre camera lui, trecu pe lângă Raymond Boynton și Ginevra care se îndreptau spre liftul oprit.

— Stai o clipă, Ray, spuse ea, așteaptă-mă la lift.

Se întoarse, dădu colțul și îl ajunse din urmă pe bărbat.

— Vă rog... Trebuie să vă vorbesc.

Doctorul ridică privirea uimit.

Fata se apropie și îl luă de braț.

— Mă iau de aici! S-ar putea să mă omoare... Eu nu sunt cu ei în realitate. Numele meu adevărat nu este Boynton...

Continuă grăbită, cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze, amestecate: O să vă încredințez un secret. Sunt... Sunt o prințesă, e adevărat! Sunt moștenitoarea unui tron. De aceea... Sunt dușmani peste tot în jurul meu. Încearcă să mă otrăvească... Tot felul de lucruri... Dacă m-ați putea ajuta să scap...

Se întrerupse auzind pași.

— Jinny...

Frumoasă în gestul brusc speriat, fata își puse degetul la buze, îi aruncă lui Gerard o privire imploratoare și alergă înapoi.

— Vin, Ray.

Doctorul Gerard își continuă drumul cu sprâncenele ridicate a mirare. Încet, clătină din cap și se încruntă.

Capitolul 10

Era dimineața plecării spre Petra.

Sarah coborâse și găsisse lângă intrarea principală o femeie masivă, autoritară, cu un nas coroiat, pe care o mai observase în hotel, și care vocifera zgomotos față de mărimea mașinii.

— E mult prea mică! Patru pasageri? Și un ghid? Atunci, evident, ne trebuie o mașină mult mai mare. Luați-o imediat pe asta și veniți cu alta de o mărime adecvată.

În zadar își ridică glasul reprezentantul domnilor Castle, încercând să explice. Aceea era mașina pe care o ofereau întotdeauna. Era, într-adevăr, un vehicul foarte confortabil. O mașină mai mare nu era potrivită pentru călătoria în deșert. Femeia masivă îl strivi – metaforic vorbind – ca un bulldozer.

Apoi își întoarse atenția spre Sarah.

— Domnișoara King? Sunt Lady Westholme. Sunt sigură că ești de acord cu mine că mașina aceea era teribil de nepotrivită ca mărime.

— Ei bine, spuse Sarah cu prudență, sunt de acord că o mașină mai mare ar fi mai confortabilă!

Tânărul de la firma Castel murmură că o mașină mai mare va costa mai mult

— Prețul, spuse Lady Westholme cu hotărâre, este plătit și voi refuza cu siguranță orice mărire a lui. În prospect scria clar: „cu o mașină mare, confortabilă”. Veți respecta termenii înțelegerii.

Recunoscându-se învins, tânărul de la Castle murmură că o să vadă ce poate face și se îndepărtă.

Lady Westholme se întoarse spre Sarah, cu un zâmbet triumfător pe chipul bătut de vreme, cu nările nasului mare și roșu dilatate de încântare.

Lady Westholme era o figură foarte cunoscută a scenei politice engleze. Odată, pe când lordul Westholme, un pair de vârstă medie, cu minte simplă, ale cărui unice interese în viață erau vânătoria și pescuitul, se întorcea dintr-o călătorie în Statele Unite, unul dintre pasageri fusese o domnișoară Vansittart. La scurt timp după aceea domnișoara Vansittart devenise Lady Westholme. Această căsătorie fusese deseori dată ca exemplu al pericolului reprezentat de călătoriile peste ocean. Noua Lady Westholme era mereu îmbrăcată în tweed și bocanci solizi, creștea câini, îi teroriza pe săteni și îl împingea fără milă pe soțul său în viața publică. Totuși, fusese silită să înțeleagă că politica nu era adevăratul *métier* {6} al lordului

Westholme în viață și nici nu va fi vreodată, iar ea îi permisesse cu bunăvoință să-și reia activitățile sportive și candidase personal pentru parlament. Fiind aleasă cu o majoritate substanțială, Lady Westholme se aruncase în vâltoarea vieții politice, fiind foarte activă mai ales în timpul interpelărilor. În curând începură să apară caricaturi având-o ca subiect – întotdeauna un semn sigur de succes. Pe plan public, era avocatul valorilor de modă veche ale vieții de familie, ale bunăstării femeilor, și era o susținătoare ferventă a Ligii Națiunilor. Avea opinii ferme în chestiuni privind agricultura, locuințele și curățarea mahalalelor. Era foarte respectată și aproape în mod universal displăcută! Era foarte posibil să primească un post de subsecretar când partidul ei avea să se întoarcă la putere. În prezent, guverna, oarecum surprinzător, un partid de orientare liberală (rezultat al scindării guvernului național în laburiști și conservatori).

Lady Westholme privi cu o satisfacție sumbră după mașina care se îndepărta.

— Bărbații cred mereu că pot să se impună în fața femeilor, spuse ea.

Sarah își zise că trebuie să fie un bărbat tare curajos acela care își închipuia că poate să se impună în fața lui Lady Westholme! Îi prezentă pe doctorul Gerard, care tocmai ieșise din hotel.

— Numele dumneavoastră îmi este cunoscut, desigur, spuse Lady Westholme, dând mâna cu doctorul. Vorbeam zilele trecute cu profesorul Chantereau la Paris. În ultima vreme am abordat cu mare hotărâre problema tratării nebunilor săraci. Cu mare hotărâre, într-adevăr. Haideți să intrăm cât timp așteptăm să vină o mașină mai bună.

O doamnă micuță, de vârstă medie, cu șuvițe de păr cenușiu, care zăbovea prin preajmă, se dovedi a fi domnișoara Amabel Pierce, a patra membră a grupului. Și ea fu trasă în hol sub aripa ocrotitoare a lui Lady Westholme.

— Lucrați, domnișoară King?

— Tocmai mi-am luat diploma.

— Bine, zise Lady Westholme cu o aprobare condescendentă.

Dacă ceva va fi realizat, ascultați-mă pe mine, se va datora femeilor.

Stânjenită pentru prima dată de conștiința sexului căruia îi aparținea, Sarah o urmă supusa pe Lady Westholme spre un scaun.

În timp ce așteptau, Lady Westholme îi informă că refuzase invitația înaltului Comisar de a sta la reședința lui pe perioada vizitei în Ierusalim.

— Nu am dorit să fiu împiedicată de birocrație. Am dorit să văd lucrurile cu ochii mei.

— Ce lucruri? Întrebă Sarah.

Lady Westholme le explică faptul că stătea la hotelul Solomon ca să nu fie deranjată. Adăugă că îi dăduse câteva sugestii directorului pentru o conducere mai competentă a hotelului.

— Eficiența, spuse Lady Westholme, este cuvântul meu de bază.

În mod sigur părea să fie! Într-un sfert de oră, o mașină mare și extrem de confortabilă sosi și la momentul oportun – după sfaturile lui Lady Westholme în legătură cu amplasarea bagajelor – grupul porni la drum.

Prima oprire se petrecu la Marea Moartă și prânzul îl luară la Ierihon. După aceea, când Lady Westholme, înarmată cu un ghid Baedeker, plecă însoțită de domnișoara Pierce, de doctor și de interpretul cel gras să facă un tur al orașului, Sarah rămase în grădina hotelului.

O durea capul și dorea să fie singură. Era apăsată de o depresie profundă – o depresie a cărei cauză era dificil de găsit. Se simți brusc apatică și lipsită de interes, fără chef de a vizita, plictisită de însoțitorii ei. În acea clipă își dorea să nu se fi înscris în acest tur la Petra. Avea să fie foarte scump și simțea sigur că nu o să se distreze! Vocea bubuitoare a lui Lady Westholme, agitația neîncetată a domnișoarei Pierce și lamentațiile antisioniste ale ghidului îi întinseseră nervii la maximum. Îi dispăcea în aceeași măsură și aerul amuzat al doctorului Gerard, care părea să spună că știe exact cum se simte ea.

Se întrebă unde era familia Boynton – poate se duseseră în Siria, poate erau la Baalbek sau la Damasc. Raymond – se întrebă ce făcea Raymond. Era ciudat cât de bine îi putea vedea chipul – înflăcăarea, sfiala, tensiunea nervoasă...

Oh, la naiba! Ce sens avea să se gândească la oameni pe care probabil nu-i va mai întâlni vreodată? Scena de ziua trecută cu bătrâna – ce o apucase să se ducă la femeia aceea și să rostească toate aiurelile acelea? Și alți oameni trebuie să fi auzit. Își imagina că Lady Westholme fusese prin apropiere. Sarah încercă să-și amintească exact ceea ce spusese. Ceva care probabil păruse isteric și absurd. Dumnezeu, se făcuse cu adevărat de râs! Dar nu era cu adevărat vina ei, ci a doamnei Boynton. Avea ceva care te făcea să-ți pierzi simțul realității.

Doctorul Gerard intră și se prăbuși pe un scaun, ștergându-și fruntea înfierbântată.

— Pfui! Femeia aia ar trebui otrăvită! Declară el.

Sarah tresări.

— Doamna Boynton?

— Doamna Boynton?! Nu, mă refeream la acea Lady Westholme! Mi se pare incredibil că are de atâția ani un soț care încă nu a făcut asta! Din ce e făcut bărbatul ăla?

Sarah izbucni în râs.

— A, e genul pescar și vânător, îi explică ea.

— Din punct de vedere psihologic e un lucru foarte sănătos! Își satisface pofta de a ucide pe (așa-zisele) creaturi inferioare

— Îmi închipui că este foarte mândru de activitățile soției sale.

Francezul sugeră:

— Fiindcă o duc mult timp departe de casă? Este un lucru de înțeles. Apoi continuă: Ce ați spus adineaori? Doamna Boynton? Fără îndoială, ar fi o idee foarte bună să o otrăvim și pe ea. Ar fi, cu siguranță, cea mai simplă soluție la problema acelei familii! De fapt, foarte multe femei ar trebui otrăvite. Toate femeile care au îmbătrânit și s-au urât.

Se strâmbă foarte expresiv.

Sarah exclamă, râzând:

— Oh, voi, francezii! Nu găsiți nici un folos femeilor care nu sunt tinere și atractive.

Gerard ridică din umeri.

— Noi suntem mai cinstiți în legătură cu acest subiect, asta-i tot. Nici englezii nu se urcă în metrou sau în tren pentru femei urâte – o, nu.

— Ce deprimantă e viața! Spuse Sarah oftând.

— Dumneavoastră nu aveți motiv să oftați, mademoiselle.

— Ei bine, mă simt total nemulțumită astăzi.

— Normal.

— Ce vreți să spuneți cu asta? Izbucni Sarah.

— Ați putea găsi foarte ușor motivul dacă v-ați analiza cu sinceritate starea de spirit.

— Cred că tovarășii mei de călătorie sunt cei care mă deprimă, spuse Sarah. Este îngrozitor, nu-i așa, dar urăsc femeile! Când sunt ineficiente și proaste ca domnișoara Pierce mă înfurie, iar când sunt eficiente ca Lady Westholme mă enervează și mai tare.

— După părerea mea, este inevitabil ca aceste două persoane să vă enerveze. Lady Westholme este perfect potrivită pentru viața pe care o duce, este fericită și un om de succes. Domnișoara Pierce a lucrat ani întregi ca guvernantă și a intrat brusc în posesia unei moșteniri care i-a permis să-și îndeplinească visul de-o viață de a călători. Până acum, excursia s-a ridicat la nivelul așteptărilor ei. În consecință dumneavoastră, care tocmai ați fost împiedicată să obțineți ceea ce vă doreați, găsiți neplăcută prezența a două persoane care au avut mai mult succes în viață decât dumneavoastră.

— Cred că aveți dreptate, spuse Sarah deprimată. Cât de bine știți să citiți mintea oamenilor! Eu tot încerc să mă păcălesc și dumneavoastră nu mă lăsați.

În acel moment se întoarseră și ceilalți. Ghidul părea să fie cel mai epuizat dintre toți trei. Era foarte tăcut și nu vorbea aproape deloc pe drumul spre Amman. Nici măcar nu-i pomeni pe evrei, lucru pentru care toată lumea îi fu profund recunoscătoare. Descrierea lui pasionată și amănunțita a nedreptăților făcute de evrei pusese la grea încercare răbdarea

tuturor în timpul călătoriei de la Ierusalim.

Acum drumul șerpuia în sus deasupra Iordanului, răsucindu-se și cotind, punctat de tufișuri de leandru cu flori rozalii.

Ajunseră la Amman după-amiaza și, după o scurtă vizită la teatrul greco-roman, se duseră curând la culcare. Trebuiau să pornească devreme a doua zi dimineată, întrucât atunci era programat drumul de o zi întreagă prin deșert cu mașina până la Ma'an.

Plecară curând după ora opt. Grupul era tăcut. Era o zi fierbinte, înăbușitoare, și până la prânz, când se opriră să mănânce, aerul devenise de nerespirat. Iritarea provocată de apropierea de alte patru persoane, într-un spațiu închis, într-o zi călduroasă, afectase într-o oarecare măsură nervii tuturor.

Lady Westholme și doctorul Gerard avură o discuție în contradictoriu despre Liga Națiunilor. Lady Westholme era un susținător înfocat al organizației. Francezul, pe de altă parte, preferă să fie ironic la adresa Ligii. De la atitudinea Ligii Națiunilor față de Abisinia și Spania trecură la disputa în privința frontierei Lituaniei – de care Sarah nici nu auzise – și la măsurile luate de Ligă pentru suprimarea bandelor care comercializau droguri.

— Trebuie să recunoașteți că au făcut o treabă minunată! Izbucni Lady Westholme.

Doctorul Gerard ridică din umeri.

— Poate. Și cu niște cheltuieli la fel de minunate!

— Problema este una deosebit de serioasă. Conform Legii substanțelor periculoase...

Și disputa continua.

Domnișoara Pierce sporovăia cu Sarah:

— Este, într-adevăr, extrem de interesant să călătorim cu Lady Westholme.

— Serios? Făcu Sarah cu ironie, dar domnișoara Pierce nu observă acrimia replicii și continuă să trăncănească fericită.

— I-am văzut numele în ziare de atâtea ori. Este un lucru atât de deștept ca femeile să iasă în public și să-și susțină punctele de vedere. Întotdeauna sunt așa de bucuroasă când o femeie realizează ceva!

— De ce? Întrebă Sarah cu îndârjire.

Domnișoara Pierce rămase cu gura căscată și se bâlbâi puțin:

— Ah, fiindcă... Adică... Doar fiindcă... Ei bine, este plăcut că femeile pot să facă diverse lucruri!

— Nu sunt de acord, spuse Sarah. Este plăcut când orice ființă umană poate să realizeze ceva deosebit! Nu contează câtuși de puțin dacă este bărbat sau femeie. De ce ar conta?

— Ei bine, desigur... Zise domnișoara Pierce. Da, mărturisesc... Desigur, privind din punctul ăsta de vedere...

Dar părea ușor gânditoare. Sarah spuse cu mai multă blândețe:

— Îmi pare rău, dar nu suport diferențierile făcute pe criterii de sex. „O față modernă are o atitudine cât se poate de realistă în fața vieții.” Genul ăsta de lucruri. Nu este deloc adevărat! Unele fete sunt astfel, iar altele nu. Unii bărbați sunt sentimentali, cu inima sensibilă, alții au o minte clară și logică. Diferențele depind numai de natura creierului. Sexul contează numai în chestiunile care îl privesc direct.

Domnișoara Pierce roși ușor la auzul cuvântului „sex” și schimbă cu abilitate subiectul.

— Nu pot să nu-mi doresc să fi fost un pic de umbră, murmură ea. Dar pustiul acesta mi se pare minunat, nu-i așa?

Sarah aproba din cap.

„Da, gândi ea, pustiul era minunat... Tămăduitor... Liniștit... Nimeni care să te agite cu relații interumane obositoare... Nici un fel de probleme personale arzătoare!” Acum, în sfârșit, se simțea eliberată de familia Boynton! Eliberată de acea dorință puternică și ciudată de a se amesteca în viețile unor oameni care nu aveau deloc de-a face cu ea. Se simțea liniștită și împăcată. Aici era liniște, pustiu, spațiu... De fapt, pace... Numai că, desigur, nu era singură ca să se bucure de asta. Lady Westholme și doctorul Gerard terminaseră cu drogurile și se contraziceau pe tema tinerelor nevinovate care erau exportate într-un mod sinistru în cabaretele din Argentina. Doctorul Gerard manifestase pe parcursul conversației o frivolitate pe care Lady Westholme – care, ca un adevărat politician, nu avea deloc simțul umorului – o găsea de-a

dreptul deplorabilă.

— Acum continuăm, da? Anunță ghidul cu pielea întunecată și începu iarăși să vorbească despre nedreptățile evreilor.

Abia cu o oră înainte de apusul soarelui ajunseră în sfârșit la Ma'an. Bărbați ciudați cu chipuri aspre se strânseseră împrejurul mașinii. După o scurtă oprire, porniră mai departe.

Privind peisajul deșertic plat, Sarah nu-și putea da seama unde se putea găsi cetatea Petra. În mod evident, vedeau pe o distanță de mile întregi în jurul lor. Nu se zăreau nicăieri munți sau dealuri. Însemna că se aflau încă la multe mile depărtare de sfârșitul călătoriei?

Ajunseră în satul Ain Musa, unde urmau să fie lăsate mașinile. Aici îi așteptau cai – animale slabe, demne de milă. Domnișoara Pierce fu deosebit de tulburată de faptul că rochia în dungi pe care o purta era total nepotrivită. Lady Westholme era adecvat îmbrăcată în pantaloni de călărie, ceea ce nu reprezenta un stil deosebit de potrivit pentru silueta ei, dar era, cu siguranță, practic.

Caii îi scoaseră din sat pe o cărare alunecoasă, presărată cu pietre. Pământul se desprindea sub copitele cailor care mergeau în zigzag. Soarele se apropia de apus.

Sarah era foarte obosita de călătoria lungă și înăbușitoare cu mașina. Simțurile îi erau amortite. Călătoria îi părea un vis. I se păru apoi că genunile iadului i se deschideau la picioare. Drumul ducea șerpuit în jos – jos în pământ. Forme de piatră se ridicau în jurul lor – jos, jos, în măruntaiele pământului, printr-un labirint de stânci roșii. Acum acestea se înălțau de ambele părți. Simți că nu mai are aer, amenințată de defileul din ce în ce mai îngust.

„Tot mai jos în valea morții – tot mai jos în valea morții”, își zise confuză.

Continuau să meargă. Se întunecă – roșul aprins al pereților de stâncă păli – dar ei continuau drumul șerpuit, prizonieri, pierduți în măruntaiele pământului.

„Este fantastic și incredibil... Un oraș mort”, gândi ea.

Și din nou îi reveniră în minte cuvintele ca un refren: „Valea morții...”

Lanternele fură aprinse. Caii urmau poteci înguste și întortocheate. Brusc ieșiră într-un spațiu larg – stâncile se retrăseseră. Departe, în fața lor, se zărea un mănunchi de lumini.

— Iată tabăra! Exclamă ghidul.

Caii măriră ritmul un pic – nu foarte mult; și ei erau prea înfometați și lipsiți de vlagă ca să o facă, dar arătară o umbră de entuziasm. Acum drumul ducea de-a lungul unei albie pline de pietriș. Luminile se apropiară.

Văzură un grup de corturi și un șir ceva mai sus, lângă o stâncă. Se zăreau și peșteri, săpate în piatră.

Ajunseseră. Servitori beduini veniră la ei în grabă.

Sarah se uită în sus, la una dintre peșteri. O siluetă așezată era profilată acolo. Ce era? Un idol? O statuie gigantică, care stătea pe vine?

Nu, doar luminile tremurătoare o făceau să pară atât de mare. Dar trebuia să fie vreun fel de idol, căci stătea atât de nemișcată, dominând tot locul...

Apoi inima îi tresări brusc, recunoscând imaginea.

Dintr-odată senzația de pace, de eliberare, pe care deșertul i-o dăduse dispăru. Fusesse condusă din libertate înapoi în captivitate. Coborâse în această vale întunecată, plină de meandre, și aici, ca o preoteasă a unui cult uitat, ca un monstruos și umflat Buddha de sex feminin, stătea doamna Boynton...

Capitolul 11

Doamna Boynton era aici, la Petra!

Sarah răspunse mecanic la întrebările care îi erau adresate. Dorea să cineze imediat – masa era pregătită – sau prefera întâi să se spele? Dorea să doarmă în cort sau într-o peșteră?

Răspunsul la ultima întrebare veni imediat. În cort. Se înfioră la gândul unei peșteri, în minte revenindu-i imaginea acelei siluete monstruoase așezate. (Oare ce o făcea pe femeia aceea să pară aproape inumană?) În final îl urmă pe unul dintre servitorii băștinași. Era îmbrăcat cu pantaloni kaki, foarte peticiți, jambiere murdare și o haină zdrențuită, care nu mai era de mult bună de purtat. Pe cap avea acoperământul

tradițional, kaffiyeh, cu falduri lungi care îi protejau gâtul, și care stătea fixat pe cap cu ajutorul unei fâșii de mătase neagră răsucită. Sarah admiră legănarea ușoară a mersului, postura mândră și neafectată a capului. Numai articolele de îmbrăcăminte europene păreau nepotrivite și tipătoare.

„Civilizația este un lucru greșit – cu totul greșit! Își zise ea. Dacă nu ar exista civilizația, nu ar exista nici o doamnă Boynton! În triburile sălbatice probabil că ar fi omorât-o și ar fi mâncat-o cu mulți ani în urmă!” Își dădu seama, pe jumătate amuzată, că era epuizată și nervoasă. După ce o să se spele cu apă fierbinte și o să-și pudreze fața o să simtă că redevine ea însăși – calmă, sigură pe sine și rușinată de atacul de panică de mai înainte.

Își trecu pieptenele prin părul negru, des, privind cu atenție din toate părțile reflectarea tremurătoare a imaginii ei într-o oglinda foarte nepotrivită, la lumina slabă a unei mici lămpi cu petrol.

Apoi dădu la o parte bucata de material de la intrarea în cort și ieși în noapte, pregătită să coboare la cortul cel mare.

— Dumneata – aici?

Era o exclamație joasă, uimită, incredulă.

Se întoarse și se trezi privind-l în ochi pe Raymond Boynton. Erau atât de uimiți! Și ceva din acei ochi o făcu să nu spună nimic, aproape înspăimântând-o. O asemenea bucurie incredibilă... Era ca și cum văzuse paradisul – era uluit, mirat, recunoscător, umil! Niciodată, cât avea să trăiască, Sarah nu va uita acea privire – probabil că așa se uitau damnații înspre paradis...

— Dumneata..., zise el din nou.

Tonul acela scăzut, vibrant atinse ceva în ea. Îi făcu inima să tresară cu putere, o făcu să se simtă rușinată, temătoare, umilă și, dintr-odată, arogant de bucuroasă.

— Da, răspunse ea simplu.

Raymond se apropie – încă uimit, încă nevenindu-i să creadă. Apoi, brusc, o luă de mână.

— Chiar ești dumneata, spuse el. Ești adevărată. La început am crezut că ești o fantomă – fiindcă m-am gândit la

dumneata atât de mult. Făcu o pauză și continuă: Te iubesc, știi... Din prima clipă când te-am văzut în tren. Acum știu asta. Și vreau s-o știi ca să... ca să fii convinsă că nu sunt eu... Cel adevărat... Care se poartă atât de puțin onorabil. Vezi că nu pot răspunde pentru propriile gesturi nici măcar acum. Aș putea face... Orice! Aș putea trece pe lângă dumneata sau aș putea să mă comport urât, dar vreau să știi că nu sunt eu acela – cel adevărat – care face asta. Nervii mei sunt de vină. Nu mă pot baza pe ei... Când Ea îmi spune să fac diverse lucruri, eu le fac! Nervii mei mă obligă! Vei înțelege, nu-i așa?

Disprețuiește-mă, dacă vrei...

Sarah îl întrerupse. Vocea ei era joasă și neașteptat de dulce.

— Nu te voi disprețui.

— Cu toate astea, sunt demn de dispreț! Ar trebui să... Să mă pot comporta ca un bărbat.

Răspunsul lui Sarah era în parte un ecou al sfatului lui Gerard, dar mai mult propria convingere și speranță – iar în spatele blândeții tonului ei era o nuanță de siguranță și autoritate voită.

— Acum așa vei face.

— Da? Vocea lui era melancolică. Poate...

— Acum vei avea curaj. Sunt sigură de asta.

Raymond își îndreptă umerii și își înălță capul.

— Curaj? Da, asta e tot ce îmi trebuie. Curaj!

Brusc, își plecă fruntea și îi atinse mâna cu buzele. O clipă mai târziu plecase.

Capitolul 12

Sarah coborî la cortul cel mare și îi găsi acolo pe cei trei tovarăși de călătorie. Stăteau la masă și mâncau. Ghidul le spunea că mai era și un alt grup acolo.

— Au venit acum două zile. Pleacă poimâine. Americani. Mama, foarte grasă, foarte dificil ajuns aici! Au cărat-o oameni până aici – au zis că foarte grea muncă – s-au încălzit foarte tare – da.

Sarah izbucni dintr-odată în râs. Desigur, privit din punctul de vedere potrivit, toată povestea era amuzantă!

Ghidul cel gras o privi recunoscător. Misiunea lui nu era

ușoară. Lady Westholme îl contrazisese de trei ori în acea zi consultându-și Baedeker-ul, iar acum îl considera vinovat pentru paturile oferite acolo. Era recunoscător singurului membru al grupului care părea nefiresc de binedispus.

— Ha! Exclamă Lady Westholme. Cred că oamenii ăștia erau și la Solomon. Am recunoscut-o pe bătrână când am sosit aici. Cred că te-am văzut vorbind la hotel cu ea, domnișoară King.

Sarah roși vinovată, sperând că Lady Westholme nu auzise prea mult din conversația respectivă.

„Doamne, ce m-o fi apucat!” își zise în gând, rușinată de moarte.

Între timp, Lady Westholme se pronunță:

— Sunt niște oameni complet neinteresanți. Foarte provinciali, zise ea. Domnișoara Pierce scoase niște sunete slugarnice de încurajare și Lady Westholme se avântă într-o poveste despre americanii interesanți și importanți pe care îi întâlnise de curând.

Cum vremea era neobișnuit de caldă pentru acea perioadă a anului, se făcură aranjamente pentru plecarea la prima oră a dimineții următoare.

A doua zi, cei patru se strânsesă la ora șase la micul dejun. Nu se vedea nici un membru al familiei Boynton. După ce Lady Westholme făcu niște comentarii critice privind absența fructelor, băură ceai, lapte la cutie și mâncară ouă prăjite în multă grăsime, însoțite de felii de bacon foarte sărat.

Apoi porniră la drum, Lady Westholme și doctorul Gerard discutând cu însuflețire – din partea celui din urmă – despre ponderea exactă a vitaminelor în dietă și despre hrănirea corespunzătoare a clasei muncitoare.

Brusc se auzi o chemare dinspre tabără și grupul se opri ca să aștepte o altă persoană să li se alăture. Era domnul Jefferson Cope, care veni grăbit din urmă, cu chipul lui plăcut îmbujorat de efortul făcut.

— Dacă nu vă deranjează, aș vrea să vin cu dumneavoastră în dimineața asta. Bună dimineața, domnișoară King. Ce surpriză să vă întâlnesc aici, pe dumneavoastră și pe doctorul Gerard. Ce părere aveți?

Făcu un gest indicând fantasticele stânci roșii care se întindeau cât vedeai cu ochii.

— Cred că e minunat, dar cam înfiorător, spuse Sarah. Întotdeauna m-am gândit că e ceva romantic, ca de vis – „orașul trandafiriu”. Dar este mult mai real decât am crezut – are realismul unei... Unei hălci de carne crude

— Și în mare măsură și culoarea, fu de acord domnul Cope.

— Dar este totuși minunat, recunosc Sarah.

Grupul începu să urce. Doi ghizi beduini îi însoțeau. Bărbați înalți, cu mers ușor, urcau fără probleme pe panta alunecoasă, ghetetele cu ținte pe care le purtau ajutându-i să se deplaseze fără probleme. Curând însă apărură dificultățile. Sarah suporta bine înălțimile, la fel și doctorul Gerard. Dar domnul Cope și Lady Westholme nu se simțeau deloc bine, iar biata domnișoară Pierce trebui să fie pur și simplu cărată peste porțiunile periculoase, cu ochii închiși, verde la față, în timp ce vocea i se auzea într-un vaiet continuu.

— Nu am putut niciodată să privesc în jos. Niciodată – nici măcar când eram copil!

La un moment dat declară că vrea să se întoarcă, dar, când se răsuci cu fața spre deșert, pielea îi căpătă o nuanță și mai verde și hotărî fără tragere de inimă că nu avea altceva de făcut decât să meargă mai departe.

Doctorul Gerard se comportă cu amabilitate, îmbărbătând-o. Se duse în spatele ei, ținând un baston între ea și prăpastie, ca un fel de balustradă, iar domnișoara Pierce mărturisi că iluzia aceasta o ajuta mult să depășească senzația de amețală.

Sarah, gâfâind ușor, îl întrebă pe unul dintre ghizi, Mahmoud, care, în ciuda masivității lui, nu dădea nici un semn de oboseală:

— Nu ai niciodată probleme să-i aduci pe oameni aici? Pe cei mai în vârstă, vreau să zic.

— Întotdeauna – întotdeauna avem probleme, recunosc Mahmoud senin.

— Întotdeauna încerci să-i duci?

Mahmoud ridică din umeri.

— Le place să vină. Au dat bani să vadă asemenea lucruri.

Vor să le vadă. Ghizii beduini sunt foarte deștepți – foarte siguri pe ei – întotdeauna ei reușesc.

Ajunseră în cele din urmă în vârf. Sarah inspiră adânc.

Peste tot în jur și dedesubt se întindeau rocile roșii ca sângele – un ținut ciudat și incredibil, fără seamăn. Aici, în aerul pur și deosebit al dimineții, stăteau ca niște zei, privind o lume inferioară lor – o lume a violenței dezlănțuite.

Aici se afla, după cum le spusese ghidul, „Locul pentru Sacrificiu” – „Locul înalt”. Le arată crevasa din stâncă plată de la picioarele lor.

Sarah rămase la o oarecare depărtare de ceilalți, de explicațiile rapide care curgeau din gura ghidului. Se așeză pe o stâncă, își strecură degetele prin părul des și negru și privi în jos la lumea de la picioarele ei. Curând își dădu seama că alături de ea stătea cineva și îl auzi pe doctorul Gerard spunând:

— Aici apreciezi cât de potrivită a fost ispita propusă de diavol în Noul Testament. Satana l-a luat pe Dumnezeu pe vârful unui munte și I-a arătat lumea. „Acestea toate Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie.” Cât de mare e ispita aici sus, să fii stăpânul lumii materiale!

Sarah îl aprobă, dar gândurile îi erau clar în altă parte, așa că Gerard o privi surprins.

— Vă gândiți foarte profund la ceva, spuse el.

— Da, așa este. Se întoarse spre el cu o expresie perplexă. Este o idee minunată – să pui un loc de sacrificiu aici, sus. Uneori mă gândesc că un sacrificiu este necesar... Adică, uneori se acordă prea multă considerație vieții.

Moartea nu este cu adevărat atât de importantă cum considerăm noi.

— Dacă așa gândiți, domnișoară King, atunci v-ați ales greșit profesia. Pentru noi, Moartea este și trebuie să fie Dușmanul.

Sarah se cutremură.

— Da, cred că aveți dreptate. Și totuși, atât de des moartea poate rezolva o problemă. Uneori poate chiar însemna o viață mai plină...

— Este mai de folos să moară un om pentru popor!” {7} cită

Gerard grav.

Sarah se întoarse uimită spre el.

— Nu am vrut să...

Se întrerupse. Jefferson Cope se apropia de ei.

— Este un loc absolut remarcabil, declară el. Mai mult, sunt foarte mulțumit că nu l-am ratat. Nu mă sfiesc să mărturisesc că, deși doamna Boynton este cu siguranță o femeie extraordinară – mi se par admirabile curajul și determinarea ei de a veni aici cu siguranță este dificil de călătorit cu ea. Are o sănătate șubredă și am impresia că asta o face să nu acorde multă considerație sentimentelor celorlalți. În plus, nu cred că îi trece prin minte că familia ei ar dori din când în când să meargă în excursii fără ea. Este atât de obișnuită să-i țină în jurul ei încât cred că nu se gândește...

Domnul Cope se întrerupse. Pe chipul lui blând se citea o oarecare tulburare și părea să nu se simtă în largul lui.

— Știți, continuă el, am auzit o informație despre doamna Boynton care m-a tulburat profund.

Sarah era din nou pierdută în gânduri – vocea domnului Cope îi răsună plăcut în urechi asemenea murmurului unui râu îndepărtat, dar doctorul Gerard întreabă:

— Serios? Despre ce este vorba?

— Am aflat asta de la o doamnă cu care m-am întâlnit la un hotel în Tiberias {8}. Era vorba de o fată care lucrase pentru doamna Boynton. Cred că fata a fost... A făcut... Domnul Cope făcu o pauză, o privi cu grijă pe Sarah și își coborî glasul: Urma să aibă un copil și se pare că bătrâna doamnă a descoperit asta, dar s-a purtat destul de blând cu fata; apoi, cu vreo câteva săptămâni înainte de nașterea copilului, a dat-o afară din casă.

Doctorul Gerard ridică din sprâncene.

— Aha, făcu el gânditor.

— Doamna cu care am vorbit părea foarte sigură de adevărul acestor fapte. Nu știu dacă sunteți de acord cu mine, dar mie mi s-a părut un gest foarte crud și lipsit de inimă. Nu pot să înțeleg...

Doctorul Gerard îl întrerupse:

— Ar trebui să încercați. Acel incident, fără îndoială, i-a oferit doamnei Boynton prilejul unei distracții pe cinste.

Domnul Cope îl privi șocat.

— Nu, domnule, rosti el cu emfază. Nu pot să cred una ca asta. O asemenea idee este de neconceput!

Doctorul Gerard cită calm:

— Și iarăși am luat aminte la toate silniciile care se săvârșesc sub soare. Și iată lacrimile celor apăsăți și nimeni nu era care să-i mângâie, iar în mina celor silnici toată asuprirea și nici un mângâietor nu se găsea! Și am fericit pe cei ce au murit în vremi străvechi mai mult decât pe cei vii care sunt acum în viață. Iar mai fericit și decât unii, și decât alții este cel ce n-a venit pe lume, cel care n-a văzut faptele cele rele care se săvârșesc sub soare...” {9} Se întrerupse și continuă: Dragul meu domn, toată viața am studiat lucrurile ciudate care se petrec în mintea omului. Nu are rost să-ți întorci fața numai spre latura plăcută a vieții. Sub decența și convențiile vieții de zi cu zi se află un rezervor uriaș de lucruri stranii. Există asemenea realități precum plăcerea cruzimii de dragul cruzimii. Dar, odată ce ai descoperit asta, descoperi că există ceva încă și mai profund. Dorința, puternică și demnă de milă, de a fi apreciat. Dacă aceasta este denaturată, dacă, având un caracter neplăcut, omul nu poate primi reacția de care are nevoie, atunci recurge la alte metode – trebuie să fie simțit, trebuie să conteze – și astfel la nenumărate perversiuni ciudate. Obiceiul de a fi crud, asemenea multor altor obiceiuri, poate fi cultivat, poate acapara cu totul pe cineva...

Domnul Cope tuși.

— Cred, doctore Gerard, că exagerați. Serios, aerul de aici este prea minunat ca să...

Se îndepărtă. Gerard zâmbi ușor. O privi din nou pe Sarah. Era încruntată – chipul ei avea hotărârea specifică tinereții. Gerard își zise că arăta ca un tânăr judecător care pronunța o sentință...

Se întoarse și o văzu pe domnișoara Pierce venind cu pași nesiguri spre el.

— O să coborâm acum, spuse ea agitată. Oh, Doamne! Sunt

sigură că nu o să reușesc, dar ghidul spune că pentru coborâre există un traseu cu totul diferit, care este mult mai ușor. Sper că este adevărat, fiindcă de când eram copil n-am fost niciodată în stare să privesc în jos de la înălțime...

Drumul de coborâre urma traseul unei cascade. Deși pe acolo se aflau pietre desprinse care puteau reprezenta o posibilă sursă de pericol pentru glezne, nu se vedeau priveriști amețitoare.

Membrii grupului sosiră în tabără obosiți, dar bine dispuși și cu poftă de mâncare pentru prânzul întârziat. Era trecut de ora 14.

Familia Boynton era așezată în jurul mesei mari din cortul deschis și tocmai termina de mâncat.

Lady Westholme li se adresa cu amabilitate, în felul ei plin de condescendență:

— Î fost, într-adevăr, o dimineață extrem de interesantă, spuse ea. Petra este un loc minunat.

Carol, căreia păreau să-i fie adresate cuvintele, îi aruncă mamei ei o privire rapidă și murmură:

— Oh, da – da, așa este.

Apoi deveni din nou tăcută.

Considerând că și-a făcut datoria, Lady Westholme se întoarse la mâncare.

În timp ce mâncau, cei patru își făceau planuri pentru după-amiază.

— Cred că o să mă odihnesc după-masă, spuse domnișoara Pierce. Este important, consider eu, să nu faci prea multe.

— Eu o să fac o plimbare să explorez împrejurimile, zise Sarah. Dar dumneavoastră, doctore Gerard?

— O să vă însoțesc.

Doamna Boynton scăpă o lingură care răsună cu zgomot și toată lumea tresări.

— Cred, spuse Lady Westholme, că o să vă urmez exemplul, domnișoară Pierce. Probabil că o jumătate de oră o să citesc, apoi o să mă întind și o să mă odihnesc cel puțin o oră. După aceea, poate o să fac o scurtă plimbare.

Încet, cu ajutorul lui Lennox, bătrâna doamnă Boynton se

ridică în picioare. Rămase așa o clipă, apoi spuse:

— Ar fi bine să mergeți cu toții la plimbare în după-amiaza asta, zise ea cu o amabilitate neașteptată.

Uimirea care se citea pe chipurile membrilor familiei era puțin ridicolă.

— Dar, mamă, dumneata ce o să faci?

— Nu am nevoie de niciunul dintre voi. Îmi place să stau singură cu o carte. Ar fi bine ca Jinny să nu meargă. O să stea întinsă și o să tragă un pui de somn.

— Mamă, nu sunt obosită. Vreau să merg și eu cu ceilalți.

— Ba ești obosită. Te doare capul! Trebuie să ai grijă de tine. Du-te, întinde-te și dormi. Știu eu ce-i mai bine pentru tine.

— Eu... Eu...

Jimmy își lăasă capul pe spate și o privi plină de revoltă. Apoi își feri privirea, șovăitoare...

— Copil prostuț, spuse doamna Boynton. Du-te în cortul tău.

Ieși șontâcând din cortul cel mare, urmată de ceilalți.

— Oh, Doamne, exclamă domnișoara Pierce. Ce oameni stranii! Iar mama are un colorit atât de ciudat! Aproape mov. Îmi imaginez că e din cauza inimii. Probabil că această căldură o pune la grea încercare.

„Îi lasă liberi în după-amiaza asta, își zise Sarah. Știe că Raymond vrea să fie cu mine. De ce? Este o capcană?”

După prânz, în timp ce se dusesse la cortul ei ca să se schimbe într-o rochie curată de pânză, gândul tot nu-i dădea pace. De noaptea trecută, sentimentele ei pentru Raymond se transformaseră într-o puternică tandrețe protectoare. Asta însemna deci dragostea – această agonie pentru altcineva, această dorință de a-l feri, cu orice preț, pe cel drag de orice durere... Da, era îndrăgostită de Raymond Boynton. Era ca în legenda cu Sfântul Gheorghe și balaurul, inversată. Ea trebuia să fie cea care să îl salveze, iar Raymond era victima încătușată.

Iar doamna Boynton era balaurul. Un balaur a cărui amabilitate subită era, pentru mintea bănuitoare a lui Sarah, în mod evident, sinistră.

Era aproape 15.45 când Sarah se îndreptă spre cortul

deschis.

Lady Westholme stătea pe un scaun. În pofida căldurii, purta aceeași fustă comodă din tweed. În poală ținea un raport al unei Comisii Regale. Doctorul Gerard discuta cu domnișoara Pierce, care stătea lângă cortul ei având în mână o carte cu titlul În căutarea dragostei, descrisă pe copertă drept o poveste incitantă, plină de pasiuni și de neînțelegeri.

— Nu cred că este înțelept să stai întins prea repede după masă, explică domnișoara Pierce. Din cauza digestiei, știți. Este plăcut și destul de răcoare la umbra cortului. Oh, Doamne, credeți că e bine ca bătrâna doamnă să stea în soare acolo? Toți privesc spre culmea muntoasă din fața lor. Doamna Boynton stătea la fel ca noaptea trecută – un Buddha nemișcat la intrarea în peșteră. Nu se mai vedea nimeni în jur. Tot personalul taberei dormea. La mică distanță, urmând linia văii, un mic grup mergea împreună.

— Măcar o dată, spuse doctorul Gerard, buna mamă îi lasă să se distreze singuri, fără ea. Probabil o nouă scornire diavolească din partea ei?

— Să știți că și eu m-am gândit exact la asta, fu de acord Sarah.

— Ce minți bănuitoare avem. Haide, să-i ajungem pe copiii chiulangii.

Lăsând-o pe doamna Pierce să se bucure de lectura incitantă, porniră la drum. După ce trecură de curbura văii, ajunseră din urmă grupul, care se plimba încet. De data asta, familia Boynton părea fericită și lipsită de griji.

Curând Lennox și Nadine, Carol și Raymond, domnul Cope, cu un zâmbet larg pe față, și ultimii sosiți, Gerard și Sarah, râdeau cu toții și vorbeau unii cu alții.

O ilaritate nebună îi cuprinse pe toți. În mintea fiecăruia exista sentimentul că aceasta era o plăcere nepermisă – o jucărie furată, de care trebuiau să se bucure la maximum. Sarah și Raymond nu se separară de grup. Sarah mergea cu Carol și Lennox, doctorul Gerard discuta cu Raymond în spatele lor, iar Nadine și Jefferson Cope îi însoțeau de la o oarecare depărtare.

Francezul fii cel care se desprinsese de grup. Cuvintele lui ieșeau sacadat de la o vreme. Brusc se opri.

— Mii de scuze. Mi-e teamă că trebuie să mă întorc.

Sarah îl privi.

— S-a întâmplat ceva?

Doctorul Gerard aprobă din cap.

— Da, am febră. M-a apucat de la prânz.

Sarah îl cerceta cu o privire scrutătoare.

— Malarie?

— Da. O să mă întorc în tabără să iau niște chinină. Să sperăm că nu va fi un atac grav. Este o moștenire pe care am căpătat-o într-o vizită în Congo.

— Doriți să vă însoțesc?

— Nu, nu. Am trusa medicală cu mine. E o adevărată pacoste. Duceți-vă, toți.

Se îndepărtă rapid în direcția taberei.

Sarah privi indecisă în urma lui, apoi întâlni privirea lui Raymond, îi zâmbi și francezul fu dat uitării.

Pentru o vreme, cei șase – Carol, Sarah, Lennox, domnul Cope, Nadine și Raymond – merseră împreună.

Apoi, într-un fel sau altul, Sarah și Raymond se îndepărtară de ceilalți. Continuară să meargă, cățărându-se pe stânci, ocolind lespezi de piatră, până ajunseră într-un loc umbros unde se opriră.

Urmă un moment de tăcere, apoi Raymond o întrebă:

— Cum te cheamă? King, știu. Dar prenumele.

— Sarah.

— Sarah. Pot să-ți spun așa?

— Desigur.

— Sarah, vrei să-mi spui câte ceva despre tine?

Sprijinindu-se de stâncă, Sarah începu să vorbească, povestindu-i despre viața de acasă, în Yorkshire, despre câinii ei și despre mătușa care o crescuse.

Apoi, la rândul lui, Raymond îi spuse câte ceva, sporadic, despre propria viață.

După aceea o tăcere lungă se așternu între ei. Mâinile li se uniră și rămaseră așa, ca niște copii, mână în mână, în mod

ciudat mulțumiți.

Apoi, în timp ce soarele începu să coboare spre zenit, Raymond se mișcă.

— Acum mă voi întoarce, spuse el. Nu, nu cu tine. Vreau să mă întorc singur. Trebuie să spun și să fac ceva. După aceea, după ce-mi voi dovedi că nu sunt un laș, apoi... Apoi nu-mi va mai fi rușine să vin la tine și să-ți cer să mă ajuți. Voi avea nevoie de ajutor, știi, probabil va trebui să împrumut niște bani de la tine.

Sarah zâmbi.

— Îmi pare bine că ești realist. Poți să te bazezi pe mine.

— Dar trebuie să fac asta singur.

— Ce să faci?

Chipul tânăr deveni dintr-odată aspru și Raymond Boynton spuse:

— Trebuie să-mi dovedesc curajul. Acum sau niciodată.

Apoi, brusc, se întoarse și plecă.

Sarah se sprijini de stâncă și privi silueta care se îndepărta. Ceva din cuvintele lui o alarmase oarecum. Părea atât de pasionat – atât de încordat și de hotărât. Pentru o clipă își dori să-l fi însoțit...

Dar se certă cu asprime pentru această dorință. Raymond voia să fie singur, să-și testeze curajul de-abia găsit. Era dreptul lui.

Dar Sarah se rugă din toată inima ca acel curaj să nu-l părăsească.

Soarele apunea când Sarah ajunse să vadă tabăra. În timp ce se apropia, în lumina slabă zări conturul sinistru al doamnei Boynton stând la gura peșterii. Sarah fu străbătură de un fior la vederea siluetei sumbre, nemișcate...

Străbătu grăbită poteca de dedesubt și ajunse la cortul mare, luminat.

Lady Westholme împletea un pulover bleumarin, cu un sul de lână în jurul gâtului. Domnișoara Pierce broda o față de masă cu niște anemice flori albastre de nu-mă-uita, în vreme ce era pusă la curent cu reforma adecvată a legii divorțului.

Servitorii intrau și ieșeau pregătind masa de seară. Membrii

familiei Boynton stăteau în celălalt capăt al cortului, în șezlonguri, și citeau. Mahmoud apăru, gras și demn, cu o expresie de reproș evident. După ceai fusese organizată o plimbare, dar toată lumea era absentă din tabără... Programul fusese cu totul dat peste cap – o vizită foarte instructivă pentru a vedea arhitectura nabateană {10}.

Sarah îi spuse în grabă că toți se simțiseră foarte bine împreună.

Se duse la cortul ei ca să se pregătească pentru cină. După aceea, în drum, se opri lângă cortul doctorului Gerard, strigându-l cu voce scăzută:

— Doctore Gerard!

Nu primi nici un răspuns. Ridică pânza de la intrare și aruncă o privire înăuntru. Doctorul zăcea nemișcat pe pat. Sarah se retrase fără zgomot, sperând că doctorul dormea.

Un servitor se apropie de ea și îi făcu semn spre cortul cel mare. Evident, cina era pregătită. Se îndreptă încet într-acolo. Toată lumea era adunată în jurul mesei, cu excepția doctorului Gerard și a doamnei Boynton. Un servitor fu trimis să-i spună bătrânei doamne că masa era gata. Brusc, afară se produse agitație. Doi servitori speriați intrară grăbiți în cort și se adresară agitați ghidului în arabă. Mahmoud privi în jur și ieși preocupat. Dintr-un impuls, Sarah i se alătură.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Bătrâna doamnă, replica el. Abdul spune ca e bolnavă – nu se mișcă.

— Vin eu să văd.

Sarah grăbi pasul. Urmându-l pe Mahmoud, urcă stâncă și se apropie de silueta care stătea pe scaun, îi atinse mâna grasă, îi căută pulsul, se aplecă asupra ei...

Când își îndreptă spatele, era mai palidă la față.

Se întoarse pe același drum la cortul cel mare. La intrare se opri o clipă, privind grupul de la capătul îndepărtat al mesei. Când vorbi, vocea ei părea aspră și nefirească.

— Îmi pare rău, zise e. Se forță să se adreseze capului familiei, Lennox. Mama dumneavoastră a murit, domnule Boynton.

Și curioasă, parcă de la mare distanță, privi fețele celor cinci oameni pentru care acea veste însemna libertatea...

Partea a doua

Capitolul 1

— Colonelul Carbury le zâmbi oaspeților săi pe deasupra mesei și își ridică paharul.

— Pentru crimă!

Ochii lui Hercule Poirot sclipiră, recunoscând faptul că toastul fusese foarte potrivit.

Venise la Amman cu o scrisoare de recomandare de la colonelul Race pentru colonelul Carbury.

Carbury fusese interesat să-l cunoască pe acest om renumit în toată lumea, ale cărui talente îi fuseseră laudate cu generozitate de vechiul său prieten și aliat din serviciile secrete.

„Un exemplu de deducție psihologică mai inteligentă nu există”, scrisese Race despre soluția la cazul de crimă Shaitana.

— Trebuie să-ți arătăm tot ce putem din împrejurimi, spuse Carbury răsucindu-și mustața cam rară și vârstată cu cenușiu.

Era un bărbat masiv și neîngrijit, de înălțime medie, cu creștetul pe jumătate chel și ochi blânzi, albaștri. Nu semăna câtuși de puțin cu un soldat. Nu părea nici măcar deosebit de ager și nu părea deloc imaginea unui partizan al disciplinei. Totuși, în Cisiordania reprezentase o putere.

— E Jerash, spuse el. Te interesează așa ceva?

— Mă interesează totul!

— Da, zise Carbury. Asta este singura modalitate de a reacționa în fața vieții. Făcu o pauză. Spune-mi, ai constatat vreodată că meseria specială pe care o ai reușește cumva să te urmărească?

— Pardon?

— Ei bine, ca s-o spun mai simplu, ți s-a întâmplat să mergi într-un loc sperând să nu mai auzi de crime și să te trezești înconjurat de cadavre?

— Mi s-a întâmplat, într-adevăr, și nu numai o dată.

— Hm, făcu colonelul Carbury, cu o expresie enigmatică.

Apoi se ridică în picioare cu un zvâcnet. Am acum un cadavru și nu sunt foarte fericit din cauza acestei situații, spuse el.

— Serios?

— Da. Aici, în Amman. O bătrână de origine americană. S-a dus la Petra cu familia – o călătorie obositoare, pe o căldură neobișnuită pentru perioada asta a anului. Bătrâna avea probleme cu inima, iar dificultatea drumului a fost mai mare decât și-a imaginat, supunându-i inima la eforturi suplimentare – așa că a dat ortu” popii!

— Aici, în Amman?

— Nu, la Petra. Au adus trupul aici astăzi.

— Aha!

— Totul foarte natural, perfect posibil – cel mai firesc lucru din lume care se putea petrece. Numai că...

— Da? Numai că...?

Colonelul Carbury își scârpina țeasta cheală.

— Mi s-a părut, spuse el, că familia i-a venit de hac.

— Aha! Și ce te-a făcut să crezi asta?

Colonelul Carbury nu răspunse direct la această întrebare.

— Se pare că era o bătrână foarte nesuferită. Moartea ei nu a reprezentat nici o pierdere. Sentimentul general al celor din jur era că a fost un lucru bun că a dat colțu”. Oricum, e foarte dificil de demonstrat ceva atâta vreme cât familia e unită și, dacă e nevoie, minte de îngheață apele. Nu dorim complicații – sau neplăceri la nivel internațional. Cel mai simplu lucru ar fi să lăsăm lucrurile în voia lor! Nu există cu adevărat ceva suspect. Odată am cunoscut un doctor care mi-a spus că de multe ori a avut bănuieli. În cazul unor pacienți care s-au dus pe lumea cealaltă puțin mai devreme decât ar fi trebuit. El a spus că este cel mai bine să-ți ții gura dacă nu ai ceva cu adevărat ceva serios pe care să te bazezi. Altfel treaba se împute, cazul nu e dovedit și doctorul cinstit și muncitor primește o bilă neagră. Ceva de genul ăsta. Cu toate astea... Se scârpina iarăși în cap. Eu sunt un om ordonat, zise el pe neașteptate.

Nodul cravatei colonelului Carbury se afla sub urechea lui stângă, șosetele îi stăteau armonică în jurul gleznelor, haina îi

era pătată și ruptă. Totuși Hercule Poirot nu zâmbi. Văzu, destul de clar, ordinea interioară a minții colonelului Carbury, faptele bine ordonate, părerile sortate cu grijă.

— Da, sunt un om ordonat, repetă Carbury. Flutură nepăsător din mână. Nu-mi plac încurcăturile. Când dau peste așa ceva, vreau să fac ordine. Înțelegeți?

Hercule Poirot dădu grav din cap. Înțelegea.

— Nu se afla nici un doctor acolo? Întrebă el.

— Da, doi. Unul din ei era bolnav de malarie. Celălalt era o fată – tocmai terminase stagiatura. Totuși, își cunoaște meseria, bănuiesc. Nu a fost nimic ciudat în legătură cu moartea. Bătrâna avea o inimă cu probleme și lua pastile de ceva vreme. Nu este deloc surprinzător că a murit brusc, așa cum s-a întâmplat.

— Atunci, prietene, ce te îngrijorează? Îl întreba Poirot cu blândețe.

Colonelul Carbury întoarse spre el ochii albaștri, preocupați.

— Ai auzit vreodată de un francez pe nume Gerard? Theodore Gerard?

— Sigur. Un personaj recunoscut în domeniul său de activitate.

— Cu nebunii, confirmă colonelul Carbury. Dacă te îndrăgostești de servitoare la patru ani, înseamnă că la treizeci și opt ai pretenția că ești arhiepiscopul de Canterbury. Nu înțeleg de ce și nici n-am înțeles vreodată, dar tipii ăștia explică totul într-un mod foarte convingător.

— Doctorul Gerard este cu siguranță un expert în anumite forme de nevroză profundă, fu de acord Poirot, cu un zâmbet pe buze. Este... Ăăă. Sunt. Opiniile lui despre ceea ce s-a întâmplat la Petra bazate pe o astfel de argumentație?

Colonelul Carbury clătină hotărât din cap.

— Nu, nu. Nu mi-aș fi făcut probleme dacă era vorba de așa ceva! Și, ține cont, asta nu din cauză că nu cred că totul e adevărat. Este însă unul dintre acele lucruri pe care nu le înțeleg – ca, de exemplu, cum unul dintre compatrioții mei beduini poate să se dea jos dintr-o mașină în mijlocul deșertului, să pipăie pământul cu mâna și să-ți spună cu o

precizie de o milă sau două unde te afli. Nu este magie, dar așa pare. Nu, povestea doctorului Gerard este destul de clară. Doar fapte simple. Cred, dacă te interesează – te interesează?

— Da, da.

— Bravo. Atunci cred că voi telefona ca să-l chem pe Gerard și o să poți auzi povestea chiar din gura lui.

După ce colonelul trimise o ordonanță să îndeplinească misiunea, Poirot întrebă:

— Din ce membri este alcătuită familia?

— Numele este Boynton. Sunt doi fii, unul din ei căsătorit. Soția lui e o tânără drăguță – genul tăcut, sensibil. Și mai sunt două fiice, amândouă frumoase, dar în feluri total diferite. Cea mai mică este cam emotivă – dar s-ar putea să fie din cauza șocului.

— Boynton, spuse Poirot. Sprâncenele i se ridicară a mirare. Asta e curios... Foarte curios.

Carbury îi aruncă o privire întrebătoare. Însă cum Poirot nu mai spuse nimic, continuă el:

— Pare destul de evident că mama era o adevărată pacoste! Trebuia să fie servită și îi ținea pe toți la dispoziția ei. Ea ținea baierile pungii și niciunul dintre ei nu avea nici un ban propriu.

— Aha. Este foarte interesant. Se știe cui i-a lăsat moștenirea?

— Am strecurat și eu întrebarea asta, așa, în treacăt. Bani sunt împărțiți între ei în mod egal.

Poirot dădu aprobator din cap, apoi întrebă:

— Crezi că toți sunt implicați în asta?

— Nu știu. În asta va consta dificultatea. Dacă este o acțiune comună sau dacă a fost ideea sclipitoare a unuia dintre ei – nu știu. Poate că întreaga poveste este rodul imaginației. Însă tot ce vreau este să aflu opinia ta profesională. Ah, iată-l pe Gerard.

Capitolul 2

Francezul intră cu pași rapizi, dar fără să se grăbească. În timp ce dădea mâna cu colonelul Carbury aruncă o privire atentă și curioasă înspre Poirot. Carbury făcu prezentările:

— Acesta este domnul Hercule Poirot, musafirul meu. Am discutat cu el despre întâmplarea de la Petra.

— Ah, da? Gerard îl măsoară rapid cu privirea. Vă interesează?

Hercule Poirot își aruncă mâinile în laturi.

— Vai! Omul este întotdeauna incurabil interesat de propria pasiune.

— Adevărat, spuse Gerard.

— Dorești ceva de băut? Întrebă Carbury.

Turnă un whisky cu sifon și îl puse lângă cotul lui Gerard. Ridică sticla întrebător, dar Poirot clatină din cap. Colonelul Carbury o așează la loc și își trase scaunul ceva mai aproape.

— Ei bine, spuse el, unde rămăsesem?

— Înțeleg că, i se adresează Poirot lui Gerard, colonelul Carbury nu este mulțumit.

Gerard făcu un gest semnificativ.

— Și asta, interveni el, e vina mea! Iar eu s-ar putea să greșesc. Ține cont, colonele Carbury, că s-ar putea să mă înșel foarte tare.

Carbury mormăi.

— Spune-i lui Poirot faptele, zise el.

Doctorul Gerard începu cu o scurtă recapitulare a evenimentelor care precedaseră călătoria la Petra. Schiță pe scurt portretul diverșilor membri ai familiei Boynton și descrie tensiunea emoțională în care trăiau.

Poirot asculta cu interes.

Apoi Gerard continuă relatând evenimentele petrecute în prima zi la Petra, povestind cum se întorsese în tabără.

— Mă pândeau o criză urâtă de malarie – de tip cerebral, explică el. Din această cauză m-am gândit să mă tratez cu o injecție intravenoasă cu chinină. Asta este metoda uzuală.

Poirot dădu din cap că a înțeles.

— Febra m-a lovit puternic. Pur și simplu m-am târât în cort. La început nu mi-am putut găsi trusa medicală – cineva mi-o mutase de unde o pusesem. Apoi, după ce am găsit-o, nu-mi găseam seringă hipodermică. Am căutat-o o vreme, după care am renunțat și am înghițit o doză mare de chinina și m-am

aruncat în pat. Gerard făcu o pauză, apoi continuă: Moartea doamnei Boynton nu a fost descoperita până la apus. Datorită felului în care stătea și a susținerii corpului în scaun, poziția nu i s-a schimbat, și de-abia când unul dintre servitori s-a dus să o cheme la 18.30 s-a observat că era ceva în neregulă.

Le explică pe larg poziția peșterii și distanța până la cortul cel mare.

— Domnișoara King, care este medic atestat, a examinat cadavrul. Nu m-a deranjat, știind că am febră. Într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Doamna Boynton era moartă – și murise de ceva vreme.

— De când, mai exact? Murmură Poirot.

Gerard răspunse încet:

— Nu cred că domnișoara King a acordat prea multă atenție acestui aspect. Presupun că nu a considerat că are vreo importanță.

— Se poate spune măcar când se știe cu siguranță că era încă în viață? Întrebă Poirot.

Colonelul Carbury tuși și se uită pe un document cu aspect oficial.

— Lady Westholme și domnișoara Pierce au discutat cu doamna Boynton cu puțin după ora 16. Lennox Boynton a vorbit cu mama lui în jur de 16.30. Doamna Lennox Boynton a avut o conversație îndelungată cu ea cam la cinci minute după aceea. Carol Boynton a schimbat câteva cuvinte cu mama ei la un moment dat – nu a putut să precizeze o oră exactă – dar, din relatările celorlalți, se pare că a fost pe la 17.10.

Jefferson Cope, un prieten de familie american, care s-a întors în tabără împreună cu Lady Westholme și domnișoara Pierce, a văzut-o dormind. Nu a vorbit cu ea. Asta era înjur de 18. Raymond Boynton, fiul cel mic, se pare că este ultima persoană care a văzut-o în viață. La întoarcerea de la plimbare s-a dus și a vorbit cu ea pe la 17.50. Cadavrul a fost descoperit la 18.30 când un servitor a venit să-i spună că era servită cina.

— Între momentul în care domnul Raymond Boynton i-a vorbit și 18.30 nimeni nu s-a apropiat de ea? Întrebă Poirot.

— Am înțeles că nu.

— Dar este posibil s-o fi făcut cineva? Insistă Poirot.

— Nu cred. După ora 18 servitorii se agitau prin tabără, oamenii intrau și ieșeau din corturi. Nu a fost găsită nici o persoană care să fi văzut pe cineva apropiindu-se de bătrâna doamnă.

— Atunci Raymond Boynton a fost în mod clar ultima persoană care a văzut-o pe mama lui în viață? Întrebă Poirot.

Doctorul Gerard și colonelul Carbury schimbă o privire rapidă. Colonelul Carbury bătu darabana cu degetele.

— Aici începem să intrăm în ape tulburi, zise el. Continuă, Gerard. Este domeniul tău.

— După cum am pomenit, când a examinat-o pe doamna Boynton, Sarah King nu a văzut nici un motiv pentru care să stabilească ora exactă a morții. A spus doar că doamna Boynton era moartă „de puțin timp”, dar când, a doua zi, din motive personale, am încercat să restrâng aria de timp și am pomenit din întâmplare că doamna Boynton a fost ultima dată văzută în viață de fiul ei Raymond la puțin timp după ora 18, domnișoara King, spre marea mea surpriză, a spus hotărâtă că acest lucru era imposibil – la momentul respectiv doamna Boynton trebuie să fi fost deja moartă.

Sprincenele lui Poirot se ridicară a mirare.

— Ciudat. Extrem de ciudat. Și ce are domnul Raymond de spus în această privință?

Colonelul Carbury interveni brusc:

— Jură că mama lui era în viață. El s-a dus la ea și i-a spus: „M-am întors. Sper că ai avut o după-amiază plăcută”. Ceva de genul ăsta. A spus că ea a mormăit: „Destul de bună”, iar el s-a dus în cortul lui.

Poirot se încruntă perplex.

— Curios, spuse el. Foarte curios. Spune-mi, la ora aceea începuse să se întunece?

— Soarele tocmai apunea.

— Curios, rosti Poirot din nou. Și dumneata, doctore Gerard, când ai văzut cadavrul?

— Abia a doua zi. La ora 9 dimineata, ca să fiu mai precis.

— Și la ce oră estimați că s-a produs moartea?

Francezul ridică din umeri.

— Este dificil de stabilit cu exactitate acest lucru după atâta vreme. Există o inevitabilă marjă de timp de câteva ore. Dacă ar fi să depun mărturie sub jurământ, aș putea spune doar că murise cu siguranță în urmă cu douăsprezece ore, dar nu mai mult de optsprezece. Vedeți, asta nu e de nici un folos.

— Haide, Gerard, îl îndemnă colonelul Carbury. Povestește-i și restul.

— Când m-am trezit dimineța, mi-am găsit seringă hipodermică, spuse doctorul Gerard – era în spatele unei cutii cu sticlute, pe masa de toaletă. Se aplecă în față. Ați putea spune, dacă doriți, că nu o observasem cu o zi înainte. Eram într-o stare cumplită din cauza febrei, tremuram din cap până-n picioare și de câte ori nu se întâmpla să cauți un lucru care se află chiar sub nasul tău și nu reușești să-l găsești! Pot doar să spun că sunt destul de sigur că seringă nu era acolo atunci.

— Și mai e ceva, adăugă Carbury.

— Da, două lucruri ieșite din comun, care au mare importanță. Pe încheietura femeii moarte era un semn – ca acela rămas în urma unei injecții. Fiica ei are o explicație – a fost provocat de înțepătura acului unei broșe...

Poirot se foi.

— Care fiică?

— Fiica ei, Carol.

— Da, continuă, te rog.

— Și un ultim fapt. S-a întâmplat să cercetez mica mea trusă medicală și am observat că stocul de digitoxină este mult diminuat.

— Digitoxină, spuse Poirot, este o otravă pentru inimă, nu?

— Da. Se obține din digitalis purpurea – ceea ce popular se numește degețel-roșu. Există patru principii active – digitalină, digitonină, digitaleină și digitoxină. Dintre acestea, digitoxină este considerată elementul constitutiv cel mai otăvitor din frunzele de degețel-roșu. Potrivit experimentelor lui Kopp {11}, este de șase-zece ori mai puternică decât digitalina sau digitaleina. Este legală în Franța, dar nu se găsește în

farmacopeea britanică.

— Și o doză mare de digitoxină?

Doctorul Gerard răspunse cu gravitate:

— O doză mare de digitoxină introdusă brusc în sistemul circulator printr-o injecție intravenoasă va provoca moartea subită prin paralizia imediată a inimii. S-a estimat că patru miligrame pot fi fatale pentru un adult.

— Și doamna Boynton suferea deja de probleme cu inima?

— Da, de fapt chiar lua un medicament care conținea digitalină.

— Acesta este un lucru extrem de interesant, fu de părere Poirot.

— Vrei să spui, interveni colonelul Carbury, ca moartea ei s-ar fi putut datora unei supradoze din propriul medicament?

— Asta... Da. Dar am vrut să spun ceva mai mult de atât. În anumite privințe, continuă doctorul Gerard, digitalina poate fi considerat un drog cumulativ. Mai mult, în ceea ce privește aspectul post-mortem, principiile active ale degețelului-roșu pot provoca moartea fără să lase semne evidente.

Poirot dădu încet din cap că a înțeles.

— Da, este inteligent. Foarte inteligent. Aproape imposibil de demonstrat în mod satisfăcător în fața unui juriu. Ah, dar dați-mi voie să vă spun, domnilor, că, dacă este vorba de crimă, este o crimă foarte inteligentă. Siringa hipodermică pusă la loc, otrava folosită – o substanță pe care victima deja o folosea – posibilitatea unei greșeli sau a unui accident – sunt copleșitoare. Da, aici s-a dat dovadă de inteligență. Aici e vorba de gândire, de atenție și de geniu.

Pentru o clipă rămase tăcut, apoi își înălță capul.

— Și totuși un lucru mă nedumerește.

— Ce anume?

— Furtul seringii hipodermice.

— A fost luată, interveni doctorul Gerard repede.

— Luată – și returnată?

— Da.

— Ciudat, spuse Poirot. Foarte ciudat. Altminteri totul se potrivește atât de bine...

Colonelul Carbury îl privi curios.

— Ei bine? Întrebă el. Care este părerea ta de expert? A fost crimă... Sau n-a fost?

Poirot ridică o mână.

— O clipă. Încă nu am ajuns la acel punct. Mai sunt niște probe de luat în considerație.

— Ce probe? Ți-au fost prezentate toate!

— Ah! Dar există probe pe care eu, Hercule Poirot, ți le aduc. Dădu din cap și zâmbi ușor către cele două fețe uluite. Da, este amuzant! Că eu, cel căruia tu îi spui povestea, îți ofer, la rândul meu, o probă despre care nu știai. S-a petrecut în felul următor: la hotelul Solomon, într-o noapte, m-am dus la fereastră ca să mă asigur că era bine închisă...

— Închisă... Sau deschisă? Întrebă Carbury.

— Închisă, răspunse Poirot hotărât. Era deschisă, așa că, firește, m-am dus să o închid. Dar înainte de asta, în timp ce stăteam cu mâna pe cremalieră, am auzit o voce – o voce plăcută, joasă și clară, cu un tremur de agitație nervoasă. Mi-am spus că era o voce pe care o voi recunoaște. Și ce spunea această voce? „În țelegi, nu-i a șa, c ă trebuie s ă moar ă?”

La momentul respectiv, naturellement, nu am interpretat acele cuvinte ca făcând referire la o crimă propriu-zisă. M-am gândit că este vorba de un autor sau de un scenarist care le rostise. Dar acum... Nu mai sunt a șa de sigur. Vreau s ă spun, sunt sigur c ă nu era asta.

Din nou făcu o pauză înainte să continue:

— Domnilor, vă spun un lucru – din câte cred și știu – acele cuvinte au fost rostite de un tânăr pe care l-am văzut ulterior în holul hotelului și care era – după cum mi s-a spus când am întrebat – un tânăr pe nume Raymond Boynton.

Capitolul 3

— Raymond Boynton a spus asta!

Exclamația veni din partea francezului.

— Credeți că este improbabil – din punct de vedere psihologic? Întrebă Poirot calm.

Gerard clătină din cap.

— Nu, n-aș spune asta. Am fost surprins, așa e. Dacă

înțelegeți ce vreau să spun, am fost surprins fiindcă Raymond Boynton se potrivește atât de bine profilului suspectului.

Colonelul Carbury oftă. „Psihologii ăștia!” părea să spună oftatul lui.

— Întrebarea este, murmură el, cum o să procedam în privința asta?

Gerard ridică din umeri.

— Nu văd ce am putea face, mărturisi el. Probele sunt condamnate să fie neconcludente. E posibil să știm că s-a înfăptuit o crimă, dar va fi greu de dovedit.

— Înțeleg, spuse colonelul Carbury. Bănuim că s-a comis o crimă și nu putem decât să stăm și să batem darabana! Nu-mi place asta! Apoi adăugă, ca o justificare, afirmația ciudată făcută mai devreme: Sunt un om ordonat – Știu. Știu. Poirot clătină din cap înțelegător. Ai vrea să clarifici lucrurile. Ai vrea să știi exact ce s-a întâmplat și cum s-a întâmplat. Iar dumneavoastră, doctore Gerard? Ați spus că nu este nimic de făcut – că probele sunt condamnate să fie neconcludente? Probabil că este adevărat. Dar vă mulțumiți să lăsați lucrurile în acest fel?

— Era o adevărată pacoste, rosti Gerard încet. În orice caz, ar fi murit în scurt timp – o săptămână, o lună, un an.

— Deci sunteți mulțumit? Insistă Poirot.

Gerard continuă:

— Nu există nici o îndoială că moartea ei a fost – cum să-i spun?

— O binefacere pentru comunitate. A adus eliberarea familiei ei. Vor avea loc să se dezvolte – cu toții sunt, cred eu, oameni cu un caracter bun și inteligenți. Acum vor fi membri utili ai societății. Moartea doamnei Boynton, după părerea mea, n-a avut decât rezultate pozitive.

Poirot repetă pentru a treia oară:

— Deci sunteți mulțumit?

— Nu. Gerard lovi brusc cu pumnul în masă. Nu sunt „mulțumit”, cum spuneți dumneavoastră! Instinctul meu este să apăr viața, nu să grăbesc moartea. Prin urmare, deși rațiunea îmi repetă că moartea acestei femei a fost un lucru

bun, subconștientul meu se revoltă împotriva acestui fapt. Nu este bine, domnilor, ca o ființă umană să moară înainte de a-i fi sortit!

Poirot zâmbi. Se lăsă pe spătar, satisfăcut de răspunsul pe care îl obținuse cu atâta răbdare.

Colonelul Carbury spuse fără nici o emoție:

— Nu-i place crima! Are dreptate. Nici mie nu-mi place.

Se ridică și își turnă o porție zdravănă de whisky cu sifon. Paharele oaspeților lui erau încă pline.

— Iar acum, continuă el, revenind la subiect, să ne întoarcem la elementele esențiale. Există ceva ce putem face? Nu ne place – nu! Dar s-ar putea să fim obligați să o acceptăm! Nu are rost să tulburăm apele, dacă nu putem să demonstrăm nimic.

Gerard se aplecă înainte.

— Care este opinia dumneavoastră profesională, domnule Poirot? Dumneavoastră sunteți expertul.

Poirot zăbovi înainte de a vorbi. Metodic, construi o mica grămăjoară de chibrituri folosite, luate dintr-o scrumiera, apoi spuse:

— Ai vrea să știi, nu-i așa, colonelul Carbury, cine a ucis-o pe doamna Boynton? (Asta în cazul în care a fost ucisă și nu a murit de moarte bună.) Exact cum și când a fost omorâtă – și, de fapt, întregul adevăr despre această afacere?

— Mi-aș dori să știu asta, așa e, răspunse Carbury, fără emoție.

— Nu văd nici un motiv pentru care nu ai afla, replică Poirot calm.

Doctorul Gerard avea o expresie plină de neîncredere, în vreme ce colonelul Carbury părea vag interesat.

— Ah, făcu el. Așadar, asta crezi. Este foarte interesant. Și cum propui să facem asta?

— Cernind metodic toate probele pe care le avem și făcând unele raționamente.

— Eu n-am nimic împotriva, zise colonelul Carbury.

— Și studiind variantele psihologice.

— Cred că doctorul Gerard nu are nimic împotriva, spuse

Carbury. Și după aceea – după ce ai cernut probele, ai făcut unele raționamente și te-ai afundat în psihologie, hocus-pocus!

— Crezi că poți scoate iepurele din pălărie?

— Aș fi extrem de surprins dacă nu aș putea s-o fac, replică Poirot liniștit.

Colonelul Carbury îl privi cu atenție peste rama ochelarilor. Pentru o clipă, ochii săi lipsiți de expresie nu mai fură astfel – acum măsurau și cântăreau. Își puse paharul jos mormăind.

— Ce părere ai despre asta, doctore Gerard?

— Recunosc că sunt sceptic în privința succesului... Da, știu că domnul Poirot are calități excepționale.

— Da, sunt înzestrat, afirmă bărbatul cel micuț, zâmbind cu modestie.

Colonelul Carbury își întoarse capul și tuși.

— Primul lucru care trebuie hotărât este dacă aceasta este o crimă combinată, plănuită și pusă în practică de toți membrii familiei Boynton, sau este opera numai a unuia dintre ei. În acest ultim caz – care este cel mai probabil membru al familiei care s-o fi înfăptuit?

— Există proba pe care ne-ați adus-o, răspunse doctorul Gerard. Cred că Raymond Boynton trebuie să fie luat primul în considerație.

— Sunt de acord, zise Poirot. Cuvintele pe care le-am auzit și discrepanța dintre mărturia lui și a tinerei domnișoare doctor îl fac în mod clar unul dintre suspecții principali.

— El a fost ultima persoană care a văzut-o pe doamna Boynton în viață. Așa spune el. Sarah King îl contrazice. Spuneți-mi, doctore Gerard, există... Ăăă... Înțelegeți ce vreau să spun... O oarecare tendresse, să spunem, între ei?

Francezul dădu aprobator din cap.

— Fără nici o îndoială.

— Aha! Ea este, această tânără, o brunetă cu părul dat pe spate, ochi căprui mari și o atitudine foarte hotărâtă?

Doctorul Gerard păru oarecum surprins.

— Da, ați descris-o foarte bine.

— Cred că am zărit-o – la hotelul Solomon. A vorbit cu acest Raymond Boynton și după aceea el a rămas plante la – ca

pironit – blocând ieșirea din lift. A trebuit să spun „pardon” de trei ori înainte să mă audă și să se miște. Poirot rămase cufundat în gânduri pentru câteva clipe, apoi continuă: Așadar, pentru început, vom accepta opinia medicală a domnișoarei Sarah King cu anumite rezerve, căci ea este o parte interesată. Făcu o pauză și spuse: Spuneți-mi, doctore Gerard, credeți că Raymond Boynton are temperamentul unui om care ar putea comite cu ușurință o crimă?

— Vă referiți la o crimă plănuită? Întrebă Gerard încet. Da, cred că este posibil – dar numai în condițiile unei tensiuni emoționale intense.

— Acele condiții erau prezente?

— În mod clar. Călătoria în străinătate a contribuit fără îndoială la accentuarea tensiunii nervoase și mentale în care trăiau toți acești oameni. Contrastul dintre viețile lor și ale celorlalți a ieșit și mai mult în evidență. Iar în cazul lui Raymond Boynton...

— Da?

— Au existat complicații suplimentare datorate faptului că era puternic atras de Sarah King.

— Acest lucru îi oferea un motiv în plus? Și un stimulent suplimentar?

— Și asta.

Colonelul Carbury tuși.

— Aș vrea să intervin pentru o clipă. Fraza aceea pe care ai auzit-o – „În țelegi, nu-i a șa, c ă trebuie s ă moar ă?” – trebuie să fi fost spusă cuiva – Este o observație pertinentă, spuse Poirot. Nu am uitat de acest lucru. Da, cu cine vorbea Raymond Boynton? Fără îndoială, cu un membru al familiei. Dar cu cine? Ne puteți spune ceva, domnule doctor, despre starea mentală a celorlalți membri ai familiei?

Gerard răspunse prompt:

— După părerea mea, Carol Boynton era într-o stare foarte asemănătoare cu Raymond – o stare de revoltă, însoțită de o excitație nervoasă severă, dar fără complicațiile induse de factorul sex. Lennox Boynton depășise stadiul de revoltă. Era cufundat în apatie. Îi era dificil să se concentreze, zic eu.

Modul lui de a reacționa față de mediul înconjurător era să se retragă tot mai mult în sine însuși. Era în mod evident un introvertit.

— Și soția lui?

— Soția lui, deși obosită și nefericită, nu dădea semne de conflicte mentale. Cred că ezita, fiind pe punctul de a lua o hotărâre.

— Ce fel de hotărâre?

— Dacă să-și părăsească sau nu soțul.

Doctorul Gerard repetă discuția pe care o avusese cu Jefferson Cope. Poirot dădu din cap arătând că înțelege.

— Ce spuneți despre fiica cea mică – Ginevra parcă o cheamă, nu?

Chipul francezului deveni grav.

— Aș spune că, din punct de vedere mental, era într-o stare foarte periculoasă, răspunse el. Începuse deja să manifeste simptome de schizofrenie. Incapabilă să suporte vicisitudinile propriei vieți, ea s-a refugiat pe tărâmul fanteziei. Este ferm convinsă că este persecutată – adică, pretinde că este de viță regală, este în pericol, este înconjurată de dușmani – toate elementele obișnuite.

— Și asta... E periculos?

— Foarte periculos. Este începutul unei manii criminale. Cel suferind ucide nu din dorința de a ucide, ci pentru a se apăra. El sau ea ucide ca să nu fie omorât. Din punctul lor de vedere este o chestiune perfect rațională.

— Așadar, credeți că este posibil ca Ginevra Boynton să-și fi omorât mama?

— Da. Dar mă îndoiesc că ar fi avut cunoștințele sau îndemânarea să o facă în felul în care crima a fost înfăptuită. Șiretenia acestui tip de manie este de obicei simplă și evidentă. Și sunt aproape sigur că ea ar fi ales o metodă mai spectaculoasă.

— Dar reprezintă o posibilitate? Insistă Poirot.

— Da, acceptă Gerard.

— Și după aceea, după ce fapta a fost comisă? Crezi că restul familiei ar ști cine a făcut-o?

— Știu! Interveni colonelul Carbury pe neașteptate. Dacă am cunoscut vreodată un grup de oameni care au ceva de ascuns – ei sunt! Este clar că acoperă pe cineva.

— O să-i facem să ne spună despre ce este vorba, spuse Poirot.

— Îi luăm tare? Întrebă colonelul Carbury.

— Nu. Poirot clătină din cap. O să apelăm doar la conversația obișnuită. Per ansamblu, oamenii spun adevărul. Fiindcă este mai ușor! Fiindcă reprezintă un efort mai mic de inventivitate! Poți spune o minciună, două sau trei – sau chiar patru – dar nu po ți min ți tot timpul. Și așa... Adevărul devine mai simplu.

— Ai dreptate într-un fel, fu de acord Carbury. Apoi adăugă fără ocolișuri: O să stai de vorbă cu ei, nu? Asta înseamnă că vrei să te implici în ancheta asta.

Poirot înclină din cap.

— Haide să clarificăm un lucru, zise el. Ceea ce-ți dorești, iar eu mă angajez să-ți ofer, este adevărul. Dar ține cont, chiar după ce aflăm adevărul, s-ar putea să nu existe nici o dovadă. Vreau să spun, nici o dovadă care să fie acceptată în tribunal. Ai înțeles?

— Destul de clar, spuse Carbury. Mă ajuți să aflu ceea ce s-a întâmplat în realitate. Apoi depinde de mine să decid dacă se poate acționa sau nu – luând în considerație aspectele internaționale. Oricum, lucrurile vor fi lămurite – nu vor mai exista încurcături. Nu-mi plac încurcăturile.

Poirot zâmbi.

— Încă un lucru, spuse Carbury. Nu-ți pot lăsa la dispoziție prea mult timp. Nu pot să-i rețin la infinit pe oamenii ăștia aici.

— Poți să-i reții 24 de ore, replică Poirot calm. O să aflu adevărul până mâine-seară.

Colonelul Carbury îl privi scrutător.

— Ești destul de încrezător, nu-i așa? Îl întrebă el.

— Îmi cunosc capacitățile, murmură Poirot.

Simțindu-se stânjenit de această atitudine atât de puțin britanică, Carbury își feri privirea și începu să se joace cu

mustața lui neîngrijită.

— Ei bine, mormăi el, depinde de tine.

— Și dacă o să reușești, prietene, spuse doctorul Gerard, ești într-adevăr o minune!

Capitolul 4

Sarah King îl privi lung și cercetător pe Hercule Poirot. Îi observă capul ca un ou, mustățile uriașe, înfățișarea de dandy și negrul suspect al părului. O undă de îndoială i se strecură în ochi.

— Ei bine, mademoiselle, sunteți mulțumită?

Sarah se înroși când întâlni privirea ironică și amuzată din ochii lui Poirot.

— Poftim? Făcu ea stânjenită.

— Du tout! {12} Ca să folosesc o expresie pe care am învățat-o de curând, m-ați cântărit din priviri, nu-i așa?

Sarah schiță un zâmbet.

— În orice caz, puteți să faceți și dumneavoastră același lucru cu mine, spuse ea.

— Desigur. Nu am ezitat s-o fac.

Ea îi aruncă o privire rapidă – era ceva în tonul lui. Dar Poirot își răsucea mustața mulțumit de sine și Sarah își zise (pentru a doua oară): „Omul ăsta e un șarlatan!”

Recăpătându-și încrederea în sine, se îndreptă de spate și rosti pe un ton întrebător:

— Nu cred că înțeleg prea bine subiectul acestei discuții.

— Nu v-a explicat bunul doctor Gerard?

Sarah răspunse încruntându-se:

— Nu-l înțeleg pe doctorul Gerard. Pare să considere...

— Că e ceva putred în Danemarca, cită Poirot. Vedeți, îl cunosc pe Shakespeare.

Sarah dădu din mână, neinteresată de Shakespeare.

— Pentru ce toată agitația asta? Ceru ea să știe.

— Eh bien, se dorește, nu-i așa, aflarea adevărului în această afacere.

— Vorbiți de moartea doamnei Boynton?

— Da.

— Nu este oare prea mult zgomot pentru nimic?

Dumneavoastră sunteți, desigur, un specialist, domnule Poirot. Este normal ca dumneavoastră., Poirot îi termină propoziția:

— Este normal ca eu să bănuiesc existența unei crime oriunde mi se ivește un astfel de prilej?

— Ei bine... Da... Poate.

— Dumneavoastră nu aveți nici o îndoială în ceea ce privește moartea doamnei Boynton?

Sarah ridică din umeri.

— Serios, domnule Poirot, dacă ați fi fost la Petra v-ați fi dat seama că acea călătorie până acolo reprezenta o încercare destul de dificilă pentru o bătrână bolnavă de inimă.

— Vi se pare o chestiune clară?

— Cu siguranță. Nu pot să înțeleg atitudinea domnului Gerard. Nici măcar nu a știut ceva în legătură cu cele întâmplate. Era la pat, din cauza febrei. Evident, m-aș înclina în fața superiorității cunoștințelor lui medicale, dar, în acest caz, nu a avut nimic pe care să se bazeze. Presupun că pot face o autopsie în Ierusalim dacă vor – dacă nu sunt mulțumiți de verdictul meu.

Poirot rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Există un lucru, domnișoară King, pe care încă nu-l cunoașteți. Doctorul Gerard încă nu vi l-a spus.

— Ce lucru? Vru să știe Sarah.

— O doză dintr-un medicament – digitoxină – lipsește din trusa pe care o avea cu el doctorul Gerard.

— Ah!

Sarah analiză rapid acest nou aspect al cazului și la fel de rapid sublinie singurul punct care putea fi pus la îndoială:

— Doctorul Gerard este foarte sigur de asta?

Poirot ridică din umeri.

— După cum știți, mademoiselle, un doctor este de obicei destul de atent când afirmă ceva.

— Oh, desigur. Aici nu încape îndoială. Dar doctorul Gerard era bolnav de malarie în momentul respectiv.

— Și asta este adevărat, desigur.

— Are vreo idee când se poate să-i fi fost luată?

— A avut prilejul să caute în trusă în seara sosirii la Petra.

Avea nevoie de niște fenacetin, căci îl dureau foarte tare capul. Când a pus la loc fenacetinul în dimineața următoare și a închis trusa, era aproape sigur că toate medicamentele erau intacte.

— Aproape..., sublinie Sarah.

Poirot ridică din umeri.

— Da, există o îndoială! Există îndoiala pe care probabil ar simți-o orice om cinstit.

Sarah dădu aprobator din cap.

— Da. Știu. Oamenii care sunt prea siguri nu sunt demni de încredere. Dar, cu toate acestea, domnule Poirot, dovada este foarte neconvingătoare. Mi se pare...

Făcu o pauză și Poirot îi continuă gândul:

— Vi se pare că nu este recomandabilă o anchetă din partea mea.

Sarah îl privi direct în ochi.

— Sincer, așa cred. Sunteți sigur, domnule Poirot, că nu vă delectați cu suferința altora?

Poirot zâmbi.

— Adică viețile particulare ale membrilor unei familii sunt afectate și date peste cap numai pentru ca Hercule Poirot să se poate juca puțin de-a detectivul ca să se distreze?

— Nu am vrut să vă jignesc – dar nu am puțină dreptate?

— Așadar, țineți partea familiei Boynton, mademoiselle?

— Cred că da. Au suferit destul. Ei... Nu ar trebui să fie nevoiți să o facă și în continuare.

— Și la Maman era o persoană nesuferită, asupritoare, detestabilă și în mod evident e mai bine pentru toată lumea că a murit? Și asta – hein {13}?

— Dacă puneți așa problema... Sarah făcu o pauză, se înroși și continuă: Sunt de acord că toate acestea nu ar trebui luate în considerare.

— Dar, cu toate acestea, sunt luate! Adică dumneavoastră o faceți, mademoiselle! Eu – nu! Mie mi-e indiferent. Victima poate fi unul dintre sfinții bunului Dumnezeu sau, dimpotrivă, un monstru infam. Nu mă afectează. Faptul rămâne același. O viață a fost luată! Pot să spun că niciodată nu aprob o crimă.

— Crimă? Lui Sarah i se tăie respirația. Dar ce dovezi există în acest sens? Cea mai neînsemnată din câte se pot imagina! Nici măcar doctoral Gerard nu poate fi sigur!

— Dar mai există și altă dovadă, mademoiselle, spuse Poirot calm.

— Ce dovadă?

Vocea ei era aspră.

— Urma unui ac hipodermic pe încheietura femeii moarte. Și încă ceva – câteva cuvinte pe care le-am auzit spuse în Ierusalim, într-o noapte senină și liniștită, când m-am dus să închid fereastra dormitorului meu. Să vă spun care au fost acele cuvinte, domnișoară King? Au fost următoarele – l-am auzit pe domnul Raymond Boynton zicând: „În țelegi, nu-i a așa, c ă trebuie s ă moar ă?”

Poirot văzu cum culoarea se scurge încet din obrajii lui Sarah.

— Ați auzit așa ceva?

— Da.

Fata rămase cu privirea ațintită înaintea ei. Spuse în cele din urmă:

— Trebuia să fiți tocmai dumneavoastră cel care să le auziți! Poirot aprobă.

— Da, trebuia să fiu eu. Lucrurile astea se întâmplă. Acum înțelegeți de ce consider că trebuie să aibă loc o investigație? Sarah spuse încet:

— Cred că aveți dreptate.

— Ah! Prin urmare, mă veți ajuta?

— Desigur.

Tonul ei era obișnuit, lipsit de emoție. Ochii ei îl priviră cu răceală.

Poirot se înclină.

— Mulțumesc, mademoiselle. Acum o să vă cer să-mi spuneți cu propriile cuvinte exact ceea ce vă amintiți din acea zi.

Sarah se gândi o clipă.

— Stați să-mi amintesc. Am fost într-o excursie în dimineața respectivă. Niciunul dintre Boynton-i nu ne-a însoțit. I-am văzut la prânz. Terminau de mâncat când am sosit noi.

Doamna Boynton părea neobișnuit de binedispusă.

— Înțeleg că de obicei nu era prea amabilă.

— Chiar deloc, replică Sarah cu o ușoară grimasă. Apoi descrie cum doamna Boynton își lăsase familia să plece de sub aripa ei ocrotitoare.

— Și acest lucru a fost neobișnuit?

— Da. De obicei nu-i lăsa să plece de lângă ea.

— Credeți că, poate, dintr-odată, a fost cuprinsă de remușcări, că a avut ceea ce se numește un bon moment?

— Nu, nu cred, răspunse Sarah fără ocolișuri.

— Ce credeți, atunci?

— Am fost uimită. Bănuiesc că era ceva din jocul ei de-a șoarecele și pisica.

— Vreți să dezvoltați acest subiect, mademoiselle?

— Familia Boynton pornise... Toți membrii?

— Nu, fata cea mică, Ginevra, nu a venit. I se spusese să meargă să se odihnească.

— A dorit să facă asta?

— Nu. Dar asta nu conta. A făcut ceea ce i s-a spus. Ceilalți au pornit la drum. Eu și doctorul Gerard i-am însoțit...

— Când s-a întâmplat asta?

— Pe la trei și jumătate după-amiaza.

— Unde se afla doamna Boynton atunci?

— Nadine – tânăra doamnă Boynton – o instalase în scaunul ei, la intrarea în peșteră.

— Continuați

— Când am ajuns la curbă, eu și doctorul Gerard i-am prins din urmă pe ceilalți și am mers toți împreună. Apoi, după un timp, doctorul Gerard s-a întors. De ceva vreme arăta destul de ciudat. Mi-am dat seama că avea febră. Am vrut să-l însoțesc, dar nici nu a vrut să audă.

— Ce oră era?

— A! Cred că vreo patra.

— Și restul?

— Ne-am continuat drumul.

— Ați rămas împreună?

— La început. Apoi ne-am despărțit. Sarah continuă grăbită,

prevăzând parcă următoarea întrebare: Nadine Boynton și domnul Cope au luat-o într-o parte, iar eu, Carol, Lennox și Raymond în alta.

— Și ați continuat dramul astfel?

— Ei bine, nu. Eu și Raymond ne-am separat de ceilalți. Ne-am așezat pe o lespede de piatră și am admirat sălbăticia peisajului. Apoi el a plecat, iar eu am mai rămas pe loc un timp. Era cam cinci și jumătate când m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că ar fi timpul să mă întorc. Am ajuns la tabără cam pe la ora șase. Soarele stătea să apună.

— În dram ați trecut pe lângă doamna Boynton?

— Am observat că încă stătea pe scaunul ei de pe stâncă.

— Nu vi s-a părut ciudat – că nu s-a mișcat?

— Nu, fiindcă o văzusem stând acolo cu o seară înainte, când am sosit.

— Înțeleg. Continuați.

— M-am dus la cortul cel mare. Ceilalți erau toți acolo, cu excepția doctorului Gerard. M-am spălat și apoi m-am întors. Aduseseră cina și unul dintre servitori s-a dus să o anunțe pe doamna Boynton. Acesta a venit înapoi în fugă și ne-a spus că doamna Boynton se simte rău. M-am dus în grabă acolo. Stătea pe scaun ca și mai înainte, dar de îndată ce am atins-o mi-am dat seama că era moartă.

— Nu v-ați îndoit nici o clipă că moartea ei era naturală?

— Absolut deloc. Auzisem că suferea de inimă, deși nu-mi fusese pomenită vreo boală anume.

— Ați crezut că pur și simplu a murit stând acolo, pe scaun?

— Da.

— Fără să strige după ajutor?

— Da. Se întâmplă așa uneori. Se putea chiar să fi murit în somn. Era probabil să fi adormit. În orice caz, toți cei din tabără dormeau cea mai mare parte a după-amiezii. Nimeni nu ar fi auzit-o dacă nu ar fi strigat foarte tare.

— V-ați format o părere privind timpul de când era moartă?

— Nu m-am gândit foarte mult la asta. Era evident că murise de ceva vreme.

— Ce înseamnă „ceva vreme” pentru dumneavoastră? O

întrebă Poirot.

— Ei bine, mai mult de o oră. Se poate să fi fost și mai mult. Refracția soarelui de stâncă ar fi împiedicat răcirea prea rapidă a trupului.

— Mai mult de o oră? Sunteți conștientă, mademoiselle King, că Raymond Boynton vorbise cu ea cu vreo jumătate de oră mai devreme și că la momentul respectiv era vie și nevătămată?

Acum Sarah nu îl mai privea în ochi, dar clătină din cap.

— Trebuie să se fi înșelat. Trebuie să fi fost mai devreme de atât.

— Nu, mademoiselle, nu este adevărat.

Sarah se uită țintă la el. Poirot observă din nou expresia încăpățânată a gurii ei.

— Ei bine, spuse ea, sunt tânără și nu am multă experiență în ceea ce privește cadavrele – dar știu destule ca să fiu sigură de un lucru: doamna Boynton era moartă de cel pu țin o oră când i-am examinat trupul!

— Asta, interveni Poirot pe neașteptate, este povestea dumneavoastră și aveți de gând să v-o mențineți! Atunci puteți explica de ce domnul Boynton a spus că mama lui era în viață când era, de fapt, moartă?

— Habar n-am, replică Sarah. Probabil că niciunul dintre ei nu are noțiunea timpului! Sunt o familie cu nervii la pământ.

— De câte ori ați avut ocazia, mademoiselle, să discutați cu ei?

Sarah rămase tăcută o clipă, ușor încruntată.

— Nu vă pot spune cu exactitate, răspunse ea. Am vorbit cu Raymond Boynton pe culoarul vagonului de dormit în drum spre Ierusalim. De două ori am discutat cu Carol Boynton – o dată la Moscheea lui Omar și o dată târziu în aceeași seară, la mine în cameră. Am avut o discuție cu doamna Lennox Boynton în dimineața următoare. Asta-i tot – până în după-amiaza morții doamnei Boynton, când ne-am plimbat cu toții.

— Cu doamna Boynton nu ați vorbit?

Sarah se înroși stânjenită.

— Ba da. Am schimbat câteva cuvinte cu ea în ziua când a

plecat din Ierusalim. Făcu o pauză, apoi izbucni: De fapt, m-am făcut de râs.

— Da?

Întrebarea era atât de simplă încât, jenată și fără nici o trageră de inimă, Sarah îi relată conversația.

Poirot păru interesat și îi puse mai multe întrebări.

— Mentalitatea doamnei Boynton este foarte importantă în acest caz, spuse el. Iar dumneavoastră sunteți un outsider, un observator imparțial. Din acest motiv, părerea dumneavoastră despre ea este foarte semnificativă.

Sarah nu răspunse. Încă se simțea rușinata și stânjenită când se gândea la acea întrevvedere.

— Mulțumesc, mademoiselle, spuse Poirot. Acum o să discut și cu ceilalți martori.

Sarah se ridică.

— Scuzați-mă, domnule Poirot, dar dacă v-aș putea face o sugestie...

— Sigur. Sigur.

— De ce nu amânați totul până când nu se face o autopsie ca sa se descopere dacă bănuielile dumneavoastră sunt justificate? Cred că toate astea sunt un fel de a pune căruța înaintea calului.

Poirot flutură din mână cu un gest amplu.

— Aceasta este metoda lui Hercule Poirot, declară el.

Cu buzele strânse, Sarah părăsi încăperea.

Capitolul 5

Lady Westholme intră în încăperea cu siguranța unui transatlantic care intră în doc.

Domnișoara Amabel Pierce, o ambarcațiune nesigură, veni în urma transatlanticului și se așeză pe un scaun mai puțin bun și oarecum mai în spate.

— Desigur, domnule Poirot, bubui glasul lui Lady Westholme. Voi fi încântată să vă ajut din toate puterile mele. Întotdeauna am considerat că, în astfel de chestiuni, este de datoria publică a fiecăruia să facă...

După ce datoria publică a lui Lady Westholme fu înfățișată pe larg timp de câteva minute, Poirot fu destul de abil să

strecoare o întrebare.

— Îmi amintesc perfect după-amiaza în chestiune, replică Lady Westholme. Eu și domnișoara Pierce vom face tot posibilul să vă ajutăm.

— A, da, oftă domnișoara Pierce, aproape în extaz. Atât de tragic, nu-i așa? Moartă – pur și simplu – cât ai clipi din ochi!

— Vreți să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat în după-amiaza respectivă?

— Sigur, spuse Lady Westholme. După ce am terminat prânzul, am hotărât să ne facem o scurta siestă. Excursia de dimineață fusese oarecum epuizantă. Nu că eram cu adevărat obosită – rareori sunt astfel. Nu știu cu adevărat ce înseamnă oboseala. La evenimentele publice, deseori nu contează cum te simți în realitate...

Din nou un murmur abil din partea lui Poirot.

— După cum am mai spus, am preferat să-mi fac siesta. Domnișoara Pierce a fost de acord cu mine.

— Ah, da, oftă domnișoara Pierce. Eu eram teribil de obosită după acea dimineață. O asemenea ascensiune periculoasă – și, chiar dacă a fost interesantă, a fost extrem de epuizantă. Mi-e teamă că nu sunt atât de puternică precum Lady Westholme.

— Oboseala, interveni Lady Westholme, poate fi depășită ca orice altceva. Eu mă mândresc că nu cedez niciodată în fața nevoilor trupești.

— Prin urmare, după prânz, spuse Poirot, dumneavoastră doamnelor v-ați dus la corturi?

— Da.

— Doamna Boynton stătea atunci la gura peșterii ei?

— Nora ei a ajutat-o să se instaleze înainte să plece.

— Amândouă ați văzut-o?

— A, da, spuse domnișoara Pierce. Era vizavi, înțelegeți... Numai că, desigur, ceva mai departe și mai sus.

Lady Westholme lămuri afirmația.

— Peșterile se deschid înspre o lespede de piatră. Sub acea lespede erau câteva corturi. Apoi un mic pârau și dincolo de acel pârau se găsea cortul cel mare și câteva alte corturi. Eu și domnișoara Pierce aveam corturile lângă cortul cel mare. Ale

noastre se deschideau înspre lespede, dar evident că se aflau la o distanță apreciabilă.

— La aproape două sute de metri, după câte am înțeles.

— Posibil

— Am un plan, spuse Poirot, realizat cu ajutorul ghidului, Mahmoud.

Lady Westholme făcu observația că, în acest caz, era probabil greșit!

— Omul acela este teribil de lipsit de precizie. I-am verificat afirmațiile în ghidul meu Baedeker. De câteva ori informațiile lui erau în mod clar greșite.

— Conform planului meu, spuse Poirot, peștera de lângă cea a doamnei Boynton era ocupată de fiul ei, Lennox, și de soția lui. Raymond, Carol și Ginevra Boynton aveau corturile chiar dedesubt, dar mai în dreapta – de fapt, chiar aproape vizavi de cortul cel mare. În dreapta Ginevrei Boynton era cortul doctorului Gerard, iar lângă acesta, cel al domnișoarei King. De cealaltă parte a pâ râului – lângă cortul cel mare în stânga – vă aflați dumneavoastră și domnul Cope. Domnișoara Pierce, după cum ați menționat, se afla în dreapta cortului celui mare. Este corect?

Lady Westholme recunoscuse mormăind că era, după știința ei.

— Vă mulțumesc. Este foarte clar. Vă rog să continuați, Lady Westholme.

Lady Westholme îi zâmbi cu amabilitate și continuă:

— Cam pe la patru fără un sfert, m-am dus la cortul domnișoarei Pierce ca să văd dacă avea chef de o plimbare. Ea se afla lângă intrarea în cort și citea. Ne-am înțeles să pornim după o jumătate de oră, când soarele era mai puțin fierbinte. M-am întors la cortul meu și am mai citit vreo douăzeci și cinci de minute. Apoi m-am dus din nou la domnișoara Pierce. Era pregătită și am plecat. Toată lumea din tabără părea să doarmă – nu era nimeni prin preajmă și, văzând-o pe doamna Boynton stând acolo singură, i-am sugerat domnișoarei Pierce să o întrebăm dacă nu dorea ceva înainte să plecăm.

— Da, așa este. Un gest foarte atent din partea dumneavoastră, așa am considerat, murmură domnișoara

Pierce.

— Am considerat că este de datoria mea, zise Lady Westholme extrem de plină de sine.

— Iar ea să fie atât de nepoliticoasă! Exclamă domnișoara Pierce.

Poirot le aruncă o privire întrebătoare.

— Drumul nostru trecea chiar pe sub lespedea de piatră, explică Lady Westholme, și am strigat-o, explicându-i că noi mergeam la plimbare și întrebând-o dacă puteam să o ajutăm cumva înainte. Știți, domnule Poirot, singurul răspuns pe care ni l-a dat a fost un morm ăit! Un mormăit! Ne-a privit doar de parcă eram – de parcă eram niște nimicuri!

— Cât de lipsit de eleganță! Rosti domnișoara Pierce, roșind.

— Trebuie să mărturisesc, zise Lady Westholme, îmbujorându-se puțin, că am făcut o remarcă nu tocmai amabilă.

— Cred că ați avut un motiv întemeiat, zise domnișoara Pierce. Întemeiat – având în vedere circumstanțele.

— Ce remarcă? Se interesă Poirot.

— I-am spus domnișoarei Pierce că poate era beată! Într-adevăr, comportamentul ei era foarte ciudat. Tot timpul a fost. Am crezut că poate de vină era băutura. Nenorocirile căderii în păcatul băuturii, după cum bine știu...

Cu dexteritate, Poirot îndepărtă discuția de subiectul băuturii.

— Comportamentul ei fusese foarte ciudat în acea zi? La prânz, de exemplu?

— N... nu, zise Lady Westholme, gândindu-se. Nu, aș spune că atonei atitudinea ei a fost destul de normală – pentru un american de genul acesta, ca să zic așa, adăugă ea cu condescendență.

— S-a purtat foarte jignitor cu servitorul acela, spuse domnișoara Pierce.

— Cu cine?

— Cu puțină vreme înainte să pornim.

— Ah! Da, îmi amintesc, părea extrem de enervată! Desigur, continuă Lady Westholme, să fii înconjurat de servitori care

nu înțeleg o vorbă în engleză este foarte obositor, dar ceea ce vreau să spun este că, atunci când călătorești, trebuie să faci compromisuri.

— Despre ce servitor este vorba? Întrebă Poirot.

— Unul dintre servitorii beduini din tabără. El s-a dus la ea – cred că ea trebuie să-l fi trimis să-i aducă ceva și probabil el i-a adus altceva – nu știu despre ce era vorba – dar ea s-a enervat foarte tare. Bietul om a fugit cât l-au ținut picioarele, iar ea a amenințat cu bastonul în direcția lui și a strigat în urma lui.

— Ce i-a strigat?

— Erau prea departe ca să aud. Cel puțin eu nu am auzit nimic clar. Dar dumneata, domnișoară Pierce?

— Nu, nici eu nu am auzit. Cred că l-a trimis să ia ceva din cortul fiicei celei mici sau poate că era supărată pe el că intrase în cortul fetei – nu mi-am dat seama.

— Cum arăta?

Domnișoara Pierce, căreia îi era adresată întrebarea, clătină ușor din cap.

— Serios, nu mi-am dat seama. Era prea departe. Toți arabiiăștia arată la fel din punctul meu de vedere.

— Era un bărbat ceva mai înalt decât în mod obișnuit, zise Lady Westholme, și purta pe cap basmaua tradițională. Avea o pereche de pantaloni foarte uzați și peticiți – erau chiar îngrozitori – iar jambierele lui erau legate fără pic de grijă – ce mai, totul! Oameniiăștia au nevoie de disciplină!

— Ați putea să-l indicați dintre servitorii din tabără?

— Mă îndoiesc. Nu i-am văzut fața – era prea departe. Și, după cum a spus domnișoara Pierce, într-adevăr toți arabiiăștia seamănă între ei.

— Mă întreb, zise Poirot gânditor, ce a făcut încât să o enerveze atât de tare pe doamna Boynton?

— Uneori îți pun răbdarea la încercare, recunosc Lady Westholme. Unul dintre ei mi-a luat pantofii, deși i-am indicat în mod expres – chiar și prin gesturi – că prefer să mi-i curăț singură.

— Și eu fac asta întotdeauna, zise Poirot, distras pentru o

clipă de la interogatoriu. Iau oriunde mă duc mica mea trusă de curăţat pantofii. De asemenea, iau şi o cârpă de praf.

— Şi eu la fel.

Lady Westholme părea aproape umană.

— Fiindcă aceşti arabi nu îndepărtează praful de pe obiectele omului...

— Niciodată! Desigur că trebuie să-ţi ştergi de praf lucrurile de trei-patru ori pe zi...

— Dar merită efortul.

— Da, într-adevăr. Nu pot să **SUPPORT** praful!

Lady Westholme avea o înfăţişare bătaioasă. Adăugă plină de convingere:

— Muştele... În bazare... Sunt îngrozitoare!

— Bine, bine, spuse Poirot părând uşor vinovat. Curând vom putea să aflăm de la acest om ce a enervat-o atât de mult pe doamna Boynton. Vreţi să vă continuaţi povestea?

— Ne-am plimbat încet, zise Lady Westholme. Apoi ne-am întâlnit cu doctorul Gerard. Venea clătinându-se şi părea foarte bolnav. Mi-am dat seama imediat că avea febră.

— Tremura, interveni domnişoara Pierce. Tremura din toate încheieturile.

— Am văzut de îndată că era pe punctul să aibă un atac de malarie, continuă Lady Westholme. M-am oferit să mă întorc cu el şi să-i dau nişte chinină, dar mi-a spus că are şi el în trusă.

— Bietul om, îl compătimi domnişoara Pierce. Ştiţi, întotdeauna mi se pare îngrozitor să văd un doctor bolnav. Cumva, mi se pare un lucru greşit.

— Ne-am continuat plimbarea, zise Lady Westholme, apoi ne-am aşezat pe o stâncă.

— Într-adevăr, murmură domnişoara Pierce, eram atât de obosită după efortul de dimineaţa... După urcare...

— Eu nu mă simt niciodată obosită, afirmă Lady Westholme cu hotărâre. Dar nu avea sens să mergem mai departe. Aveam o privelişte foarte bună a peisajului din jur.

— Nu mai vedeţi tabăra?

— Ba da, stăteam cu faţa spre ea.

— A fost atât de romantic, murmură domnișoara Pierce. O tabără ascunsă în mijlocul sălbăticiiei stâncilor trandafirii.

Ofta și clătină din cap.

— Tabăra ar putea fi mai bine condusă decât este acum, opina Lady Westholme. Nările nasului coroiat se dilată. Am să discut problema asta cu cei de la Castle. Nu sunt deloc convinsă că apa de băut este atât fiartă, cât și filtrată. Ar trebui să fie. Am să le subliniez acest lucru.

Poirot tuși și îndepărtă rapid conversația de subiectul apei potabile.

— Ați mai văzut vreun membru al grupului? Întrebă el.

— Da. Domnul Boynton și soția lui au trecut pe lângă noi pe drumul de întoarcere în tabără.

— Erau împreună?

— Nu. Domnul Boynton a sosit primul. Părea să fi făcut puțină insolație. Mergea de parcă era ușor amețit.

— Ceafa, interveni domnișoara Pierce. Trebuie să ne protejăm ceafa! Eu întotdeauna port o eșarfă groasă de mătase.

— Ce a făcut domnul Lennox Boynton după întoarcerea în tabără? Se interesează Poirot.

Pentru prima dată domnișoara Pierce reuși să intervină înainte ca Lady Westholme să apuce să vorbească.

— S-a dus direct la mama lui, dar nu a stat mult cu ea.

— Cât a stat?

— Doar vreo două minute.

— Eu aș spune că puțin peste un minut, zise Lady Westholme. Apoi a intrat în peștera lui și după aceea s-a îndreptat spre cortul cel mare.

— Și soția lui?

— Ea a sosit cam după un sfert de oră. S-a oprit puțin să vorbească și cu noi – foarte civilizată din partea ei.

— Cred că este foarte drăguță, spuse domnișoara Pierce. Într-adevăr, foarte drăguță.

— Nu este așa de imposibilă precum restul familiei, fu de acord Lady Westholme.

— Ați văzut-o când s-a întors în tabără?

— Da. S-a dus și a vorbit cu soacra ei. Apoi a intrat în peșteră și a scos un scaun, după care a rămas să discute cu ea o vreme – cam vreo zece minute, după părerea mea.

— Și apoi?

— Apoi a dus scaunul înapoi în peșteră și s-a îndreptat spre cortul unde se afla soțul ei.

— Ce s-a întâmplat ulterior?

— A sosit acel american foarte ciudat, continuă Lady Westholme. Cope cred că-l cheamă. Ne-a spus că imediat după curba drumului se găsește un exemplu foarte bun al degradării arhitecturii de epocă veche. Ne-a zis că ar trebui să vedem și noi. Așa că ne-am dus acolo. Domnul Cope avea la el un articol chiar interesant despre Petra și nabateeni.

— Era extrem de interesant, declară domnișoara Pierce.

Lady Westholme continuă:

— Ne-am întors în tabără cam pe la șase fără douăzeci de minute. Se făcuse destul de răcoare.

— Doamna Boynton stătea tot acolo unde ați lăsat-o?

— Da.

— Ați vorbit cu ea?

— Nu. De fapt, aproape că nici nu i-am acordat atenție.

— Ce ați făcut în continuare?

— M-am dus la cortul meu, mi-am schimbat pantofii și mi-am scos pachetul de ceai chinezesc. Apoi m-am dus la cortul cel mare. Ghidul era acolo și i-am cerut să ne facă mie și domnișoarei Pierce un ceai cu ceaiul pe care i-l adusesem și să se asigure că apa folosită era fiartă. Ne-a zis că cina va fi gata în jumătate de oră – servitorii așezau masa în acel moment – dar i-am spus că nu contează.

— Eu întotdeauna sunt de părere că o ceașcă de ceai este foarte importantă, murmură domnișoara Pierce.

— Mai era cineva în cort?

— A, da. Domnul și doamna Lennox Boynton stăteau într-un capăt și citeau. Și Carol Boynton se afla acolo.

— Dar domnul Cope?

— Ni s-a alăturat la ceai, afirmă domnișoara Pierce. Deși a spus că băutul ceaiului nu este un obicei american.

Lady Westholme tuși.

— M-am temut un pic că domnul Cope o să devină cam plicticos – că s-ar putea să nu mai scap de el. Uneori este cam dificil să ții oamenii la distanță atunci când călătorești. Am descoperit că au tendința să fie cam îndrăzneți. Americanii, mai ales, sunt uneori cam grei de cap.

Poirot murmură suav:

— Sunt sigur, Lady Westholme, că sunteți capabilă să vă descurcați în astfel de situații. Când tovarășii de călătorie nu vă mai sunt de folos, sunt convins că vă pricepeți să scăpați de ei.

— Cred că sunt în stare să mă descurc în majoritatea situațiilor, replică Lady Westholme plină de sine.

Sclipirea din ochii lui Poirot îi scăpa

— Doriți să terminați relatarea întâmplărilor din acea zi?
Murmură Poirot.

— Desigur. Din câte îmi amintesc, Raymond Boynton și sora lui cu păr roșu au sosit la scurt timp după aceea. Domnișoara King a ajuns ultima. Cina era gata de a fi servita. Ghidul l-a trimis pe unul dintre servitori să o anunțe și pe bătrâna doamnă Boynton. Omul a venit înapoi foarte agitat, însoțit de unul dintre tovarășii lui, și a vorbit cu ghidul în arabă. A menționat ceva cum că doamna Boynton s-a îmbolnăvit. Domnișoara King și-a oferit serviciile și a ieșit cu ghidul. S-a întors apoi și a dat vestea membrilor familiei Boynton.

— A făcut-o foarte brutal, interveni domnișoara Pierce. A spus-o pur și simplu. După părerea mea, vestea ar fi trebuit dată mai blând.

— Și cum a primit anunțul familia doamnei Boynton?
Întrebă Poirot.

Pentru prima dată, atât Lady Westholme, cât și domnișoara Pierce părură să amuțească. Prima spuse în cele din urmă cu o voce din care lipsea obișnuita siguranță:

— Ei bine... Într-adevăr... Este dificil de spus. Ei... au fost foarte tăcuți.

— Înarmuriți, zise domnișoara Pierce.

Rosti cuvântul mai mult ca pe o sugestie decât ca pe un fapt.

— Toți au ieșit cu domnișoara King, zise Lady Westholme. Eu și domnișoara Pierce am rămas, bineînțeles, pe loc.

O expresie ușor meditativă se observă în ochii domnișoarei Pierce.

— Detest curiozitatea vulgară! Declară Lady Westholme.

Expresia meditativă deveni mai accentuată. Era evident că domnișoara Pierce fusese nevoită vrând-nevrând să urască și ea curiozitatea vulgară!

— Mai târziu, încheie Lady Westholme, ghidul și domnișoara King s-au întors. Eu am propus să se servească de îndată cina pentru noi patru, astfel încât familia Boynton să poată mânca mai târziu în cortul cel mare, fără prezența stânjenitoare a unor străini. Propunerea mea a fost acceptată și, imediat după ce am mâncat, m-am retras în cortul meu. Domnișoara King și domnișoara Pierce au făcut același lucru. Cred că domnul Cope a rămas pe loc întrucât el era prieten de familie și a considerat că le poate fi de ajutor. Asta-i tot ce știu, domnule Poirot.

— După ce domnișoara King v-a adus vestea, toată familia Boynton a însoțit-o afară din cortul cel mare?

— Da – nu, acum că ați pomenit de asta, cred că fata cu părul roșcat a rămas în urmă. Poate v-o amintiți, domnișoară Pierce?

— Da. Cred că... Sunt destul de sigură că a rămas.

— Și ce a făcut? Se interesă Poirot.

Lady Westholme îl privi ținută.

— Ce a făcut, domnule Poirot?! Nu a făcut nimic, din câte îmi amintesc eu.

— Vreau să spun ce făcea – cosea, citea, a părut îngrijorată,

a spus ceva?

— Ei bine, serios... Lady Westholme se încruntă. Ea... Ăăă... A rămas pur și simplu pe loc, după câte țin eu minte.

— Se juca doar cu degetele, interveni brusc domnișoara Pierce. Îmi amintesc că m-am gândit: „Biata de ea, asta arată ce simte!” Nu că s-ar fi văzut ceva pe chipul ei, știți – doar mâinile pe care și le frângea și le răsucea. Odată, continuă domnișoara Pierce pe un ton de conversație, am rupt o bancnotă de o liră în felul acesta – fără să mă gândesc la ceea ce fac. „Să iau primul tren și să mă duc la ea?” mă gândeam – era vorba de o mătușă a mea care se îmbolnăvisese pe neașteptate. „Sau nu?” Și nu mă puteam decide într-un fel sau altul și brusc, când mi-am lăsat ochii în jos, în loc de telegramă rupeam în bucățele o bancnotă de o liră – de o liră!

Domnișoara Pierce făcu o pauză plină de efect.

Nefiind cu totul de acord cu această pretenție subită la centrul atenției din partea satelitelui ei, Lady Westholme interveni cu răceală:

— Mai este ceva, domnule Poirot?

Tresărind, Poirot păru să revină din niște gânduri profunde.

— Nimic... Nimic... Ați fost foarte clară, foarte precisă.

— Am o memorie excelentă, replică Lady Westholme cu satisfacție.

— O ultima mică rugămintă, Lady Westholme, spuse Poirot. Vă rog să rămâneți așezată acolo unde vă aflați, fără să priviți în jur. Acum fiți amabilă și descrieți-mi cu ce este îmbrăcată domnișoara Pierce – asta dacă domnișoara Pierce nu are nimic împotrivă.

— A, desigur! Nu-i nici o problemă! Ciripi domnișoara Pierce.

— Serios, domnule Poirot, ce sens are...

— Vă rog, fiți amabilă și faceți ce v-am cerut, madame.

Lady Westholme ridică din umeri, apoi răspunse destul de prost dispusă:

— Domnișoara Pierce are o rochie de bumbac cu dungi maro și albe pe care o poartă o curea sudaneză din piele roșie, albastră și bej. Are ciorapi de mătase bej și pantofi cu curelușă

maro, din lac. La ciorapul sting i s-a dus un fir. Poarta un colier de cornalina și unul din mărgelile albastre, cu un pandantiv reprezentând un fluture din perle. Pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă are un inel cu o imitație de scarabeu. Pe cap poartă o pălărie cu boruri largi din fetru roz și maro. Făcu o pauză – o pauză plină de o superioritate tăcută. Mai este ceva? Întrebă ea cu răceala.

Poirot își întinse mâinile în lături cu un gest elocvent.

— Aveți toată admirația mea, madame. Spiritul dumneavoastră de observație este extraordinar.

— Rareori îmi scapă vreun detaliu.

Lady Westholme se ridică, înclină încet din cap și părăsi încăperea. În timp ce domnișoara Pierce o urma, privind în jos cu regret la piciorul stâng, Poirot îi spuse:

— Numai o clipă, vă rog, mademoiselle.

— Da?

Domnișoara Pierce ridică privirea, cu o expresie ușor neliniștită pe chip.

Poirot se aplecă în față și îi șopti confidențial:

— Vedeti buchetul acesta de flori de pe masa de aici?

— Da, răspunse domnișoara Pierce, privindu-l.

— Și ați observat, după ce ați intrat prima oară în camera, că am strănutat o dată sau de două ori?

— Da?

— Ați remarcat că tocmai mirosisem acele flori?

— Mda... Adică. Nu. N-aș putea să spun.

— Dar vă amintiți că am strănutat?

— A, da, asta îmi amintesc!

— A, bine, nu are importanță. Mă întrebam dacă aceste flori pot produce febra finului. Nu contează!

— Febra fânului? Exclamă domnișoara Pierce. Îmi amintesc că o verișoară a mea era o adevărată martiră din cauza asta! Întotdeauna spunea că dacă îți pui zilnic în nas o soluție de acid boric...

Cu oarecare dificultate, Poirot scurtă povestea despre tratamentul nazal al verișoarei și scăpă de domnișoara Pierce. Închise ușa și reveni în cameră ridicând din sprâncene.

— Dar nu am strănutat, murmură el. Cam asta ar fi. Nu, nu am strănutat.

Capitolul 6

Lennox Boynton intră cu un pas rapid și hotărât. Dacă ar fi fost de față, doctorul Gerard ar fi fost surprins de schimbarea petrecută. Apatia dispăruse. Avea un aer vioi, dar se vedea că era evident neliniștit. Ochii lui aveau tendința de a se muta rapid din loc în loc prin cameră.

— Bună dimineața, domnule Boynton. Poirot se ridică și se înclină ceremonios. Lennox răspunse oarecum stânjenit. Mulțumesc că îmi acordați această întrevvedere.

Lennox Boynton replică destul de nesigur:

— Ăăă... Colonelul Carbury a spus că ar fi ceva util... A recomandat... Unele formalități, a spus.

— Vă rog luați loc, domnule Boynton.

Lennox se așează pe scaunul pe care îl ocupase mai înainte Lady Westholme. Poirot continuă pe un ton lejer:

— Mi-e teamă că a fost un adevărat șoc pentru dumneavoastră, nu-i așa?

— Da, desigur. Ei bine, nu, poate că nu... Am știut mereu că inima mamei nu era prea puternică.

— În aceste condiții, a fost un lucru înțelept să o lăsați să facă o asemenea excursie epuizantă?

Lennox Boynton își înalță capul.

— Mama mea, domnule... Ăăă... Poirot lua singură hotărâri. Dacă se decidea să facă un anumit lucru, nu avea nici un rost să ne opunem.

Inspiră brusc când rosti ultimele cuvinte și se albi la față

— Știu prea bine, recunoscui Poirot, că doamnele în vârstă sunt uneori încăpățânate.

Lennox replică iritat:

— Ce scop au toate astea? Asta vreau să aflu. De unde au apărut formalitățile astea?

— Poate că nu vă dați seama, domnule Boynton, că în cazul unei morți subite și inexplicabile apar în mod necesar și anumite formalități.

— Ce vreți să spuneți prin „inexplicabile”? Întreba Lennox cu

asprime.

Poirot ridică din umeri.

— Există mereu o întrebare care trebuie luată în considerație: moartea a fost naturală sau a fost, poate, o sinucidere.

— O sinucidere?

Lennox Boynton îl privește ținând. Poirot confirmă, fără să-și facă probleme:

— Desigur, dumneavoastră știți mai bine despre o asemenea posibilitate. Colonelul Carbury, evident, nu știe nimic. Este necesar ca el să decidă dacă să ordone o ancheta – o autopsie – și toate cele. Întrucât eu eram prezent și am multă experiență în astfel de chestiuni, colonelul a sugerat să fac vreo câteva cercetări și să-l sfătuiesc în acest caz. Firește că nu dorește să vă provoace neplăceri, dacă acest lucru poate fi evitat.

Lennox Boynton răspunde furios:

— O să trimit o telegramă consulului nostru din Ierusalim.

— Aveți tot dreptul să faceți asta, desigur, replică Poirot pe un ton neutru. Urmă o pauză, după care Poirot continuă, întinzându-și mâinile în lături: Dacă refuzați să răspundeți la întrebările mele...

Lennox Boynton se răzgândește rapid:

— Nu, deloc. Numai că... Pare... Atât de inutil.

— Înțeleg. Înțeleg perfect. Dar lucrurile sunt foarte simple, într-adevăr. Este o chestiune, cum se spune, de rutină, în după-amiaza morții mamei dumneavoastră, domnule Boynton, am înțeles că ați plecat din tabăra de la Petra și v-ați dus la plimbare?

— Da. Toți am fost – cu excepția surorii mele celei mai mici.

— La momentul respectiv mama dumneavoastră stătea la gura peșterii ei?

— Da, chiar afară. Stătea acolo în fiecare după-amiază.

— Așa deci. Ați pornit – la ce oră?

— După părerea mea era curând după trei.

— Și când v-ați întors?

— Chiar n-aș putea spune ce oră era – patru, cinci poate.

— Cam la o oră sau două după ce ați plecat?
— Da, cam așa, cred.
— Ați trecut pe lângă cineva la întoarcere?
— Ce să fac?
— Să treceți pe lângă cineva. Pe lângă două doamne care stăteau pe o stâncă, de exemplu.
— Nu știu. Da, cred că da.
— Erați, poate, prea cufundat în propriile gânduri ca să băgați de seamă?
— Da, așa este.
— Ați vorbit cu mama dumneavoastră după ce v-ați întors în tabără?
— Da... Da, am vorbit.
— Nu s-a plâns atunci că se simte rău?
— Nu... Nu, părea să se simtă foarte bine.
— Pot să vă întreb ce anume ați vorbit?
Lennox răspunse după o scurtă pauză:
— Mi-a spus că m-am întors repede, iar eu i-am spus că așa este. Făcu iarăși o pauză, de parcă se străduia să se concentreze. I-am zis că era foarte cald. Ea... M-a întrebat cât este ceasul, mi-a spus că al ei s-a oprit. Eu i l-am luat, l-am întors, l-am potrivit și i l-am pus din nou la mână.
Poirot îl întrerupse cu blândețe:
— Și ce oră era?
— Cum? Făcu Lennox.
— Ce oră era când ați potrivit ceasul?
— A, înțeleg. Era 16.35.
— Așadar, știți exact ora la care v-ați întors în tabără!
Sublinie Poirot cu calm.
Lennox se țaro și.
— Da, ce prost stat! Îmi pare rău, domnule Poirot, mi-e teamă că nu-mi stă mintea la asta. Toate grijile astea...
Poirot interveni rapid:
— Oh! Înțeleg – înțeleg perfect! Este o întâmplare teribil de neplăcută! Și ce s-a întâmplat ta continuare?
— Am întrebat-o pe mama dacă dorește ceva. Ceva de băut – ceai, cafea etc. Ea a spus că nu. Apoi m-am dus la cortul cel

mare. Nu se vedea nici un servitor, dar am găsit niște apă minerală și am băut-o. Îmi era sete. Am rămas acolo și am citit niște numere vechi din Saturday Evening Post. Cred că am și moțait.

— Soția dumneavoastră a venit și ea la cort?

— Da, a venit la scurt timp.

— Și nu ați mai văzut-o pe mama dumneavoastră ta viață?

— Nu.

— Când ați vorbit cu ea nu a părut deloc agitată sau supărată?

— Nu, era exact ca de obicei.

— Nu v-a vorbit de vreo problema sau neplăcere cu vreunul dintre servitori?

Lennox îl privi uimit.

— Nu, absolut deloc.

— Și asta este tot ce-mi puteți spune?

— Mi-e teamă că da... Da.

— Mulțumesc, domnule Boynton.

Poirot își înclină capul în semn că întrevederea se încheiase. Lennox nu părea foarte dornic să plece. Rămase ezitând lângă ușă.

— Și... Nu mai e nimic?

— Nu. Dacă sunteți amabil, vreți să-i spuneți soției dumneavoastră să vină până aici?

Lennox ieși încet. În carnetelul pe care îl avea alături, Poirot scrisese: „L. B. 4.35 p.m.”

Capitolul 7

Poirot o privi cu interes pe tânăra femeie înaltă și mândră care intra în încăpere. Se ridică și se înclină politicos în fața ei.

— Doamna Lennox Boynton? Hercule Poirot, la dispoziția dumneavoastră.

Nadine Boynton se așează. Ochii ei gânditori rămaseră fixați pe chipul lui Poirot.

— Sper că nu vă supărați, madame, că vă inoportunez în acest fel în această perioadă dureroasă.

Ochii ei nici nu clipiră. Nu răspunse imediat. Privirea îi era

directă și gravă. În cele din urmă oftă și spuse:

— Cred că este cel mai bine, domnule Poirot, să fiu sinceră cu dumneavoastră.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, madame.

— V-ați scuzat că mă inoportunați în această perioadă dureroasă. Acea durere, domnule Poirot, nu există și este inutil să mă prefac că nu este așa. Nu o iubeam pe soacra mea și nu pot să spun cu sinceritate că îi regret moartea.

— Vă mulțumesc, madame, pentru sinceritate.

— Totuși, deși nu mă pot preface îndurerată, continuă Nadine, recunosc că sunt cuprinsă de un alt sentiment – de remușcare.

— Remușcare?

Poirot ridică din sprâncene a mirare

— Da. Fiindcă, vedeți dumneavoastră, eu am fost cea care i-a cauzat moartea. Pentru asta mă învinovățesc amarnic.

— Ce vreți să spuneți, madame?

— Vreau să spun că eu am fost cauza morții soacrei mele. Am acționat, după cum am crezut, cu bune intenții – dar rezultatul a fost nefericit. În ciuda tuturor intențiilor și scopurilor bune, am omorât-o.

Poirot se lăsă pe speteaza scaunului.

— Sunteți atât de amabilă să elucidați această afirmație, madame?

Nadine își lăsă capul în jos.

— Da, asta doresc să fac. Prima mea reacție, evident, a fost să țin doar pentru mine chestiunile personale, dar văd că a venit momentul să vorbesc. Nu mă îndoiesc, domnule Poirot, că deseori ați primit mărturisiri de o natură mai personală.

— Da, sigur.

— Atunci o să vă spun pur și simplu ce s-a întâmplat. Viața mea conjugală, domnule Poirot, nu a fost deosebit de fericită. Soțul meu nu este în întregime vinovat pentru asta – influența mamei asupra lui a fost foarte regretabilă – dar simțeam de ceva timp că viața mea devenea intolerabilă. Se opri, apoi continuă: în după-amiaza când soacra mea a murit, ajunsesem la o decizie. Am un prieten – un prieten foarte bun. El mi-a

propus – nu numai o dată – să-mi încerc norocul cu el. În acea după-amiază i-am acceptat propunerea.

— V-ați decis să vă părăsiți soțul?

— Da.

— Continuați, doamnă.

Nadine spuse cu o voce scăzută:

— Odată ce am luat decizia, am vrut să... Să o pun cât mai curând posibil în practică. M-am întors singură în tabără. Soacra mea stătea singură, nu era nimeni prin preajmă și m-am hotărât să-i dau vestea atunci și acolo. Mi-am luat un scaun, m-am așezat lângă ea și i-am spus fără ocolișuri ce hotărâsem.

— A fost surprinsă?

— Da, mă tem că a reprezentat un mare șoc pentru ea. A fost atât surprinsă, cât și furioasă – foarte furioasă. A făcut chiar o criză de nervi pe tema asta! Atunci am refuzat să mai discut chestiunea respectivă! M-am ridicat și m-am îndepărtat. Vocea ei scăzu și mai mult. Nu... Nu am mai văzut-o de atunci în viață.

Poirot dădu încet din cap și spuse:

— Înțeleg. Apoi adăugă: Credeți că moartea ei a fost rezultatul șocului?

— Mi se pare aproape sigur. Înțelegeți, deja se obosise foarte tare până să ajungă în acest loc. Vestea mea și furia ei la auzul celor spuse au făcut restul... Mă mai simt vinovată și pentru că am o oarecare pregătire în ceea ce privește boala și, mai mult ca oricine, ar fi trebuit să-mi dau seama de posibilitatea întâmplării unui asemenea lucru.

Poirot rămase tăcut câteva minute, apoi spuse:

— Ce anume ați făcut după ce ați plecat de lângă ea?

— Am luat scaunul și l-am dus înapoi în peșteră, apoi m-am îndreptat spre cortul cel mare. Soțul meu era acolo.

Poirot o privi cu atenție și o întrebă:

— I-ați spus și lui despre hotărârea dumneavoastră? Sau deja îi spuseseți?

Urmă o pauză, infimitezimală, înainte ca Nadine să răspundă:

— I-am spus atunci.

— Și cum a reacționat?

— A fost foarte supărat, zise Nadine încet.

— V-a îndemnat să vă schimbați decizia?

Ea scutură din cap.

— Nu... Nu a spus prea multe. Vedeți, amândoi știam de ceva vreme că s-ar putea întâmpla așa ceva.

— Vă rog să mă scuzați, continuă Poirot, dar... Celălalt bărbat era, desigur, domnul Jefferson Cope?

Nadine își înclină capul.

— Da.

Urmă o pauză lungă, apoi, fără să-și schimbe tonalitatea vocii, Poirot o întreabă:

— Aveți o seringă hipodermică, doamnă?

— Da... Nu.

Poirot ridică mirat din sprâncene.

Ea îi explică:

— Am o veche seringă hipodermică printre alte lucruri în cutia de medicamente pe care o iau în călătorii, dar se află în bagajul cel mare pe care l-am lăsat în Ierusalim.

— Înțeleg.

După o altă pauză, Nadine spuse, cutremurată de un fior de neliniște:

— De ce mă întrebați asta, domnule Poirot?

El nu îi răspunse la întrebare; în schimb, îi puse o alta:

— Doamna Boynton lua, după câte am înțeles, un amestec care conținea digitalină?

— Da.

Lui Poirot i se păru că Nadine era foarte atentă acum.

— Asta era pentru problemele pe care le avea cu inima?

— Da

— Digitalina este, într-o oarecare măsură, un drog cumulativ?

— Cred că da. Nu știu prea multe despre asta.

— Dacă doamna Boynton a luat o supradoză de digitalină...

Ea îl întrerupse rapid, dar ferm:

— Nu a luat. Era întotdeauna extrem de atentă. La fel eram și eu când îi măsurăm doza.

— Se poate să fi fost o supradoză în acea sticlură. Poate o greșeală din partea farmacistului care a preparat-o?

— Cred că este foarte puțin probabil, replică ea calmă.

— A, bine – vom afla în curând adevărul în urma analizelor.

— Din păcate, sticlura s-a spart, zise Nadine.

Poirot o privi cu un interes subit.

— Serios? Cine a spart-o?

— Nu sunt foarte sigură. Unul dintre servitori, cred. Când trupul soacrei mele a fost dus în peșteră s-a produs mare agitație și lumina era foarte slabă. O mäsută a fost răsturnată.

Poirot continuă s-o privească fix timp de un minut sau două.

— Asta este foarte interesant, afirmă el.

Nadine Boynton se foi pe scaun, obosită.

— Vreți să sugerați că soacra mea nu a murit din cauza socului, ci a unei supradoze de digitalină? Întrebă ea, apoi continuă: Acest lucru mi se pare extrem de improbabil.

Poirot se aplecă înainte.

— Chiar dacă vă spun c ă din trusa doctorului Gerard, doctorul francez care st ătea în tab ăr ă, lipsește o cantitate însemnat ă dintr-un preparat de digitoxin ă?

Chipul ei se făcu extrem de palid. Poirot îi văzu mâna strângând marginea mesei. Părea o Madonna cioplită în piatră.

— Ei bine, madame, spuse Poirot în cele din urmă, ce părere aveți despre asta?

Secundele continuă să se scurgă, dar ea nu spunea nimic. După aproape două minute, ea își înălță capul și Poirot tresări ușor când văzu expresia din ochii ei.

— Domnule Poirot, nu am omorât-o pe soacra mea. Știți asta! Era în viață când am plecat de lângă ea. Sunt mulți oameni care pot să depună mărturie în acest sens! Prin urmare, nefiind vinovată de crimă, mă pot încumeta să apelez la dumneavoastră. De ce trebuie să vă amestecați în această afacere? Dacă vă jur pe onoarea mea că s-a făcut dreptate și numai dreptate, nu vreți să abandonați această investigație? A fost atât de multă suferință – nici nu vă dați seama. Acum că în sfârșit este pace și există posibilitatea fericirii, trebuie să

distrugeți totul?

Poirot se îndrepta pe scaun. În ochii lui strălucea o lumină verde.

— Să clarificăm un lucru, madame. Ce îmi cereți să fac?

— Vă spun că soacra mea a murit de moarte bună și vă cer să acceptați această afirmație.

— Să lămurim ceva. Credeți că soacra dumneavoastră a fost ucisă cu premeditare și îmi cereți să trec cu vederea crima!

— Vă cer să aveți îndurare!

— Da – pentru cineva care nu a avut nici o îndurare!

— Nu înțelegeți – nu a fost așa.

— Ați comis crima, madame, ca să știți atât de bine?

Nadine clătină din cap. Nu arăta nici un semn de vinovăție.

— Nu, răspunse ea încet. Era în viață când am plecat de lângă ea.

— Atunci – ce s-a întâmplat? Știți. Sau bănuiați?

Nadine răspunse cu vehemență:

— Am auzit, domnule Poirot, că odată, în afacerea din Orient Express, ați acceptat verdictul oficial în privința celor întâmplate {14}.

Poirot o privi curios.

— Mă întreb cine v-a spus asta.

— Este adevărat?

— Cazul acela a fost... Diferit, răspunse el calm.

— Nu. Nu, nu a fost diferit! Omul care a fost ucis era rău – vocea ei scăzu în intensitate – așa cum era și ea...

— Caracterul moral al victimei nu are nimic de-a face cu asta, zise Poirot. Nu este sigur că o ființă umană care și-a exercitat dreptul la judecată privată și a luat viața altui om să trăiască într-o comunitate. Eu vă spun asta! Eu, Hercule Poirot!

— Cât de nemilos sunteți!

— Madame, în unele privințe sunt de neclintit. Nu voi accepta crima! Acesta este ultimul cuvânt al lui Hercule Poirot!

Nadine se ridică. Ochii ei întunecați aruncau flăcări de furie.

— Atunci, dați-i drumul! Distrugeți și aduceți nefericire în

viețile oamenilor nevinovați! Nu mai am nimic de spus.

— Dar eu, madame, cred că mai aveți multe de spus...

— Nu, nu mai am.

— Ba da. Ce s-a întâmplat, madame, după ce ați plecat de lângă soacra dumneavoastră? În timp ce dumneavoastră și soțul dumneavoastră vă aflați împreună în cortul cel mare?

Ea ridică din umeri.

— De unde să știu?

— Știți – sau bănuți. Nadine îl privi drept în ochi.

— Nu știu nimic, domnule Poirot. Întorcându-se, ieși din încăpere.

Capitolul 8

După ce își notă în carnețel – „N. B. 4.40” Poirot deschise ușa și chemă ordonanța pe care colonelul Carbury i-o pusese la dispoziție, un om inteligent, cu bune cunoștințe de engleză, și îi ceru să o aducă pe domnișoara Carol Boynton.

O privi cu oarecare interes pe fata care intră – părul castaniu, poziția capului pe gâtul lung, energia nervoasă a mâinilor frumos conturate.

— Luați loc, mademoiselle, îi spuse.

Ea se așează, ascultătoare. Chipul ei era lipsit de culoare și de expresie. Poirot începu cu exprimarea mecanică a condoleanțelor, pe care fata le acceptă fără vreo schimbare de expresie.

— Și acum, mademoiselle, vreți să-mi relatați cum v-ați petrecut după-amiaza zilei în chestiune?

Răspunsul ei veni prompt, dând impresia că fusese deja bine repetat.

— După prânz ne-am dus cu toții la o plimbare. Eu m-am întors în tabără...

Poirot o întrerupse:

— Doar o clipă. Ați fost toți împreună până atunci?

— Nu, am fost cu fratele meu Raymond și cu domnișoara King majoritatea timpului.

— Știți ora aproximativă?

— Cred că era cam cinci și zece. Poirot scrisese: „C. B. 5.10”.

— Și apoi?

— Mama stătea încă acolo unde se afla când am plecat. M-am dus și am vorbit cu ea, apoi m-am dus la cortul meu.

— Vă amintiți ce anume ați discutat?

— Eu am spus că era foarte cald și că am de gând să mă întind un pic. Mama mi-a răspuns că ea va rămâne acolo unde era. Asta-i tot.

— Ceva din înfățișarea ei vi s-a părut ieșit din comun?

— Nu. Cel puțin, asta este...

Se opri nesigură, privindu-l pe Poirot.

— Aveți ceva de spus, mademoiselle? O întrebă Poirot.

— Doar mă gândeam. Nu am dat atenție acestui lucru la momentul respectiv, dar acum, gândindu-mă retrospectiv...

— Da?

— Este adevărat, confirmă Carol încet, că avea o culoare ciudată – fața ei era foarte roșie, mai mult ca de obicei.

— Este posibil să fi avut un șoc de o natură oarecare? Sugeră Poirot.

— Un șoc? Îl privi ea nedumerita.

— Da, se poate să fi avut, să zicem, vreo problemă cu unul dintre servitorii arabi.

— Ah! Carol se luminează la față. Da, se poate.

— Nu a pomenit de așa ceva?

— Nu... Nu, deloc.

— Și ce ați făcut în continuare, mademoiselle? Se interesă Poirot.

— M-am dus la cortul meu și m-am odihnit vreo jumătate de oră, apoi m-am dus la cortul cel mare. Fratele meu și soția lui citeau.

— Și ce ați făcut?

— A, aveam ceva de cusut. Apoi am luat o revistă.

— Ați mai vorbit cu mama dumneavoastră în drum spre cort?

— Nu. M-am dus direct. Nu cred nici măcar că am privit în direcția ei.

— Și apoi?

— Am rămas în cortul cel mare până când... Până când domnișoara King ne-a spus că a murit.

— Și asta este tot ce știți, mademoiselle?

— Da.

Poirot se aplecă înainte. Tonul îi rămase neschimbat, nepăsător și conversațional.

— Și ce ați simțit, mademoiselle?

— Ce am simțit?

— Da. Când ați aflat că mama dumneavoastră – scuzați, mama dumneavoastră vitregă, nu-i așa?

— Ce ați simțit când ați văzut că a murit?

Ea îl privi ținută.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți!

— Cred că înțelegeți foarte bine.

Carol își lasă privirea în jos și răspunse nesigură:

— A fost... A fost un șoc foarte mare.

— Chiar așa?

Chipul fetei se împurpura. Îl privi neajutorată. Acum Poirot văzu teamă în ochii ei.

— A fost un șoc chiar atât de mare, mademoiselle? Vă amintiți o anumită discuție pe care ați avut-o cu fratele dumneavoastră Raymond într-o noapte, în Ierusalim?

Lovitura lui își atinse ținta. Poirot văzu cum sângele se scurge din nou din obrajii lui Carol.

— Știți despre asta? Șopti ea.

— Da. Știu.

— Dar cum... Cum?

— O parte a acelei discuții a fost auzită.

— Oh!

Carol Boynton își îngropă fața în mâini. Suspinele ei zguduiau masa.

Hercule Poirot așteptă un minut, apoi spuse încet:

— Plănuiați amândoi să provocați moartea mamei dumneavoastră vitrege.

Carol izbucni, suspinând:

— Eram furioși... Foarte furioși în seara aceea!

— Poate.

— Vă este imposibil să înțelegeți starea în care eram! Se ridică, dându-și înapoi părul de pe față. Ar părea ceva de

domeniul fantasticului. Nu era atât de rău în America – dar călătoria a scos în evidență atât de mult totul.

— Ce a scos în evidență?

Vocea lui Poirot era acum blândă, înțelegătoare.

— Faptul că eram diferiți de... Alți oameni! Am... Am ajuns să fim disperați din cauza asta. Și mai era și Jinny.

— Jinny?

— Sora mea. Nu ați văzut-o. Devenea... Ei bine, ciudată. Și mama îi înrăutățea situația. Nu părea să-și dea seama de asta. Ne era teamă, mie și lui Ray, că Jinny înnebunea de-a binelea! Și ne-am dat seama că și Nadine gândea la fel și asta ne-a făcut să ne fie și mai frică, fiindcă Nadine se pricepe la astfel de lucruri.

— Da, și?

— În seara aceea din Ierusalim, picătura a umplut paharul! Ray era nervos din cale-afară. Amândoi ne-am lăsat duși de val și ni se părea – da, într-adevăr, ni se părea corect să facem astfel de planuri. Mama... Mama nu era în toate mințile. Nu știu ce părere aveți, dar poate părea foarte corect – chiar nobil – să omori pe cineva!

Poirot aprobă încet din cap.

— Da, așa li se pare multor oameni. Istoria stă mărturie.

— Așa simțeam eu și Ray... În seara aceea... Carol dădu cu palma în masă. Dar nu am făcut-o! Bineînțeles că nu am făcut-o! A doua zi dimineată, toată povestea a părut absurdă, melodramatică – oh, da, și atât de ticăloasă! Într-adevăr, într-adevăr, domnule Poirot, mama a murit în condiții perfect naturale, de inimă. Eu și Ray nu avem nimic de-a face cu asta.

— Îmi puteți jura, mademoiselle, o întrebă Poirot calm – căci credeți în mântuirea după moarte – că doamna Boynton nu a murit ca urmare a unei acțiuni a dumneavoastră?

Carol își înalță capul. Vocea cu care răspunse era sigură și profundă:

— Jur, spuse ea, cu credința mântuirii după moarte, că nu i-am făcut nici un rău...

Poirot se lăsă pe spătarul scaunului.

— Așadar, asta-i tot, zise el.

Urmară momente de tăcere. Poirot își mângâia gânditor mustața atent îngrijită. Apoi spuse:

— Și care era planul dumneavoastră, mai exact?

— Planul?

— Da, dumneavoastră și fratele dumneavoastră trebuie să fi avut un plan.

În minte, Poirot numără secunde până la venirea răspunsului. Una, două, trei.

— Nu aveam nici un plan, zise Carol în cele din urmă. Nu am ajuns niciodată atât de departe.

Hercule Poirot se ridică.

— Asta-i tot, mademoiselle. Vreți să fiți atât de amabilă și să-l trimiteți pe fratele dumneavoastră?

Carol se ridică și ea, dar rămase nehotărâtă o clipă.

— Domnule Poirot, mă... Mă credeți?

— Am spus eu că nu vă cred? Întrebă Poirot.

— Nu, dar...

Carol se opri.

— Vreți să-l rugați pe fratele dumneavoastră să vină aici? Spuse Poirot.

— Da.

Tânăra se îndreptă încet spre ușă. Ajungând lângă ieșire se opri și se întoarse hotărâtă.

— V-am spus adevărul – chiar am făcut-o!

Hercule Poirot nu răspunse. Carol Boynton ieși încet din cameră.

Capitolul 9

Poirot observă asemănarea dintre Raymond Boynton și sora lui în momentul când tânărul intră în încăpere.

Chipul lui era serios și aspru. Nu părea să fie neliniștit sau temător. Se așeză pe scaun, îl privi cu duritate pe Poirot și spuse:

— Ei bine?

— Ați vorbit cu sora dumneavoastră? Îl întrebă Poirot cu blândețe.

Raymond dădu din cap.

— Da, când mi-a spus să vin aici. Bineînțeles că îmi dau

seama că bănuielele dumneavoastră sunt oarecum justificate. Dacă ne-ați auzit discuția din acea seară, faptul că mama mea vitregă a murit destul de subit în mod evident că ar putea părea suspect! Pot însă să vă asigur că acea conversație a fost... Nebunia unei seri! La momentul respectiv eram supuși unui stres insuportabil. Prin acest plan fantastic de a o uide pe mama mea vitregă – oh, cum să spun?

— Ne refulam cumva!

Hercule Poirot își înclină capul încet.

— Acest lucru este posibil, acceptă el.

— Desigur, dimineața totul părea... Absurd! Vă jur, domnule Poirot, că nu m-am mai gândit din nou la acea chestiune!

Poirot nu răspunse. Raymond adăugă repede:

— Oh, da, știu că asta este ușor de spus. Nu mă aștept să mă credeți pur și simplu pe cuvânt. Dar luați în considerație faptele. Am vorbit cu mama chiar înainte de ora 6. Era cu siguranță în viață și se simțea bine. M-am dus la cortul meu, m-am spălat și m-am alăturat celorlalți în cortul cel mare. Din acel moment, nici eu, nici Carol nu ne-am mișcat de acolo. Toată lumea ne putea vedea. Trebuie să înțelegeți, domnule Poirot, că moartea mamei a fost naturală – un caz de atac de cord – nu putea fi altceva! Erau servitori în jur, oamenii veneau și plecau. Orice altă idee e absurdă.

— Știți, domnule Boynton, spuse Poirot calm, că domnișoara King este de părere că, în momentul când a examinat trupul – la 18.30 – moartea se produsese de cel puțin o oră și jumătate sau probabil cu două ore mai devreme?

Raymond îl privi țință; era uluit.

— Sarah a spus asta? Șopti el.

Poirot aprobă cu o mișcare a capului.

— Ce aveți de spus?

— Dar... Este imposibil!

— Asta e mărturia domnișoarei King. Acum dumneavoastră veniți și-mi spuneți că mama dumneavoastră era în viață cu doar patruzeci de minute înainte ca domnișoara King să examineze cadavrul.

— Dar asta-i adevărul! Protestă Raymond.

— Fiți atent, domnule Boynton.

— Sarah trebuie să se fi înșelat! Trebuie să fie vreun factor pe care nu l-a luat în considerație. Refracția stâncilor, ceva. Pot să vă asigur, domnule Poirot, că mama era în viață chiar înainte de ora șase și că am discutat cu ea.

Pe chipul lui Poirot nu se citea nimic.

Raymond se aplecă înainte cu seriozitate.

— Domnule Poirot, știu cum trebuie să vi se pară, dar priviți lucrurile cu corectitudine. Nu sunteți obiectiv. Este normal să fiți astfel, prin natura lucrurilor. Trăiți într-o lume a crimei. Orice moarte subită trebuie să vă pară o posibilă crimă! Nu vă dați seama că nu vă puteți baza pe simțul proporțiilor? Oamenii mor în fiecare zi – mai ales cei cu inima slabă – și nu există nimic sinistru în aceste morți.

Poirot oftă.

— Vreți să mă învățați propria mea meserie, nu-i așa?

— Nu, evident că nu. Dar cred că sunteți subiectiv – din cauza acelei discuții nefericite. Nu există nimic în legătura cu moartea mamei care să trezească suspiciuni, cu excepția acelei nefericite conversații nebunești dintre mine și Carol.

Poirot clătină din cap.

— Greșiți aici, spuse el. Mai este ceva. Mai este otrava luată din trusa doctorului Gerard.

— Otravă? Ray îl privi fix. Otravă?

Își împinse puțin scaunul înapoi. Părea complet stupefiat.

— Asta este ceea ce bănuți?

Poirot îl lăsa un minut sau două, apoi rosti încet, aproape indiferent:

— Planul dumneavoastră era diferit, nu?

— Oh, da, răspunse Raymond mecanic. De aceea... Asta schimbă totul... Eu... Nu pot să gândesc clar.

— Ce plan aveți dumneavoastră?

— Noi? Trebuia să...

Raymond se opri brusc. Privirea îi deveni precaută, brusc atentă.

— Nu cred că o să mai spun ceva, răspunse el.

— Cum doriți, acceptă Poirot.

Îl privi pe tânăr cum iese din cameră. Își trase carnetul lângă el și făcu o ultimă notă, cu litere mici, ordonate. „R. B. 5.55?”

Apoi luând o foaie mare de hârtie, începu să scrie. Odată sarcina încheiată, se lăsă pe spătar, cu capul înclinat într-o parte, și contemplă rezultatul. Scrisese:

Familia Boynton și Jefferson Cope pleacă din tabără 3.05 (aprox.)

Doctor Gerard și Sarah King pleacă din tabără 3.15 (aprox.)

Lady Westholme și domnișoara Pierce pleacă din tabără

Doctorul Gerard se întoarce în tabără 4.20 (aprox.)

Lennox Boynton se întoarce în tabără

Nadine Boynton se întoarce în tabără și discută cu doamna Boynton 4.40

Nadine Boynton pleacă de lângă soacra ei și se duce la cortul cel mare 4.50 (aprox.)

Carol Boynton se întoarce în tabără

Lady Westholme, domnișoara Pierce și domnul Jefferson Cope se întorc în tabără

Raymond Boynton se întoarce în tabără

Sarah King se întoarce în tabără

Descoperirea cadavrului

Capitolul 10

— Mă întreb, începu Hercule Poirot.

Împături lista, se duse la ușă și ceru să fie adus la el

Mahmoud. Ghidul mătăhălos era volubil. Cuvintele lui curgeau ca un şuvoi de neoprit.

— Mereu, mereu, eu de vină. Când se întâmpla ceva, mereu, eu de vină. Când Lady Ellen Hunt a scrântit glezna ei când cobora de la Locul pentru Sacrificiu eu de vină, deşi ea a mers cu tocuri înalte şi ea a avut cel puţin şaizeci de ani – poate şaptezeci. Viaţa mea toată nefericită! Ah! Toată nefericirea şi nedreptatea evreii ne fac nouă...

În cele din urmă, Poirot reuşi să îi întrerupă şuvoiul vorbelor şi să pună o întrebare – La 5.30 zici? Nu, nu cred că vreun servitor era atunci pe acolo. Vedeti, prânzul e târziu – la ora două. Apoi trebuie făcut curăţenie. După prânz, toată după-amiaza dormit. Da, americanii nu servesc ceai. Noi toţi ne ducem la somn la trei şi jumătate. La cinci, eu care sunt sufletul eficienţei – mereu, mereu am grijă de confortul doamnelor şi domnilor care îi servesc – eu ies fiin'că ştiu că toate doamnele engleze vrea ceai. Dar nimeni nu acolo. Toţi au plecat la plimbare. Pentru mine, totul e foarte bine – mai bine ca de obicei. Eu pot să merg iar la dormit. La şase fără un sfert începe necazul – doamna mare englezoaică – foarte mare doamna – se întoarce şi vrea ceai, deşi servitorii pun cina. Ea face agitaţie, zice că apa trebuie să fiarbă, eu trebuie să am grijă. Ah, bunul meu domn! Ce mai viaţă – ce mai viaţă! Fac tot ce pot – eu mereu de vină... Eu.

Poirot îl întrebă despre reproşuri.

— Mai este o mică problemă. Doamna care a murit era supărată pe unul dintre servitori. Ştii cine a fost şi despre ce a fost vorba?

Mahmoud îşi ridică mâinile spre cer.

— Cum să ştiu? Evident că nu. Bătrâna doamnă nu s-a plâns la mine.

— Ai putea afla?

— Nu, bunul meu domn, asta este imposibil. Niciunul din băieţi nu recunoaşte asta nici o clipă. Doamna bătrână furioasă, spui? Atonei servitorii normal că nu spun. Abdul spune că Mohammed, şi Mohammed spune că Aziz, şi Aziz spune că Aissa, şi tot aşa. Toţi sunt foarte proşti beduini – nu

înțeleg nimic. Inspiră și continuă: Acum eu am avantaj cu educația misionarilor. Pot să îți recit Keats și Shelley: Iadadoveandassweedovedied... {15}

Poirot tresări. Deși engleza nu era limba lui maternă, o stăpânea destul de bine ca să sufere din cauza pronunției ciudate a lui Mahmoud.

— Superb! Spuse el în grabă. Superb! În mod sigur o să te recomand tuturor prietenilor mei.

Reuși în cele din urmă să scape de avalanșa verbală a ghidului. Apoi se duse cu lista la colonelul Carbury pe care îl găsi în biroul lui.

Carbury își strâmbă și mai mult cravata și întrebă:

— Ai obținut ceva?

— Vrei să-ți spun care e teoria mea? Spuse Poirot.

— Dacă dorești, îi răspunse colonelul Carbury și oftă.

În viața lui ajunsese, într-un fel sau altul, să audă foarte multe teorii.

— Teoria mea este că, într-adevăr, criminalistica este cea mai ușoară știință din lume! Nu trebuie să faci altceva decât să-l lași pe criminal să vorbească – mai devreme sau mai târziu îți va spune tot.

— Îmi aduc aminte că ai mai afirmat ceva de genul ăsta și înainte. Cine ți-a făcut mărturisiri?

— Toată lumea.

Poirot îi relatează pe scurt conținutul discuțiilor pe care le avusese în cursul dimineții.

— Hm, mormăi Carbury. Da, ai obținut câteva informații interesante, cred. Păcat că toate par să indice direcții opuse. Ceea ce vreau să știu este: avem sau nu un caz?

— Nu.

Carbury oftă din nou.

— Mi-era teamă de asta.

— Dar înainte de căderea nopții, afirmă Poirot, vei avea adevărul!

— Ei bine, asta e ceea ce mi-ai promis, spuse colonelul Carbury. Iar eu mă cam îndoiesc că o să reușești. Ești sigur de asta?

— Sunt foarte sigur.

— Trebuie să fie plăcut să ai un astfel de sentiment, comentă colonelul.

Chiar dacă în ochi avea o sclipire de veselie, Poirot nu păru să-și dea seama de asta. Scoase la iveală lista.

— Frumos, rosti aprobator colonelul Carbury.

Se aplecă asupra ei. După două-trei minute spuse:

— Știi ce cred?

— Aș fi încântat dacă mi-ai spune.

— Tânărul Raymond Boynton trebuie scos de pe lista suspectilor.

— Ah! Chiar crezi asta?

— Da. Ceea ce a gândit el e limpede precum cristalul.

Puteam să ne fi dat seama că nu este implicat, căci el este, ca în poveștile polițiste, cea mai suspectă persoană. Întrucât practic l-ai auzit spunând că are de gând să-i facă de petrecanie bătrânei doamne – trebuia să ne dăm seama că asta însemna că este nevinovat!

— Citești multe povești polițiste, nu-i așa?

— Mii, recunosc sincer colonelul Carbury. Adăugă, cu tonul unui școlar plin de regret: Presupun că nu poți proceda precum detectivii din cărți, nu? Să scrii o listă de fapte semnificative – lucruri care nu par să aibă vreo importanță, dar care sunt teribil de importante – genul ăsta de lucruri.

— Ah, exclamă Poirot cu blândețe. Îți place acel gen de povești polițiste? Cu siguranță că voi face asta pentru tine cu mare plăcere.

Trase înspre el o foaie de hârtie și notă rapid și ordonat:
Fapte semnificative

Doamna Boynton lua un amestec care conținea digitalină.
Doctorului Gerard îi lipsește o seringă hipodermică.

Doamnei Boynton îi plăcea în mod evident să-și împiedice familia să se distreze împreună cu alte persoane.

În după-amiaza cu pricina, doamna Boynton și-a încurajat familia să plece de lângă ea.

Doamna Boynton era o sadică.

Distanța de la cortul cel mare până la locul unde doamna Boynton stătea este de (aproximativ) două sute de metri.

Domnul Lennox Boynton a spus la început că nu știe la ce oră s-a întors în tabără, dar mai târziu a recunoscut că i-a potrivit ceasul mamei lui la ora exactă.

Doctorul Gerard și domnișoara Ginevra Boynton ocupau corturi alăturate.

La 6.30, când cina era pregătită, un servitor a fost trimis să o anunțe pe doamna Boynton.

Colonelul parcurse lista cu mare satisfacție.

— Grozav! Exclamă el. Exact ceea ce ne trebuia. Ai făcut lucrurile să pară dificile – și aparent irelevante – absolut autentic! Apropo, mi se pare că există una sau două omisiuni importante. Dar asta, presupun, este pentru a-l tenta pe fraier?

Lucirea se ivi iarăși în ochii lui Poirot, dar nu răspunse.

— De exemplu, punctul doi, continuă colonelul Carbury nesigur. Doctorului Gerard îi lipsește o seringă hipodermică – da. De asemenea, îi mai lipsește și o soluție concentrată de digitalină – sau ceva de genul ăsta.

— Acest lucru nu este la fel de important ca absența seringii hipodermice, sublinie Poirot.

— Splendid! Exclamă colonelul Carbury, cu fața luminată de zâmbete. Nu pricep deloc. Eu aș fi spus că digitalina era mult mai importantă decât seringă! Și ce e cu laitmotivul ăsta cu servitorul care tot apare – un servitor a fost trimis să-i spună că este gata cina și povestea aceea cu doamna Boynton care l-a amenințat pe un servitor cu bastonul, ceva mai devreme în acea după-amiază? Doar nu ai de gând să-mi spui că unul dintre bieții amărâți din deșert i-a făcut felul? Fiindcă, adăugă colonelul Carbury cu seriozitate, dacă acesta este adevărul, ar fi o înșelătorie.

Poirot zâmbi, dar nu răspunse.

În timp ce părasea biroul, murmură pentru sine:

— Incredibil! Englezii nu se maturizează niciodată!

Capitolul 11

Sarah King stătea pe coama dealului, smulgând absentă flori

de câmp. Doctorul Gerard era așezat pe un zid de piatră nefinisat, în apropierea ei.

Sarah spuse brusc și pasionat:

— De ce ați început toate astea? Dacă nu ați fi fost dumneavoastră.

— Credeți că ar fi trebuit să păstrez tăcerea? Întrebă doctorul Gerard încet.

— Da.

— Știind ceea ce știam?

— Nu știi, replică Sarah.

Francezul oftă.

— Ba știam. Dar recunosc că nu poți fi niciodată sigur.

— Ba poți, rosti Sarah necruțătoare.

Francezul ridică din umeri.

— Poate dumneavoastră!

— Aveați febră – o temperatură mare – și nu puteați să aveți mintea clară în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Seringa a fost probabil acolo tot timpul. Și poate v-ați înșelat în privința digitoxinei sau poate unul dintre servitori v-a umblat la trusa medicală.

Gerard replică plin de cinism:

— Nu vă faceți griji! Această probă nu este concludentă. Veți vedea, prietenii dumneavoastră, familia Boynton, vor scăpa basma curată!

— Nu asta este ceea ce vreau!

Gerard clătină din cap.

— Nu gândiți logic!

— Nu dumneavoastră ați fost cel care, la Ierusalim, ați făcut mare caz despre neamestecul în treburile altora? Ceru Sarah să afle. Și acum uitați!

— Nu m-am amestecat. Am spus doar ceea ce știu!

— Iar eu vă spun că nu știți! Of, Doamne, ne-am întors de unde am plecat! Ne învărtim în cerc!

— Îmi pare rău, domnișoară King, răspunse Gerard cu blândețe.

Sarah continuă cu glas scăzut:

— Vedeți, la urma urmei, nu au scăpat – niciunul! Ea e încă

aici! Chiar și din mormânt poate ajunge la ei. Era ceva...

Îngrozitor în legătură cu ea – e la fel de îngrozitoare și acum, că e moartă! Simt că... Simt că se bucură de toate astea!

Își încleștă mâinile. Apoi rosti pe un ton complet diferit, cu un glas firesc, lipsit de preocupare:

— Omulețul acela urcă dealul.

Doctorul Gerard privi peste umăr.

— Ah! Cred că ne caută.

— Este așa de prost precum pare? Întrebă Sarah.

— Nu este prost deloc, replică doctorul Gerard cu gravitate.

— Mi-era teamă de asta, spuse Sarah King.

Cu o privire serioasă se uită la Hercule Poirot care urca dealul.

Detectivul ajunsese la ei în cele din urmă, scoase un „Of!” din toată inima și își șterse fruntea. Apoi își privi cu tristețe pantofii din piele – Doamne! Exclamă el. Țara asta stâncoasă! Bieții mei pantofi!

— Puteți împrumuta trusa de curățat pantofii a lui Lady Westholme, îi spuse Sarah cu răceală. Și cărpa de praf.

Călătorește cu un fel de echipament de servitoare după ea.

— Asta nu va îndepărta zgârieturile, mademoiselle, clătină Poirot trist din cap.

— Poate că nu. De ce Dumnezeu purtați astfel de pantofi într-o astfel de țară?

Poirot își înclină ușor capul într-o parte.

— Îmi place înfățișarea soigne {16}, spuse el.

— Eu aș renunța la această încercare în deșert, zise Sarah.

— Femeile nu arată cel mai bine în deșert, afirmă doctorul Gerard visător. Dar domnișoara King aici de față, da – întotdeauna pare aranjată și îmbrăcată corespunzător. Însă acea Lady Westholme, cu jachetele și fustele ei groase și mari, și acei pantaloni de călărie total nepotrivii, și cu ghetete – quelle horreur de femme! {17} Iar biata domnișoară Pierce – cu hainele atât de lipsite de prospețime, ca niște foi de varză ofilite, cu lanțurile și mărgelile zornăitoare! Chiar și tânăra doamnă Boynton, care este o femeie frumoasă, nu este ceea ce se numește chic! Hainele ei sunt total neinteresante.

— Ei bine, nu cred că domnul Poirot a urcat până aici ca să discute despre haine! Replică Sarah pierzându-și răbdarea.

— Adevărat, confirmă Poirot. Am venit să mă consult cu doctorul Gerard – părerea lui îmi va fi de folos – și a dumneavoastră la fel, mademoiselle – sunteți tânără și la curent cu psihologia. Vreau să știu tot ce-mi puteți spune despre doamna Boynton.

— Nu știți oare totul pe dinafară până acum? Îl întreba Sarah.

— Nu. Am sentimentul... Mai mult decât sentimentul, am siguranța că starea mentală a doamnei Boynton este un element foarte important pentru acest caz. Genul acesta de oameni îi sunt fără îndoiala familiari doctorului Gerard.

— Din punctul meu de vedere era cu siguranță un caz interesant de studiat, confirmă doctorul.

— Spuneți-mi.

Doctorul Gerard fu bucuros să-i facă pe plac. Descrie propriul interes pentru grupul familial, discuția cu Jefferson Cope și interpretarea total eronată dată de acesta situației.

— Așadar, e un sentimental, spuse Poirot.

— A, evident! Are idealuri bazate, de fapt, pe un instinct profund al lenei. Să iei ce-i mai bun din natura umană și să consideri lumea un loc plăcut este fără îndoială cel mai ușor lucru de făcut în viață! În consecință, Jefferson Cope nu are nici cea mai vagă idee despre cum sunt cu adevărat oamenii.

— Asta poate fi periculos uneori, spuse Poirot.

Doctorul Gerard continuă:

— El persista în a privi ceea ce eu aș descrie drept „situația Boynton” ca pe un caz de devotament greșit înțeles. Nu avea decât o vagă idee despre ura, revolta, sclavia și nefericirea care se ascundeau acolo.

— Este o prostie, comentă Poirot.

— Cu toate astea, zise doctorul Gerard, chiar și un optimist sentimental care nu vrea să vadă adevărul nu poate fi chiar atât de orb. Cred că, în călătoria la Petra, domnului Jefferson Cope i s-au deschis ochii.

Și relatează conversația pe care o avusese cu americanul în

dimineața morții doamnei Boynton.

— Povestea aceea a servitoarei este foarte interesantă, rosti Poirot gânditor. Face lumină în privința metodelor folosite de bătrână.

— Aceea a fost cu adevărat o dimineață ciudată! Nu ai fost la Petra, domnule Poirot. Dacă mergeți trebuie neapărat să urcați la Locul pentru Sacrificiu. Are – cum să-i zic?

— O anumită atmosferă! Descrise scena în detaliu, adăugând: Domnișoara de față stătea ca un tânăr judecător, vorbind de sacrificiul unuia pentru salvarea celor mulți. Vă amintiți, domnișoară King?

Sarah se cutremură.

— Nu! Haide să nu vorbim de acea zi.

— Nu, nu, interveni Poirot. Haide să vorbim de evenimente ceva mai îndepărtate din trecut. Doctore Gerard, mă interesează caracterizarea dumatăle privind mentalitatea doamnei Boynton. Ceea ce nu înțeleg prea bine este următorul lucru: de ce, după ce și-a adus familia într-o stare de supunere totală, a aranjat apoi această călătorie în străinătate unde exista cu siguranță pericolul unor contacte cu exteriorul și al subminării autorității ei?

Doctorul Gerard se aplecă în față, plin de interes.

— Dar, mon vieux {18}, tocmai asta e! Doamnele în vârstă sunt la fel pretutindeni în lume. Se plictisesc. Dacă specialitatea lor este să joace solitaire, se plictisesc de jocul pe care îl cunosc prea bine. Vor să învețe o nouă variantă de solitaire. La fel se întâmplă și cu o bătrână a cărei distracție (oricât de ciudat ar suna) este să domine și să tortureze alți oameni! Doamna Boynton – care ar putea fi denumită une dompteuse – își îmblânzise tigrii. Probabil că i-a făcut plăcere când au trecut prin perioada adolescenței. Căsătoria lui Lennox cu Nadine a fost o aventură. Dar apoi, brusc, totul a stagnat, Lennox era atât de cufundat în melancolie că era aproape imposibil să fie rănit sau tulburat. Raymond și Carol nu arată nici un semn de revoltă. Ginevra – ah! La pauvre {19} Ginevra... Din punctul de vedere al mamei ei, nu prezintă nici un interes. Pentru ca Ginevra a găsit o metodă de

scăpare! Ea se refugiază din realitate în fantezie. Cu cât mama ei o întărită mai tare, cu atât mai ușor ea își găsește o plăcere secretă în a se considera o eroină persecutată! Din punctul de vedere al doamnei Boynton, asta e o plictiseală de moarte. Ea caută, asemenea regelui Alexandru cel Mare, noi lumi de cucerit. Așa că plănuiește excursia peste hotare. Va exista pericolul ca animalele ei îmblânzite să se revolte, vor exista ocazii să provoace noi dureri! Sună absurd, nu-i așa, dar aceasta este realitatea! Doamna Boynton avea nevoie de noi senzații.

Poirot inspiră adânc.

— Asta este perfect. Da, înțeleg exact ce vrei să spui. Așa a fost. Totul se potrivește. A ales să trăiască periculos, la maman Boynton – și a plătit prețul!

Sarah se aplecă în față; chipul ei palid și inteligent era foarte serios.

— Vreți să spuneți, interveni ea, că și-a împins victimele prea departe și. Acestea s-au întors împotriva ei – sau... Sau una dintre ele a făcut-o?

Poirot își înclină aprobator fruntea. Cu răsuflarea aproape tăiată, Sarah întrebă:

— Care dintre ei?

Poirot o privi, se uită la mâinile ei care strângeau cu putere florile de câmp, la rigiditatea chipului ei.

Nu răspunse – fii salvat de la a da un răspuns de Gerard care îi atinse umărul și spuse:

— Uitați!

O fată se plimba pe o pantă a dealului. Se mișca ușor, cu o grație ritmică și ciudată care cumva dădea impresia că nu este reală. Părul auriu strălucea în lumina soarelui și un zâmbet straniu provocat de un gând ascuns îi înălța colțurile gurii frumos conturate. Poirot își ținu răsuflarea.

— Ce frumos, șopti el. Cât de frumos și ciudat de mișcător... Așa ar trebui jucată Ofelia – ca o zeiță venită din alta lume, fericită că a scăpat de legăturile bucuriilor și tristeților umane.

— Da, da, aveți dreptate, spuse Gerard. Este un chip la care să visezi, nu-i așa? Eu l-am visat. Când eram răpus de febră,

am deschis ochii și am văzut acest chip – cu zâmbetul lui dulce, nepământeian... A fost un vis frumos. Mi-a părut rău când m-am trezit... Apoi reveni la atitudinea lui obișnuită: Aceasta este Ginevra Boynton, continuă el.

Capitolul 12

După un minut, fata ajunsese la ei. Doctorul Gerard făcu prezentările:

— Domnișoară Boynton, acesta este domnul Hercule Poirot.

— Oh.

Fata îl privi nesigură. Își încleșta degetele, apoi începu să și le frământă neliniștita. Nimfa din povești revenise de pe tărâmul vrăjit. Acum era doar o fată obișnuită, stânjenită, ușor neliniștită, care nu se simțea deloc în largul ei.

— A fost un noroc să te întâlnesc aici, mademoiselle, spuse Poirot. Am încercat să te întâlnesc la hotel.

— Da?

Avea un zâmbet gol. Degetele începură să tragă de cureaua rochiei. Poirot continuă blând:

— Vrei să ne plimbăm un pic?

Ginevra se supuse, urmându-l docilă. Apoi spuse pe neașteptate, cu o voce ciudată, grăbită:

— Sunteți... Sunteți detectiv, nu-i așa?

— Da, mademoiselle.

— Un detectiv faimos?

— Cel mai bun din lume, zise Poirot, afirmând acest lucru ca pe un simplu fapt, de la sine înțeles.

Ginevra Boynton ofta foarte ușor.

— Ați venit aici ca să mă protejați? Poirot își mângâie mustața gânditor, apoi replica:

— Înseamnă că sunteți în pericol, mademoiselle?

— Da, da. Aruncă în jur o privire rapidă, bănuitoare. I-am spus doctorului Gerard despre asta în Ierusalim. A fost foarte deștept. Nu mi-a dat nici un semn atunci, dar m-a urmărit... În locul acela teribil cu stânci roșii. Se cutremura. Au vrut să mă omoare aici. Trebuie să fiu în permanență atenta.

Poirot aprobă din cap blând și înțeleghător. Ginevra Boynton continuă:

— Este amabil – și blând. Este îndrăgostit de mine!

— Serios?

— Oh, da. Îmi spune numele în somn... Vocea i se înmuie – din nou frumusețea aceea nepământească stătea acolo, tremurătoare. L-am văzut... Zăcând acolo, întorcându-se și zvârcolindu-se... Rostindu-mi numele... M-am strecurat afară în liniște. Se opri. M-am gândit că, poate, el a trimis după dumneavoastră? Știți, am o mulțime de dușmani îngrozitori. Sunt peste tot în jurul meu. Uneori sunt deghizați.

— Da, da, spuse Poirot cu blândețe. Dar aici ești în siguranță – cu toată familia în jur.

Își îndreptă mândră spatele.

— Ei nu sunt familia mea! Nu am nimic de-a face cu ei. Nu pot să vă spun cine sunt în realitate – acesta este un mare secret. Ați fi surprins dacă ați ști.

— Moartea mamei duminică a reprezentat un șoc teribil, mademoiselle? O întrebă Poirot blând.

Ginevra bătu din picior.

— Vă spun că nu era mama mea! Dușmanii mei au plătit-o să pretindă că este și să aibă grijă să nu evadez!

— Unde erai în după-amiaza când a murit?

— Eram în cort... Era foarte cald acolo, dar nu îndrăzneam să ies... Ei ar fi putut să pună mâna pe mine... Trupul îi fu scuturat de un ușor fior. Unul dintre ei... A aruncat o privire în cortul meu. M-am prefăcut că dorm. Șeicul i-a trimis. Șeicul voia să mă răpească, desigur.

Pentru câteva clipe, Poirot merse în tăcere, apoi spuse:

— Sunt foarte frumoase aceste povești pe care ți le spui singură, nu-i așa?

Ginevra se opri și îl privi furioasă.

— Ba sunt adevărate. Toate sunt adevărate.

Și bătu iarăși enervată din picior.

— Da, cu siguranță sunt ingenioase, afirmă Poirot.

— Ba sunt adevărate... Adevărate, strigă fata.

Apoi, furioasă, îi întoarse spatele și plecă în fugă în jos, pe panta. Poirot rămase urmărind-o cu privirea. După câteva minute auzi o voce în spatele lui.

— Ce i-ați spus?

Poirot se răsuci și îl văzu pe doctorul Gerard, stând în spatele lui cu răsuflarea ușor tăiată. Sarah se apropia de ei, dar cu un pas mai puțin grăbit.

Poirot răspunse la întrebarea lui Gerard:

— I-am spus că își imaginează tot felul de povești drăguțe.

Doctorul dădu gânditor din cap.

— Și s-a înfuriat? Țsta este un semn bun. Vedeți, asta arată că nu a trecut complet pragul. Încă știe că acesta nu este adevărul! O să o vindec.

— Ah, o să-i aplicați un tratament?

— Da. Am discutat problema cu tânăra doamnă Boynton și cu soțul ei. Ginevra va veni la Paris și va fi internată într-una dintre clinicile mele. După aceea va fi pregătită pentru scenă

— Pentru scenă?

— Da – acolo există șansa ei pentru un mare succes. Și de asta are nevoie – este ceea ce trebuie să i se ofere! În multe privințe are aceeași fire ca și mama ei.

— Nu! Exclamă Sarah, revoltată.

— Poate vi se pare imposibil, dar anumite trăsături fundamentale sunt identice. Amândouă s-au născut cu o mare dorință de a fi importante; amândouă cer ca personalitatea lor să impresioneze. Orice act al acestei biete copile a fost zădărnicit și înăbușit; nu i s-a oferit nici o supapă pentru ambiția ei teribilă, pentru dragostea ei de viață, pentru a-și exprima personalitatea de un romantism pronunțat. Scoase un râset scurt. *Nous allons changer tout ça* {20}! Apoi, înclinându-se ușor, murmură: Vă rog să mă scuzați.

După care plecă grăbit în urma fetei.

— Doctorului Gerard îi place teribil de mult munca lui, spuse Sarah.

— I-am observat aceasta plăcere, replică Poirot.

Sarah continuă, încruntându-se:

— Cu toate acestea, nu pot să accept comparația pe care a făcut-o cu femeia aceea îngrozitoare, deși, o dată, chiar și mie mi-a părut rău pentru doamna Boynton.

— Când s-a întâmplat asta, mademoiselle?

— În momentul acela, în Ierusalim, despre care v-am povestit. Brusc am simțit că am înțeles total greșit. Cunoașteți sentimental pe care îl aveți uneori când, pentru câteva momente, vedeți total exact invers? M-am ambalat ta legătură cu asta și m-am dus și m-am făcut de râs.

— A, nu – asta nu!

Ca întotdeauna când își amintea de conversația pe care o avusese cu doamna Boynton, Sarah roși puternic.

— Mă simțeam exaltată, de parcă aveam o misiune! Și apoi, când Lady W. Și-a fixat ochii ei scormonitori asupra mea și mi-a spus că m-a văzut stând de vorbă cu doamna Boynton, m-am gândit că probabil a auzit discuția și m-am simțit cea mai mare idioată.

— Ce anume v-a spus bătrână doamnă Boynton? O întrebă Poirot. Puteți să vă amintiți exact cuvintele?

— Cred că da. M-au impresionat foarte tare. „Eu nu uit niciodată”, așa a spus. „Ține minte asta. Niciodată n-am uitat nimic-nici un fapt, nici un nume, nici un chip.” Sarah se cutremură. A spus asta cu atâta răutate, fără măcar să mă privească. Mă simt... Mă simt de parcă pot, chiar și acum, să o aud...

— V-a impresionat chiar atât de mult? O întrebă Poirot cu blândețe.

— Da. Eu nu sunt un om ușor de speriat – dar uneori o visez rostind chiar acele cuvinte și chipul ei plin de răutate, rânjind triumfător. Uf! Se cutremură ușor, apoi se întoarse brusc spre el. Domnule Poirot, poate că nu ar trebui să vă întreb, dar ați ajuns la o concluzie în acest caz? Ați descoperit ceva sigur?

— Da.

Poirot văzu că lui Sarah îi tremură buzele când întrebă:

— Ce?

— Am aflat cu cine a vorbit Raymond Boynton în acea noapte în Ierusalim. Cu sora lui, Carol.

— Carol – desigur! Apoi continuă: l-ați spus... L-ați întrebat...

Nu avea rost. Nu putu să continue. Poirot o privi grav și plin de compasiune, apoi zise încet:

— Înseamnă... Atât de mult pentru dumneavoastră, mademoiselle?

— Înseamnă totul! Exclamă Sarah. Apoi își îndreptă umerii. Dar trebuie să știu.

— Mi-a spus că a fost doar o izbucnire de isterie – atât și nimic mai mult! Spuse Poirot. Că el și sora lui erau furioși. Mi-a zis că a doua zi o asemenea idee li s-a părut amândurora fantastică.

— Înțeleg...

— Domnișoară Sarah, rosti Poirot blând, nu vreți să-mi spuneți de ce vă temeți?

Sarah întoarse spre el chipul alb, pe care se citea disperarea.

— În acea după-amiază... Am fost împreună. Și când a plecat mi-a spus că voia să facă ceva anume atunci – cât mai avea curaj. Am crezut că a vrut să spună că... O să stea de vorbă cu ea. Dar dacă s-a referit la...

Glasul i se pierdu. Rămase cu trapul țeapăn, luptându-se să-și recapete controlul.

Capitolul 13

Nadine Boynton ieși din hotel. În timp ce ezita, nesigură, o siluetă care aștepta se repezi înspre ea.

Domnul Jefferson Cope veni imediat lângă doamna inimii lui.

— Vrei să ne plimbăm pe acolo? Cred că este cel mai plăcut drum.

Nadine fu de acord.

Porniră să se plimbe, în timp ce domnul Cope vorbea. Cuvintele îi ieșeau cu ușurință, chiar dacă păreau ușor monotone. Nu era un lucru sigur dacă își dădea sau nu seama că Nadine nu îl asculta. În timp ce se întorceau spre coasta plină de flori a dealului, ea îl întrerupse:

— Jefferson, îmi pare rău. Trebuie să-ți vorbesc.

Chipul lui se făcu palid.

— Da, desigur, draga mea. Orice dorești, dar nu te necăji.

— Ești mai deștept decât am crezut, spuse ea. Știi, nu-i așa, ce am de gând să-ți spun?

— Este cu siguranță adevărat că împrejurările modifică

situațiile, zise domnul Cope. Simt foarte profund că, în actualele circumstanțe, anumite decizii ar putea fi reconsiderate. Oftă. Trebuie să mergi înainte, Nadine, și să faci exact ceea ce simți.

Ea îi răspunse cu o emoție evidentă:

— Ești atât de bun, Jefferson. Atât de răbdător! Simt că te-am tratat foarte nedrept. Am fost de-a dreptul rea cu tine – Ascultă, Nadine, să lămurim un lucru. Întotdeauna mi-am cunoscut limitele în ceea ce te privește. Încă de când ne-am cunoscut, am avut cea mai profundă admirație și respect. Tot ce-mi doresc este să fii fericită. Asta mi-am dorit întotdeauna. Să te văd nefericită aproape că m-a scos din minți. Și pot să spun că pentru asta l-am considerat vinovat pe Lennox. Simțeam că nu merită să te păstreze dacă nu pune preț pe fericirea ta ceva mai mult decât părea să o facă. Domnul Cope inspiră și continuă: Acum recunosc că, după ce am călătorit împreună la Petra, consider că probabil Lennox nu era atât de mult de condamnat după cum am crezut. Nu era atât de egoist în ceea ce te privește, cât lipsit de egoism față de mama lui. Nu vreau să-i vorbesc de rău pe morți, dar cred că soacra ta era o femeie neobișnuit de dificilă.

— Da, cred că poți să spui și așa, murmură Nadine.

— Oricum, continuă domnul Cope, ai venit la mine ieri și mi-ai spus că te-ai hotărât clar să-l părăsești pe Lennox. Te felicit pentru această decizie. Nu era corect – cu viața pe care o duceai. Ai fost foarte cinstită cu mine. Nu ai pretins că ai mai mult decât un vag interes pentru mine. Asta nu mă deranja. Tot ce doream era să-mi oferi șansa să am grijă de tine și să te tratez așa cum meriți. Pot să mărturisesc că acea după-amiază a fost una dintre cele mai fericite din viața mea.

— Îmi pare rău... Îmi pare rău! Exclamă Nadine.

— Nu, draga mea, fiindcă tot timpul am avut sentimentul că nu este adevărat. Simțeam că era inevitabil ca până a doua zi dimineată să te răzgândești. Ei bine, lucrurile stau altfel acum. Dumneata și Lennox vă puteți duce împreună viața.

— Da. Nu pot să-l părăsesc pe Lennox, spuse Nadine încet. Te rog, iartă-mă.

— Nu e nimic de iertat, declară domnul Cope. Noi doi vom redeveni buni prieteni. O să dăm pur și simplu uitării acea după-amiază.

Nadine își puse blând mâna pe brațul lui.

— Dragă Jefferson, mulțumesc. Acum o să mă duc să-l găesc pe Lennox.

Se întoarse și plecă. Domnul Cope își continuă drumul singur.

II

Nadine îl găsi pe Lennox așezat în teatrul greco-roman. Era atât de adâncit în gânduri încât nici nu o observă până când ea nu se așează, cu răsufarea tăiată, lângă el.

— Lennox.

— Nadine.

Se întoarse pe jumătate spre ea.

— Nu am putut să stăm de vorbă până acum, începu ea. Dar știi, nu-i așa, că nu o să te părăsesc.

— Chiar ai avut cu adevărat intenția asta, Nadine? O întrebă cu gravitate.

Ea confirmă cu o mișcare a capului.

— Da. Înțelegi, părea să fie singurul lucru care îmi mai rămăsese de făcut. Speram... Speram că o să vii după mine. Bietul Jefferson, cât de rea am fost cu el!

Lennox râse scurt, dintr-odată.

— Nu, nu ai fost. Oricui este atât de lipsit de egoism precum Cope trebuie să i se dea ocazia să-și manifeste din plin caracterul nobil! Și ai avut dreptate, Nadine. Când mi-ai spus că o să pleci cu el, am avut șocul vieții mele! Cred, sincer, că în ultima vreme trebuie să fi devenit foarte ciudat. Oare de ce nu am înfruntat-o pe mama și n-am plecat cu tine atunci când ai vrut?

— Nu puteai, dragul meu, nu puteai, îi răspunse ea blând.

— Mama a fost un personaj al naibii de bizar... Spuse Lennox gânditor. Cred că, într-o oarecare măsură, ne hipnotizase pe toți.

— Așa este.

Lennox mai medita câteva minute, apoi spuse:

— Când mi-ai spus în după-amiaza aceea... A fost ca și cum am primit o lovitură în cap! M-am întors pe jumătate amețit, apoi, brusc, mi-am dat seama ce prost am fost! Mi-am dat seama că nu era decât un singur lucru de făcut dacă voiam să nu te pierd.

O simți ca se încordează. Tonul lui deveni mai sumbru:

— M-am dus și...

— Nu...

Lennox îi aruncă o privire scurtă.

— M-am dus și... M-am certat cu ea. Tonul i se schimbă complet – deveni mai atent și oarecum lipsit de intonație. I-am spus că, dacă ar trebui să aleg între tine și ea... Te-aș alege pe tine.

Urmă o pauză. El repetă, cu o tonalitate ciudată, de autoapreciere:

— Da, asta i-am spus.

Capitolul 14

În drum spre casă, Poirot se întâlnește cu două persoane, prima fiind Jefferson Cope.

— Domnul Hercule Poirot? Numele meu este Jefferson Cope.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile ceremonios. Apoi, mergând alături de Poirot, domnul Cope explică:

— Tocmai mi-a trecut prin minte că efectuați o anchetă de rutină privind moartea bătrânei mele prietene, doamna Boynton. Asta a fost o întâmplare șocantă. Țineți cont totuși că bătrâna doamnă nu ar fi trebuit să facă o asemenea călătorie obositoare. Însă era o femeie foarte încăpățânată, domnule Poirot. Familia ei nu a putut face nimic în această privință. Era în firea ei să-și conducă gospodăria cu mână de fier – era obișnuită de prea multă vreme să fie astfel, bănuiesc. Da, domnule, asta e adevărat, fără îndoială.

Urmă o scurtă pauză.

— Vreau doar să vă spun, domnule Poirot, că sunt un vechi prieten al familiei Boynton. Evident ca sunt foarte afectați de întreaga întâmplare; sunt oarecum neliniștiți și foarte încordați, vă dați seama, așa că, dacă există anumite aranjamente care trebuie făcute – formalități necesare,

aranjamente pentru înmormântare, transportul trupului la Ierusalim – eu o să încerc să-i scutesc de cât mai multe dintre ele. Așa că spuneți-mi mie ce trebuie făcut

— Sunt convins că familia va aprecia oferta, spuse Poirot și adăugă: Cred că sunteți un prieten special al tinerei doamne Boynton.

Domnul Jefferson Cope se înroși ușor.

— Ei bine, nu vom discuta prea mult pe tema asta, domnule Poirot. Am auzit că ați avut azi-dimineață o discuție cu doamna Lennox Boynton, așa că probabil dânsa v-a dat de înțeles cum stau lucrurile între noi, dar acum totul s-a terminat. Doamna Boynton este o femeie deosebită și consideră că este de datoria ei să fie alături de soțul ei în aceste momente grele.

Urmă o pauză. Poirot primi informația cu un gest delicat al capului, apoi murmură:

— Este dorința colonelul Carbury să aibă o imagine clară a evenimentelor din după-amiaza morții doamnei Boynton. Puteți să-mi descrieți acea după-amiază?

— Da, sigur. După prânz și o scurtă odihnă, am pornit într-un fel de tur informai al locului. Din fericire, am scăpat fără prezența acelu ghid înfiorător. Omul ăla este pur și simplu obsedat de evrei. Nu cred că e tocmai normal la cap în privința acestui subiect. Oricum, după cum spuneam, am pornit la drum. Atunci am avut discuția cu Nadine. După aceea a dorit să rămână singură cu soțul ei ca să discute această chestiune. Eu mi-am continuat drumul și m-am întors încet în tabără. Pe la jumătatea dramului m-am întâlnit cu cele două doamne englezoaice care au mers în excursia de dimineață – după câte am înțeles, una din ele e parlamentar în Anglia?

Poirot îi confirmă că așa este.

— Ah, este o femeie grozavă, foarte deșteaptă și foarte bine informată. Cealaltă mi s-a părut ca un fel de soră mai slabă de minte – și părea că o să cadă moartă de oboseala. Excursia din acea dimineață a fost foarte obositoare pentru doamna mai în vârstă, mai ales că nu-i plac înălțimile. Așadar, după cum

spuneam, m-am întâlnit cu aceste două doamne și le-am dat câteva informații despre nabateeni. Am făcut o scurtă plimbare și ne-am întors în tabără pe la ora șase. Lady Westholme a insistat să servim un ceai și am avut plăcerea de a bea o ceașcă împreună cu ea – ceaiul era cam slab, dar avea o aromă interesantă. Apoi servitorii au pus masa pentru cină și s-au dus după bătrâna doamnă, însă au descoperit-o moartă pe scaun.

— Ați observat-o atonei când v-ați întors?

— Am remarcat că era acolo – era locul ei obișnuit după-amiaza și seara, dar nu i-am acordat o atenție deosebită. Tocmai îi explicam lui Lady Westholme condițiile prăbușirii noastre economice. De asemenea, trebuia să stau și cu ochii pe domnișoara Pierce. Era atât de obosită că își tot scrânteia gleznele.

— Mulțumesc, domnule Cope. Pot să vă pun o întrebare indiscretă? Este posibil ca doamna Boynton să fi lăsat o moștenire substanțială?

— Una considerabilă. Strict vorbind, nu ea a lăsat-o. Ea a avut dreptul asupra ei în timpul vieții și la moartea ei urma să fie împărțită între copiii răposatului Elmer Boynton. Da, acum toți vor trăi foarte bine.

— Banii schimba mult lucrurile, murmura Poirot. Câte crime nu s-au comis din pricina lor?!

Domnul Cope păru oarecum uimit de idee.

— Mda, așa e, bănuiesc, fu el de acord.

Poirot zâmbi amabil și murmură:

— Însă există atât de multe motive pentru crimă, nu-i așa? Mulțumesc, domnule Cope, pentru amabilitatea cu care ați cooperat.

— Cu plăcere, nici o problemă, răspunse domnul Cope. Oare domnișoara King este cea care stă acolo? Cred că o să mă duc să schimb câteva cuvinte cu dânsa.

Poirot își continuă drumul spre poalele dealului. O întâlni pe domnișoara Pierce care urca și care îi spuse cu răsuflarea tăiată:

— Oh, domnule Poirot, cât mă bucur să vă întâlnesc! Am stat

de vorbă cu fata aceea atât de ciudată – cea mai mică, o știți. Mi-a spus niște lucruri extrem de ciudate – despre dușmani și un șeic care vrea să o răpească și că este înconjurată numai de spioni. Serios, totul suna atât de romantic! Lady Westholme zice că nu sunt decât prostii și că odată avea o servitoare roșcată la bucătărie care spunea tot minciuni de genul ăsta, dar uneori cred că Lady Westholme este cam dură. Și, la urma urmei, chiar ar putea fi adevărat, nu-i așa, domnule Poirot? În urmă cu vreo câțiva ani am citit că una dintre fiicele țarului a scăpat fără să fie omorâtă în timpul revoluției din Rusia și a fugit în secret în America. Cred că era vorba de marea ducesă Tatiana. Dacă este adevărat, tânăra chiar ar putea fi fiica ei, nu-i așa? Ea chiar a făcut aluzie că ar fi de viță regală – și chiar are înfățișarea potrivită, nu credeți? Are ceva slav – cu pomeții aceia! Ce palpitant ar fi!

Poirot replică oarecum sentențios:

— Este adevărat că multe lucruri ciudate se petrec în viață.

— Azi-dimineață nu am realizat cine sunteți, spuse domnișoara Pierce încleștându-și mâinile. Desigur, sunteți acel detectiv faimos! Am citit totul despre cazul ABC. A fost atât de palpitant! La momentul respectiv lucram ca guvernantă chiar lângă Doncaster {21}.

Poirot murmură ceva. Domnișoara Pierce continuă din ce în ce mai agitată:

— De aceea am simțit azi-dimineață că poate... Am greșit. Omul trebuie să spună totul, nu-i așa? Chiar și cel mai mic amănunt, oricât de neimportant ar putea părea. Fiindcă, desigur, dacă dumneavoastră sunteți implicat, biata doamnă Boynton trebuie să fi fost omorâtă! Acum înțeleg! Bănuiesc că domnul Mah Mood – nu-mi amintesc exact cum îl cheamă, dar mă refer la ghid – nu se poate să fie un agent bolșevic, nu? Sau poate chiar domnișoara King? Cred că multe fete cu educație destul de aleasă din familii bune sunt atrase de acei comuniști îngrozitori! De aceea m-am întrebat dacă nu ar trebui să vă spun – fiindcă, vedeți dumneavoastră, a fost destul de ciudat dacă stai să te gândești.

— Exact, replică Poirot. Prin urmare o să-mi spuneți despre

ce este vorba.

— Ei bine, nu este ceva deosebit. Numai că, a doua zi după descoperirea cadavrului, m-am trezit destul de devreme și m-am uitat afară ca să văd efectul răsăritului, știți – numai că, desigur, nu era chiar răsăritul, fiindcă soarele trebuie să se fi ridicat pe cer cu vreo oră mai devreme. Dar era dimineață...

— Da, da. Și ce ați văzut?

— Asta a fost curios – cel puțin, la momentul respectiv nu a părut important. Numai că atunci am văzut-o pe fata aceea Boynton ieșind din cort și aruncând ceva în pârau – nu gestul a fost straniu, desigur, însă obiectul a sclipit în lumina soarelui! În timp ce zbura prin aer. A sclipit, înțelegeți?

— Despre care din fetele Boynton era vorba?

— Cred că era cea căreia i se spune Carol – o fată foarte drăguță, la fel ca fratele ei, de altfel – chiar ar putea fi gemeni. Sau, desigur, ar fi putut fi cea mică. Îmi bătea soarele în ochi, așa că nu vedeam prea bine. Dar nu cred că avea părul roșu – doar arămiu. Îmi place așa de mult părul acela arămiu! Părul roșcat mi se pare morcoviu! Chicoti ea.

— Și a aruncat un obiect strălucitor? Întrebă Poirot.

— Da. Desigur, cum am mai spus, nu mi s-a părut important la momentul respectiv. Dar mai târziu m-am plimbat pe malul râului și am văzut-o pe domnișoara King. Și printre alte nenumărate obiecte foarte nepotrivite care se găseau acolo – chiar și două-trei conserve – am văzut o cutiuță de metal – nu era chiar pătrată, era mai mult de formă dreptunghiulară, dacă mă înțelegeți...

— Vă înțeleg perfect. Cam atât de mare?

— Da, cât de deștept sunteți! Și atunci m-am gândit: „Cred că asta este ceea ce a aruncat fata, dar este o cutie atât de drăguță.” Și doar din curiozitate am luat-o și am deschis-o. Înăuntru era un fel de seringă – de genul celei pe care au folosit-o când m-au vaccinat împotriva febrei tifoide. Și mi-am zis că este foarte ciudat să arunci așa ceva fiindcă seringă nu părea spartă. Dar pe când mă gândeam la asta, domnișoara King a spus ceva în spatele meu. Nu o auzisem apropiindu-se. Mi-a spus: „Ah, mulțumesc – asta este seringă mea. Venisem

să o caut”. Așa că i-am dat-o și ea a luat-o înapoi în tabără. Domnișoara Pierce se opri o clipă, apoi continuă în grabă: Evident, bănuiesc că nu este nimic important – numai că mi s-a părut cam ciudat că domnișoara Boynton a aruncat siringa domnișoarei King. Dar, desigur, bănuiesc că există o explicație foarte plauzibilă.

Se opri, privindu-l întrebătoare pe Poirot.

Chipul detectivului era grav.

— Mulțumesc, mademoiselle. Poate că ceea ce mi-ați spus nu este important în sine, dar vă spun ceva: îmi completează cazul! Acum totul este clar și în ordine.

— Da, serios?

Domnișoara Pierce se înroșise și părea încântată ca un copil. Poirot o conduse până la hotel.

Ajuns în cameră, adăugă un rând la lista lui. Numărul 10. „Eu nu uit niciodată. Ține minte asta. Niciodată n-am uitat nimic...”

— Mais oui! {22} exclamă el. Totul este clar acum!

Capitolul 15

— Eu mi-am încheiat pregătirile, spuse Hercule Poirot.

Oftând ușor, se dădu înapoi doi-trei pași și contemplă aranjamentul făcut într-o cameră de hotel goală.

Colonelul Carbury, sprijinit neprotocolar de patul care fusese împins lângă un perete, zâmbi în timp ce pufăia din pipă.

— Ești un tip ciudat, nu-i așa, Poirot? Zise el. Îți place să dramatizezi.

— Poate... Că așa e, recunosc micuțul detectiv. Dar nu este totul doar un moft. Dacă cineva joacă o comedie, trebuie mai întâi să se pregătească decorul adecvat.

— Asta e o comedie?

— Chiar dacă e o tragedie – chiar și atunci decorul trebuie să fie cel potrivit.

Colonelul Carbury îl privi curios.

— Ei bine, făcu el, totul depinde de tine. Nu înțeleg unde bați. Totuși, bănuiesc că ai găsit ceva.

— Voi avea onoarea să-ți prezint ceea ce mi-ai cerut – adevărul!

— Crezi că putem obține o condamnare?
— Asta, prietene, nu ți-am promis.
— Corect. Poate chiar mă bucur că n-ai făcut-o. Depinde.
— Argumentele mele sunt mai mult de ordin psihologic, afirmă Poirot.

Colonelul Carbury oftă
— Mă temeam de asta.
— Dar te vor convinge, îl asigură Poirot. Oh, da, te vor convinge. Întotdeauna am considerat că adevărul este ciudat și frumos.

— Uneori e al naibii de neplăcut, îl contrazise colonelul Carbury.

— Nu, nu-i așa, rosti Poirot cu convingere. Aici intervine punctul de vedere personal. Ia, în schimb, un punct de vedere abstract, detașat. Atunci logica absolută a evenimentelor este fascinată și ordonată.

— O să încerc să privesc astfel lucrurile, spuse colonelul.
Poirot aruncă o privire spre ceas – un ceas de buzunar, mare și caraghios.

— Da, într-adevăr, i-a aparținut bunicului meu.
— Mă gândeam eu.
— Este momentul să începem procedura, afirma Poirot. Dumneata, mon colonel, vei sta aici, la această masă, adoptând o atitudine oficială.

— Oh, bine, mormăi Carbury. Doar nu vrei să-mi pun și uniforma, nu?

— Nu, nu. Dacă îmi permiți, o să-ți îndrept cravata.
Își transpuse cuvintele în practică. Colonelul Carbury rânji din nou, se așează pe scaunul indicat și, un moment mai târziu, fără să-și dea seama, își întoarse iarăși cravata spre urechea stângă.

— Aici, continuă Poirot, modificând ușor poziția scaunelor, vom plasa la familie Boynton. Iar aici, spuse el, îi vom așeza pe cei trei outsideri care au un rol important în acest caz. Doctorul Gerard, de a cărui mărturie depinde acuzarea. Domnișoara Sarah King, care are un dublu interes în acest caz – unul personal și cel de medic. De asemenea, domnul

Jefferson Cope, care este prieten apropiat al familiei Boynton și care poate fi considerat fără îndoială o parte interesată. Se întrerupse, apoi continuă: Aha – iată-i că vin.

Deschise ușa ca să permită intrarea grupului.

Mai întâi intrară Lennox Boynton și soția lui, urmași de Raymond și Carol. Ginevra intră singură, cu același zâmbet ușor, pierdut pe buze. Doctorul Gerard și Sarah King încheiau grupul. Domnul Jefferson Cope întârzie câteva minute și intră cerându-și scuze.

După ce-și ocupă locul, Poirot făcu vreo câțiva pași înainte.

— Doamnelor și domnilor, încep eu, aceasta este o reuniune complet informală. Totul s-a petrecut datorită prezenței mele întâmplătoare la Amman. Colonelul Carbury mi-a făcut onoarea să mă consulte...

Poirot fu întrerupt, iar întreruperea veni din partea unei persoane care ar fi părut puțin probabil să facă acest lucru.

Lennox Boynton interveni brusc pe un ton agresiv:

— De ce? De ce naiba să te implice în toată afacerea asta?

Poirot flutură grațios din mână.

— Eu sunt mereu chemat în cazul unor morți subite.

Lennox Boynton continuă:

— Doctorii trimit după dumneata ori de câte ori întâlnesc un caz de criză cardiacă?

Poirot replică blând:

— Criza cardiacă este un termen atât de vag și de neștiințific.

Colonelul Carbury își dresese glasul – era un sunet oficial. Apoi rosti pe un ton formal:

— Este bine să clarific lucrurile. Mi-au fost raportate circumstanțele morții – o întâmplare foarte naturală. Vremea era neobișnuit de caldă, călătoria extrem de obositoare pentru o doamnă în vârstă cu o sănătate șubredă. Până aici toate lucrurile sunt clare. Dar doctorul Gerard a venit la mine și mi-a oferit voluntar o declarație...

Îl privi întrebător pe Poirot care dădu aprobator din cap.

— Doctorul Gerard este un doctor eminent, cu o reputație mondială. Orice declarație de-a domniei sale este primită cu mare atenție. Declarația dânsului a fost aceasta: în dimineața

următoare morții doamnei Boynton a observat că o anumită cantitate dintr-un medicament cu efect puternic asupra inimii lipsea din rezervele sale medicale. Cu o după-amiază înainte observase dispariția unei seringi hipodermice. Seringa i-a fost înapoiată în timpul nopții. Punctai final – pe încheietura femeii moarte se afla urma înțepăturii unui ac hipodermic.

Colonelul Carbury făcu o pauză.

— În aceste circumstanțe am considerat că este de datoria celor autorizați să investigheze această chestiune. Domnul Hercule Poirot era musafirul meu și cu mare amabilitate și-a oferit serviciile sale de specialist. I-am acordat autoritatea deplină să efectueze orice investigații dorește. Ne-am adunat aici ca să auzim raportai dumnealui în acest caz.

Se lăsă tăcerea – o tăcere atât de profundă încât ai fi putut auzi, cum se spune, și căderea unui ac. De fapt, chiar căzu ceva – probabil un pantof în încăperea alăturată. În atmosfera mormântală sunetul păru asemenea unei bombe. Poirot aruncă o privire rapidă spre micul grup de trei oameni din dreapta sa, apoi își întoarse ochii spre cei cinci strânși unii în alții din stânga – un grup cu priviri înspăimântate.

Poirot spuse calm:

— Când colonelul Carbury mi-a pomenit de acest caz, i-am spus părerea mea de specialist. I-am spus că s-ar putea să nu fie posibil să găsim dovezi – genul de dovezi care ar fi admisibile la tribunal – dar l-am asigurat că sunt sigur că voi putea descoperi adevărul pur și simplu chestionându-i pe cei implicați. Căci, dați-mi voie să vă spun, prieteni, că pentru a investiga o crimă este necesar doar să lași partea sau părțile să vorbească – în cele din urmă, întotdeauna, îți vor spune ceea ce dorești să știi!

Făcu o pauză.

— Așa că, în acest caz, deși m-ați mințit, mi-ați spus totodată, fără să vă dați seama, și adevărul.

Auzi un oftat ușor, scrâșnetul unui scaun pe podeaua din dreapta lui, dar nu se uită în jur. Continuă să-i privească pe membrii familiei Boynton.

— Mai întâi, am examinat posibilitatea ca doamna Boynton

să fi murit de moarte bună și am ajuns la concluzia că nu era cazul. Medicamentul care lipsea, seringă hipodermică și, mai ales, atitudinea familiei decedatei – toate m-au convins că această presupunere nu putea fi susținută.

Nu numai că doamna Boynton a fost ucisă cu sânge rece – dar toți membrii familiei erau conștienți de acest lucru! În mod colectiv au reacționat ca părți vinovate.

Dar există diferite grade de vinovăție. Am cercetat cu atenție probele pentru a evalua dacă crima – da, a fost o crimă – a fost comisă de familia bătrânei doamne care a acționat după un plan comun.

— Exista, pot să spun, un mobil extrem de puternic. Toți aveau de câștigat după moartea ei – atât din punct de vedere financiar, pentru că și-ar fi căpătat imediat independența financiară și s-ar fi bucurat de o avere considerabilă, cât și pentru că ar fi fost eliberați de ceea ce devenise o tiranie aproape de nesuportat.

Să continui: Am decis, aproape imediat, că teoria crimei concertate nu era viabilă. Declarațiile membrilor familiei Boynton nu se potriveau exact una cu alta și nu fusese aranjat un sistem de alibiuri valabile. Acest lucru părea mai mult să sugereze că unul sau posibil doi membri ai familiei acționaseră după un plan, iar ceilalți fuseseră complici după comiterea faptei. Apoi m-am gândit care membru sau membri erau posibili făptași. Aici, trebuie să recunosc, am fost înclinat să fiu influențat de o anumită probă pe care o cunoșteam doar eu.

Hercule Poirot povestește întâmplarea din Ierusalim.

— Evident, acest lucru îl indica foarte clar pe domnul Raymond Boynton ca prim suspect în acest caz. Studiind familia, am ajuns la concluzia că cel mai probabil receptor al confesiunilor sale din acea noapte era sora lui, Carol. Cei doi se aseamănă foarte mult la înfățișare și temperament, așa că ar fi existat o legătură de simpatie puternică între ei și, în plus, au caracterul rebel necesar pentru punerea la punct al unui asemenea act. Iar faptul că motivația lor era în parte altruistă – să elibereze întreaga familie și mai ales pe sora lor

mai mică – făcea ca planificarea faptei să fie și mai plauzibilă.

Poirot se opri un minut. Raymond Boynton deschise gura pe jumătate, apoi o închise la loc. Privirea lui era ațintită asupra lui Poirot cu un fel de agonie mută.

— Înainte să încep cazul împotriva lui Raymond Boynton aş dori să vă citesc o listă cu elemente semnificative pe care am întocmit-o și pe care i-am încredințat-o colonelul Carbury în această după-amiază.

Fapte semnificative 1. Doamna Boynton lua un amestec care conținea digitalină.

2. Doctorului Gerard îi lipsește o seringă hipodermică.

3. Doamnei Boynton îi plăcea în mod evident să-și împiedice familia să se distreze împreună cu alte persoane.

4. În după-amiaza cu pricina, doamna Boynton și-a încurajat familia să plece de lângă ea.

5. Doamna Boynton era o sadică.

6. Distanța de la cortul cel mare până la locul unde stătea doamna Boynton este de (aproximativ) două sute de metri.

7. Domnul Lennox Boynton a spus la început că nu știe la ce oră s-a întors în tabără, dar mai târziu a recunoscut că i-a potrivit ceasul mamei lui la ora exactă.

8. Doctorul Gerard și domnișoara Ginevra Boynton ocupau corturi alăturate.

9. La 6.30, când cina era pregătită, un servitor a fost trimis să o anunțe pe doamna Boynton.

10. În Ierusalim doamna Boynton a folosit aceste cuvinte: „Eu nu uit niciodată. Ține minte asta. Niciodată n-am uitat nimic.”

Deși am numerotat punctele separat, uneori ele pot fi puse pe perechi. Așa cum este cazul, de exemplu, cu primele două. „Doamna Boynton lua un amestec care conținea digitalină. Doctorului Gerard îi lipsește o seringă hipodermică.” Aceste două puncte au fost primele care mi-au atras atenția asupra cazului și pot să spun că mi s-au părut extraordinare – și ireconciliabile. Nu înțelegeți ce vreau să spun? Nu contează.

Voi reveni imediat asupra acestui aspect. Deocamdată dați-mi voie să spun că am considerat aceste două puncte ca necesitând în mod clar o explicație satisfăcătoare.

Voi relua acum cercetarea posibilei vinovății a lui Raymond Boynton. Iată faptele: A fost surprins discutând posibilitatea uciderii doamnei Boynton. Era într-o stare de nervozitate extremă. El îi mărturisise – mademoiselle mă va ierta – în chip de scuză lui Sarah că „tocmai trecuse printr-o tensiune emoțională intensă”. Adică, se îndrăgostise. Exaltarea sentimentelor lui ar fi putut să-l facă să acționeze în mai multe feluri. Ar fi putut să se simtă mai blând și mai îngăduitor față de lume în general, inclusiv față de mama lui, ar fi putut să aibă curajul să o înfrunte în sfârșit și să se desprindă de influența ei sau ar fi putut să găsească imboldul suplimentar să pună crima în aplicare. Aceasta este psihologia! Acum să examinăm faptele.

Raymond Boynton a plecat din tabără împreună cu ceilalți pe la 15.15. Doamna Boynton era în viață atunci. După o vreme, Raymond și Sarah King au avut o întrevedere tete-â-tete. Apoi el a plecat singur. După propriile spuse, s-a întors în tabără la șase fără zece. S-a dus la mama lui, a schimbat câteva cuvinte cu ea, apoi s-a îndreptat spre cortul lui și după aceea spre cortul cel mare. El a afirmat că, la șase fără zece, doamna Boynton era în viață. Dar acum ajungem la un fapt care contrazice direct această afirmație. La șase și jumătate moartea doamnei Boynton este descoperită de un servitor. Domnișoara King, care are diplomă de medic, examinează trupul și declară cu convingere – deși nu acordase nici o atenție specială momentului morții – că în mod sigur și fără urmă de îndoială moartea avusese loc cu cel puțin o oră (și probabil mult mai mult) înainte de ora șase.

Avem aici, după cum vedeți, două declarații contradictorii. Lăsând deoparte posibilitatea ca domnișoara King să se fi înșelat...

Sarah îl întrerupse:

— Eu nu mă înșel. Adică, dacă aș fi făcut-o, aș fi recunoscut. Tonul ei era categoric și dur.

Poirot se înclină politicos spre ea.

— Atunci există două posibilități – fie domnișoara King, fie domnul Boynton minte! Să examinăm motivele lui Raymond Boynton pentru a face așa ceva. Să presupunem că domnișoara King nu s-a înșelat și nu a mințit în mod deliberat. Atunci care a fost succesiunea evenimentelor? Raymond Boynton se întoarce în tabără, o vede pe mama lui stând la gura peșterii, se duce la ea și descoperă că e moartă. Și ce face? Cere ajutor? Îi anunță imediat pe cei din tabără despre ce s-a întâmplat? Nu, așteaptă un minut sau două, trece pe la cortul lui, apoi se alătură familiei lui în cortul cel mare și nu spune nimic. Un asemenea comportament este ieșit din comun, nu?

Raymond replică pe un ton nervos, ascutit:

— Ar fi fost un comportament idiot, evident. Asta ar trebui să vă demonstreze că mama era în viață, după cum v-am spus. Domnișoara King era emoționată și supărată și s-a înșelat.

— Se pune întrebarea, interveni Poirot cu calm, dacă ar putea exista vreun motiv pentru un asemenea comportament? La prima vedere se pare că Raymond Boynton nu poate fi vinovat întrucât singura dată când se știe că s-a apropiat de mama lui vitregă în acea după-amiază aceasta era moartă de ceva timp. Așadar, presupunând că Raymond Boynton este nevinovat, cum putem explica modul în care a reacționat?

Iar asta, după cum am spus, luând în considerație presupunerea că este nevinovat! Pentru că eu țin bine minte acel fragment pe care l-am surprins din conversația lor. „Înțelegi, nu-i așa, că trebuie să moară?” Raymond se întoarce de la plimbare și descoperă că mama lui a murit. Imediat conștiința lui încărcată întrevede o anumită posibilitate. Planul a fost dus la îndeplinire – nu de el, ci de partenera lui din acest plan. Tout simplement {23} – bănuiește că sora lui, Carol Boynton, este vinovată.

— Este o minciună! Protestă Raymond cu o voce joasă, tremurătoare.

Poirot continuă:

— Haide acum să analizăm posibilitatea ca ucigașul să fie

Carol Boynton. Care sunt probele împotriva ei? Are același temperament vulcanic – tipul de temperament care ar putea considera o asemenea faptă ca fiind eroică. Cu ea a vorbit Raymond Boynton în acea noapte din Ierusalim. Carol Boynton s-a întors în tabără la cinci și zece. Conform spuselor ei, s-a dus la mama ei și a vorbit cu ea. Nimeni nu a văzut-o făcând asta. Tabăra era pustie – servitorii dormeau. Lady Westholme, domnișoara Pierce și domnul Cope explorau peșterile care nu se aflau în raza vizuală din tabără. Nu există nici un martor al eventualei acțiuni a lui Carol Boynton. Momentul se potrivește destul de bine. Așadar, cazul împotriva lui Carol Boynton este unul perfect posibil.

Făcu o pauză. Carol își ridicase capul. Ochii ei îl priveau direct, plini de tristețe.

— Mai este un aspect. În dimineața următoare, foarte devreme, Carol Boynton a fost văzută aruncând ceva în pârau. Există motive să credem că acel ceva era o seringă hipodermică.

— Comment? {24} Doctorul Gerard ridica surprins privirea. Dar seringă hipodermică mi-a fost returnată. Da, da, o am acum.

Poirot aprobă viguros din cap.

— Da, da. Această a doua seringă hipodermică este un lucru foarte curios, foarte interesant. Mi s-a dat de înțeles că această seringă îi aparținea domnișoarei King. Este adevărat?

Sarah făcu o pauză infinitesimală. Carol interveni rapid:

— Nu era seringă domnișoarei King, afirmă ea. Era a mea.

— Atunci recunoașteți că ați aruncat-o, mademoiselle?

Carol ezită o clipă.

— Da, desigur. De ce nu aș recunoaște?

— Carol!

Era Nadine. Se aplecă în față, cu ochii mari și plini de neliniște.

— Carol... Oh, nu înțeleg...

Carol se întoarse și se uită la ea. În privirea ei se citea ceva ostil.

— Nu e nimic de înțeles! Am aruncat o seringă hipodermică

veche. Niciodată nu am pus mâna pe... Otravă.

Sarah interveni:

— Este adevărat ceea ce v-a spus domnișoara Pierce, domnule Poirot. Era seringă mea.

Poirot zâmbi.

— Este foarte ciudată afacerea asta cu seringă – și totuși poate fi explicată. Bine, acum avem două cazuri clarificate – cazul nevinovăției lui Raymond Boynton și cel al vinovăției surorii lui, Carol. Dar eu sunt o persoană scrupulos de corectă. Întotdeauna cercetez ambele variante ale unui caz. Să cercetăm ce s-ar fi întâmplat în cazul în care Carol Boynton ar fi nevinovată.

Se întoarce în tabără, se duce la mama ei vitregă și descoperă – să zicem – că e moartă. La ce se gândește prima dată? Va bănuî că este posibil ca fratele ei, Raymond, s-o fi omorât. Nu știe ce să facă. Așa că nu spune nimic. Nu după multă vreme, cam o oră mai târziu, Raymond Boynton se întoarce și, dând de înțeles că a vorbit cu mama lui, nu spune că ar fi ceva în neregulă. Nu credeți că atunci bănuielile ei s-ar fi transformat în certitudini? Poate că se duce în cortul lui și descoperă acolo o seringă hipodermică. Atunci, într-adevăr, devine sigură! Ia repede seringă și o ascunde. Apoi, dimineața devreme o azvârle cât poate de departe.

Mai este un fapt care vine să demonstreze nevinovăția lui Carol Boynton. Când am discutat cu ea, m-a asigurat că ea și fratele ei nu au intenționat niciodată cu adevărat să-și ducă la îndeplinire planul. I-am cerat să jure – și a făcut-o imediat, cu cea mai mare solemnitate, că nu este vinovată de crimă! Vedeți, așa s-a exprimat. Nu a jurat că ei nu sunt vinovați; ea a jurat pentru sine, nu pentru fratele ei – și a crezut că nu o să acord o atenție deosebită pronumelui.

Eh bien, aceasta este argumentația în favoarea nevinovăției lui Carol Boynton. Acum să ne întoarcem cu un pas în urmă și să luăm în considerație nu nevinovăția, ci posibila vinovăție a lui Raymond. Să presupunem că, într-adevăr, Carol a spus adevărul și că doamna Boynton era în viață la ora cinci și zece. În ce circumstanțe poate fi Raymond vinovat? Putem

presupune că și-a omorât mama la șase fără zece, când s-a dus să discute cu ea. Este adevărat că în tabără erau servitori, dar lumina începuse să pălească. Fapta putea fi comisă, dar asta înseamnă că domnișoara King a mințit. Amintiți-vă că ea s-a întors în tabără la numai cinci minute după Raymond. De la distanță ar fi putut să-l vadă ducându-se la mama lui. Apoi, când descoperă moartea doamnei Boynton, domnișoara King își dă seama că Raymond o omorât-o și, ca să-l salveze, minte – știind că doctorul Gerard este la pat cu febră și nu-i poate da în vileag minciuna!

— Nu am mințit! Protestă Sarah vehement.

— Mai există și altă posibilitate. Domnișoara King, după cum am mai spus, a ajuns în tabără la câteva minute după Raymond. Dacă Raymond Boynton a găsit-o pe mama lui în viață, poate că domnișoara King a fost cea care i-a administrat injecția fatală. Ea credea că doamna Boynton este fundamental rea: poate că s-a văzut pe sine ca un fel de înger al dreptății. Asta ar explica minciuna spusă în legătură cu momentul morții.

Chipul lui Sarah devenise foarte palid. Vorbi cu o voce joasă, calmă:

— Este adevărat că am vorbit despre utilitatea morții unei persoane pentru a salva viața mai multor oameni. Locul pentru Sacrificiu mi-a sugerat această idee. Dar pot să vă jur că nu i-am făcut niciodată vreun rău acelei femei dezgustătoare – și nici ideea de a-i face ceva nu mi-a trecut vreodată prin cap!

— Și totuși, replică Poirot cu blândețe, unul din voi doi trebuie să fi mințit.

Raymond Boynton se foi pe scaun și strigă impulsiv:

— Ați câștigat, domnule Poirot! Eu am mințit. Mama era moartă când m-am dus la ea. Asta... M-a cam dat peste cap. Vedeti, aveam de gând să am o confruntare cu ea, să-i spun că, din acel moment, voiam să fiu pe cont propriu, înțelegeți, eram... Pornit cu adevărat. Și ea stătea acolo... Moartă! Mâna îi era rece și flască. Și m-am gândit exact cum ați spus. Am crezut că poate Carol... Înțelegeți, era semnul pe încheietura

ei...

Poirot interveni rapid:

— Acesta este un aspect asupra căruia nu sunt pe deplin informat. Ce metodă v-ați gândit să aplicați? Aveați în gând o metodă – și avea legătură cu o seringă hipodermică. Asta știu și eu. Dacă vreți să vă cred trebuie să-mi spuneți și restul.

Raymond răspunse repede:

— Asta am citit-o într-o carte – o povestire polițistă englezească – că înțepi pe cineva cu o seringă hipodermică și rezolvi problema. Totul părea perfect științific. Am... Am crezut că o să o facem în felul acesta.

— Ah, exclamă Poirot, înțeleg. Și ați cumpărat o seringă?

— Nu. De fapt, am furat-o de la Nadine.

Poirot îi aruncă acesteia o privire rapidă.

— Cea pe care o aveți în bagaj la Ierusalim? Murmura el. O roșeață vagă coloră chipul tinerei femei.

— Eu... Nu eram sigură ce s-a întâmplat cu ea, răspunse ea încet.

— Sunteți foarte isteată, madame, replică Poirot.

Capitolul 16

Urmă o pauză. Dregându-și glasul cu un sunet ușor afectat, Poirot continuă:

— Acum am rezolvat misterul a ceea ce aş putea denumi cea de-a doua seringă. Aceasta aparținea doamnei Lennox Boynton, a fost luată de la Raymond de Carol după descoperirea cadavrului doamnei Boynton, a fost aruncată de aceasta, descoperită de domnișoara Pierce, iar domnișoara King a pretins că îi aparține. Bănuiesc că acum se află în posesia domnișoarei King.

— Așa este.

— Așadar, când ați afirmat adineauri că vă aparținea, ați făcut ceea ce ne-ați spus că nu faceți – ați mințit.

Sarah răspunse cu calm:

— Asta este o minciună diferită. Nu este... O minciună profesională.

Gerard dădu apreciativ din cap.

— Da, este un punct de vedere. Vă înțeleg perfect,

mademoiselle.

— Mulțumesc, răspunse Sarah.

Poirot își dresă din nou glasul.

— Haide să revedem programul. Astfel:

Familia Boynton și Jefferson Cope pleacă din tabără 3.05 (aprox.)

Doctor Gerard și Sarah King pleacă din tabără 3.15 (aprox.)

Lady Westholme și domnișoara Pierce pleacă din tabără

Doctorul Gerard se întoarce în tabără 4.20 (aprox.)

Lennox Boynton se întoarce în tabără

Nadine Boynton se întoarce în tabără și discută cu doamna Boynton 4.40

Nadine Boynton pleacă de lângă soacra ei și se duce la cortul cel mare 4.50 (aprox.)

Carol Boynton se întoarce în tabără

Lady Westholme, domnișoara Pierce și domnul Jefferson Cope se întorc în tabără

Raymond Boynton se întoarce în tabără

Sarah King se întoarce în tabără

Descoperirea cadavrului

— Există, după cum observați, un interval de douăzeci de minute între ora 4.50 după-amiaza, când Nadine Boynton a părăsit-o pe soacra sa, și 5.10 când Carol s-a întors. Prin urmare, dacă domnișoara Carol Boynton spune adevărul, doamna Boynton trebuie să fi fost ucisă în acele douăzeci de

minute.

Dar cine putea s-o omoare? La momentul respectiv, domnișoara King și Raymond Boynton erau împreună. Domnul Cope (nu că acesta ar avea vreun motiv evident ca să comită crima) are un alibi. Era împreună cu Lady Westholme și cu domnișoara Pierce. Lennox Boynton se afla cu soția lui în cortul cel mare. Doctorul Gerard era răpus de febră în cortul lui. Tabăra era pustie, servitorii dormeau. Era un moment potrivit pentru comiterea unei crime! Există vreo persoană care ar fi putut s-o facă?

Privirea i se îndreptă gânditoare spre Ginevra Boynton.

— Exista o persoană. Ginevra Boynton s-a aflat toată după-amiaza în cortul ei. Asta ni s-a spus – dar, de fapt, există dovezi că ea nu a stat acolo tot timpul. Ginevra Boynton a făcut o remarcă semnificativă. A spus că doctorul Gerard i-a rostit numele în timp ce era cuprins de febră. Și doctorul Gerard ne-a zis că a visat în timpul febrei că a văzut chipul Ginevrei Boynton. Dar nu a fost un vis! Chiar a văzut-o, stând lângă patul lui. El a crezut că era efectul febrei – dar era realitatea. Ginevra s-a aflat în cortul doctorului Gerard. Nu este posibil ca ea să fi venit să aducă înapoi seringă hipodermică după ce a folosit-o?

Ginevra Boynton își înălță capul cu coroana de păr roșcat-auriu. Ochii ei mari și frumoși îl priveau ținând pe Poirot. În ei nu se citea nici o expresie. Avea oarecum înfățișarea unei sfinte.

— Ah, șa non! {25} strigă doctorul Gerard.

— Este, oare, psihologic imposibil? Întrebă Poirot.

Francezul își lăsă privirea în jos.

Nadine Boynton interveni tăios:

— Este imposibil!

Poirot își mută rapid privirea spre ea.

— Imposibil, madame?

— Da. Se opri, își mușcă buza, apoi continuă: Nu vreau să aud asemenea acuzații îngrozitoare împotriva cumnatei mele celei mai mici. Noi toți știm că este imposibil.

Ginevra se foi ușor pe scaun. Conturul buzelor i se relaxă

într-un zâmbet – surâsul mișcător, inocent și neafectat al unei persoane foarte tinere.

— Imposibil, repetă Nadine. Chipul ei blând căpătase o înfățișare dură, hotărâtă. Privirea ațintită asupra lui Poirot era rece și decisă.

Poirot se aplecă înainte, parcă înclinându-se în fața ei.

— Madame este foarte inteligenta, spuse el.

— Ce vreți să spuneți cu asta, domnule Poirot? Îl întrebă Nadine calmă.

— Vreau să spun, madame, că am fost conștient tot timpul că aveți ceea ce cred că se numește „o minte scilpitoare”.

— Mă flatați.

— Nu cred. Tot timpul ați evaluat situația cu calm și per ansamblu. Ați rămas, în aparență, în termeni buni cu mama soțului dumneavoastră, considerând că acesta este cel mai bun lucru care putea fi făcut, dar în sinea dumneavoastră ați judecat-o și ați condamnat-o. Cred că, la un moment dat, v-ați dat seama că singura șansă pentru fericirea soțului dumneavoastră era ca el să facă un efort să plece de acasă – să-și croiască singur dramul în viață, indiferent cât de grea și de plină de lipsuri ar fi fost aceasta. Erați dispusă să vă asumați toate riscurile și ați încercat să-l influențați să acționeze în acest sens. Dar nu ați reușit, madame. Lennox Boynton nu mai avea voința de a se elibera. Se mulțumea să se cufunde tot mai mult în apatie și melancolie.

Acum nu mai am nici o îndoială, madame, că vă iubiți soțul. Decizia de a-l părăsi nu era determinată de o dragoste mai mare pentru un alt bărbat. Era, cred, o încercare disperată, considerată o ultimă speranță. O femeie în situația dumneavoastră nu putea încerca decât trei lucruri. Putea încerca să pledeze. Această metodă, după cum am spus, nu a reușit. Putea amenința să plece ea. Dar este posibil ca nici măcar această amenințare să nu îl fi mișcat pe Lennox Boynton. L-ar fi aruncat și mai adânc în nefericire, dar nu l-ar fi făcut să se revolte. Mai exista o ultimă încercare disperată. Îl putea și pârăși pentru un alt bărbat. Gelozia și instinctul de posesiune sunt unele dintre cele mai adânc înrădăcinate

instincte ale omului. Ați dat dovadă de înțelepciune încercând să apelați la acel instinct sălbatic și adânc ascuns. Dacă Lennox Boynton v-ar fi lăsat să plecați cu un alt bărbat fără să reacționeze – atunci chiar nu mai putea fi ajutat și nu aveți decât să încercați să vă refaceți viața în altă parte.

Dar să presupunem că până și ultima încercare disperată a dat greș. Soțul dumneavoastră a fost teribil de supărat din cauza hotărârii pe care ați luat-o, dar, în ciuda acestui lucru, nu a reacționat – așa cum sperați – cum ar fi făcut un bărbat primitiv cuprins de instinctul de posesiune. Oare exista ceva care putea să-l salveze pe soțul dumneavoastră de înrăutățirea continuă a stării sale mentale? Numai un singur lucru. Dacă mama lui vitregă avea să moară, poate că nu era totul pierdut. Ar fi putut fi capabil să înceapă o viață nouă ca om liber, să-și clădească încă o dată independența și să-și recapete bărbăția. Poirot făcu o pauză, apoi repetă blând: Dacă soacra dumneavoastră avea să moară...

Privirea lui Nadine rămăsese ațintită asupra lui. Cu o voce calmă, lipsită de emoții, spuse:

— Vreți să sugerați că am ajutat la producerea acelui eveniment, nu-i așa? Dar nu puteți să faceți asta, domnule Poirot. După ce i-am comunicat doamnei Boynton vestea apropiatei mele plecări, m-am dus direct la cortul cel mare și am stat cu Lennox. Nu am mai ieșit de acolo până când soacra mea a fost descoperită moartă. Poate că mă fac vinovată de moartea ei în sensul că i-am provocat un șoc – ceea ce, evident, presupune o moarte naturală. Dar dacă, după cum ați spus – deși până acum nu aveți probe directe și nici nu puteți avea până la efectuarea unei autopsii – ea a fost omorâtă cu bună știință, atunci eu nu am avut nici o ocazie să o fac.

— Nu ați plecat din cortul cel mare până la descoperirea morții soacrei dumneavoastră, repeta Poirot. Așa ați spus adineauri. Acesta este, doamnă Boynton, unul dintre aspectele pe care le consider ciudate în acest caz.

— Ce vreți să spuneți?

— E aici, pe lista mea. Punctul nouă. La ora șase și jumătate, un servitor a fost trimis să o anunțe pe doamna Boynton că

masa era gata.

— Nu înțeleg, interveni Raymond.

— Nici eu, fu de acord Carol.

Poirot se uită de la unul la celălalt.

— Nu înțelegeți, nu? „Un servitor a fost trimis” – de ce un servitor? Nu era o regulă generală ca voi toți să fiți foarte atenți la nevoile bătrânei doamne? Nu o însoțea întotdeauna unul dintre voi la masă? Era infirmă, li era greu să se ridice de pe scaun fără ajutor. Întotdeauna unul dintre voi îi stătea alături. Ceea ce vreau să spun este că, atunci când cina a fost anunțată, cel mai firesc lucru ar fi fost ca un membru al familiei să meargă și să o ajute. Dar niciunul dintre voi nu s-a oferit să facă asta. Toți ați rămas acolo, paralizați, uitându-vă unii la alți, întrebându-vă, poate, de ce nimeni nu se duce.

— Asta-i absurd, domnule Poirot, protestă Nadine cu vehemență. Toți eram obosiți în acea după-amiază. Ar fi trebuit să ne ducem, așa e, dar, în acea seară, pur și simplu n-am făcut-o!

— Exact, exact – în acea seară! Dumneavoastră, madame, obișnuiați să o ajutați mai mult decât oricine altcineva. Era una dintre îndatoririle pe care le-ați acceptat în mod automat. Dar în acea seară nu v-ați oferit să mergeți și să o ajutați. De ce? Asta este ceea ce mă întreb – de ce? Și o să vă spun care este răspunsul meu. Pentru că știați foarte bine că era moartă.

Nu, nu, nu mă întrerupeți, madame. Poirot ridică mâna, cuprins de emoție. Acum mă veți asculta pe mine – Hercule Poirot! Au existat martori la conversația pe care ați avut-o cu soacra dumneavoastră. Martori care pot vedea, dar nu pot auzi! Lady Westholme și domnișoara Pierce se aflau la mare distanță. V-au văzut purtând în aparență o discuție cu soacra dumneavoastră, dar ce dovadă există că acest lucru chiar s-a întâmplat? În schimb, o să vă propun o mică teorie. Sunteți deșteaptă, madame. Dacă în modul dumneavoastră calm v-ați fi hotărât, să zicem, să o eliminați pe mama soțului dumneavoastră, ați fi făcut acest lucru cu inteligență și cu toate pregătirile prelabile necesare. Ați avut acces la cortul

doctorului Gerard cât a lipsit în timpul excursiei de dimineață. Erați destul de sigură că o să găsiți un medicament potrivit. Pregătirea de asistentă medicală v-a fost de folos. Ați ales digitoxină – același tip de medicament pe care bătrâna doamna îl lua – și ați luat și o seringă hipodermică, întrucât, spre supărarea dumneavoastră, cea pe care o aveți dispăruse. Sperați să o puneți la loc înainte ca doctorul să-i observe lipsa înainte de a vă continua planul, ați făcut o ultimă încercare să-l determinați pe soțul dumneavoastră să acționeze. I-ați spus că intenționați să vă căsătoriți cu Jefferson Cope. Deși soțul dumneavoastră a fost teribil de supărat, nu a reacționat așa cum ați sperat – așa că ați fost nevoită să vă puneți în practică planul criminal. V-ați întors în tabără, schimbând câteva amabilități cu Lady Westholme și cu domnișoara Pierce când ați trecut pe lângă ele. Apoi v-ați îndreptat spre locul unde stătea soacra dumneavoastră, având pregătită seringă cu drogul. A fost ușor să o apucați de încheietură – eficiența pregătirii de asistentă și-a spus cuvântul – și să înfigeți acul. Totul s-a terminat chiar înainte ca soacra dumneavoastră să-și dea seama ce se întâmplă. De jos, din vale, ceilalți nu văd decât că îi vorbiți, că vă aplecați asupra ei. Apoi înadins luați un scaun și rămâneți lângă ea, purtând aparent o discuție amicală timp de câteva minute. Moartea trebuie să fi fost instantanee. Stăteți de vorbă cu o femeie moartă, dar cine ar fi bănuیت asta? După aceea ați pus scaunul la loc și v-ați dus în cortul cel mare, unde l-ați găsit pe soțul dumneavoastră, care citea o carte. Și ați avut grijă să nu mai plecați de acolo. Ați fost sigură că moartea doamnei Boynton va fi pusă pe seama bolii de inimă – avea, într-adevăr, să fie cauzat ă de o problemă a inimii. Însă un singur aspect al planului v-a scăpat de sub control. Nu ați putut returna seringă în cortul doctorului Gerard deoarece acesta se afla acolo, răpus la pat de un atac de malarie – și, deși nu știați acest lucru, el deja observase lipsa seringii. Acesta a fost, madame, punctul slab al planului unei crime altminteri perfecte.

Se așternu tăcerea – un moment de tăcere mormântală – apoi Lennox Boynton sări în picioare.

— Nu, strigă el. Asta este o minciună afurisită. Nadine nu a făcut nimic. Nu ar fi putut să facă asta. Mama... Mama era deja moartă.

— Ah? Privirea lui Poirot se îndreaptă cu calm spre el. Așadar, la urma urmelor, dumneavoastră ați ucis-o, domnule Boynton.

O altă pauză – apoi Lennox se prăbuși înapoi pe scaun și își ridică mâna tremurătoare la față.

— Da, așa este, eu am omorât-o.

— Ați luat digitoxină din cortul doctorului Gerard?

— Da.

— Când?

— Când ați spus... Dimineața.

— Și seringă?

— Seringă? Da.

— De ce ați omorât-o?

— Mai întrebați?!

— Da, vă întreb, domnule Boynton!

— Dar știți... Soția mea urma să mă părăsească... În favoarea lui Cope...

— Da, dar ați aflat asta de-abia după-amiază.

Lennox rămase cu privirea ținută la el.

— Desigur. Când eram plecați...

— Însă ați luat otrava și seringă dimineața – înainte să aflați?

— De ce naiba mă pisați cu întrebări? Se opri și își trecu mâna tremurătoare peste frunte. Ce mai contează, oricum?

— Contează foarte mult. Vă sfătuiesc, domnule Boynton, să-mi spuneți adevărul.

— Adevărul?

Lennox se uită fix la Poirot.

— Asta am spus – adevărul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să vă spun, se hotărî brusc Lennox. Dar nu știu dacă o să mă credeți. Inspiră adânc. În acea după-amiază, după ce m-am despărțit de Nadine, eram complet distrus. Niciodată nu-mi trecuse prin minte că ar putea să mă părăsească pentru altcineva. Eram... Eram

aproape scos din minți! Mă simțeam de parcă eram beat sau îmi reveneam dintr-o boală grea.

Poirot dădu din cap și spuse:

— Am remarcat descrierea pe care Lady Westholme a făcut-o felului cum mergeați când ați trecut pe lângă ea. De aceea am știut că soția dumneavoastră nu spunea adevărul când afirmase că v-a mărturisit că vă părăsește după ce v-ați întors amândoi în tabără. Continuați, domnule Boynton.

— Nici nu mai știam ce fac... Dar, în timp ce mă apropiam de tabără, mintea părea să mi se limpezească. Brusc mi-am dat seama că numai eu eram de vină! Fusesem un vierme nenorocit! Ar fi trebuit s-o înfrunt pe mama mea vitregă și să plec cu mulți ani în urmă. Și m-am gândit că nici acum nu ar fi prea târziu. Iar ea stătea acolo, diavolul bătrân, ca un idol obscen pe stâncile roșii. M-am dus ținută la ea ca să o înfrunt. Voiam să-i spun ce gândeam și să o anunț că plec. Chiar aveam gândul nebunesc de a pleca în acea seară – să o iau pe Nadine și să ajung măcar la Ma'an în noaptea respectivă.

— Oh, Lennox, dragul meu...

Se auzi un oftat ușor, prelung.

Lennox continuă:

— Și atunci, Doamne Dumnezeule... M-ai fi putut doborî cu un pai! Era moartă. Stătea acolo... Moartă! N-am... N-am știut ce să fac. Eram amețit, uluit – tot ce aveam de gând să-i strig în față și era strâns în mine... S-a transformat în plumb... Nu pot să explic... Mă simțeam transformat în stană de piatră. Am făcut un gest mecanic – i-am ridicat ceasul, care zăcea în poala ei, și i l-am pus la mână... Mâna aceea moartă, oribil de inertă... Se cutremură. Doamne, a fost oribil... Apoi m-am târât până la cortul cel mare. Ar fi trebuit să chem pe cineva, bănuiesc – dar nu am putut. Am rămas acolo, întorcând paginile unei cărți, așteptând... Se opri. Nu veți crede una ca asta – este imposibil. De ce nu am chemat pe cineva? De ce nu i-am spus lui Nadine? Nu știu.

Doctorul Gerard își dresе glasul.

— Declarația dumneavoastră este perfect plauzibilă, domnule Boynton, afirmă el. Erați într-o stare de nervozitate

accentuată. Două șocuri grave administrate în succesiune rapidă au fost suficiente să vă introducă în starea pe care ați descris-o. Este vorba de reacția Weissenhalter {26} – cel mai bine exemplificată de cazul păsării care se repede cu capul în geam. Chiar și după ce își revine, instinctiv se abține de la orice fel de acțiune, lăsând astfel centrii nervoși să se readapteze. Nu mă exprim foarte clar, dar ceea ce vreau să spun este că: Nu ați fi putut reacționa în alt mod. V-ar fi fost de-a dreptul imposibil să luați orice decizie de orice fel! Ați trecut printr-o perioadă de paralizie mentală! Se întoarse spre Poirot. Te asigur, prietene, că acesta-i adevărul!

— Oh, n-am nici o îndoială, zise Poirot. Există un fapt pe care l-am observat deja – și anume că domnul Boynton i-a pus mamei sale ceasul la mână. Acest lucru ar fi putut avea două explicații – ar fi putut fi o încercare de a acoperi fapta reală sau ar fi putut fi observat și interpretat greșit de doamna Boynton. Ea s-a întors la doar cinci minute după soțul ei. Prin urmare, trebuie să fi observat gestul. Când s-a dus la soacra ei și a descoperit că este moartă, având pe încheietura mâinii semnul unui ac hipodermic, evident că a tras concluzia că soțul ei a comis fapta – și că anunțul deciziei ei de a-l părăsi a produs o reacție diferită de cea pe care o aștepta. Pe scurt, Nadine Boynton a crezut că l-a influențat pe soțul ei să comită crima. Poirot se uită la Nadine.

— Este adevărat, madame?

Ea înclina aprobator din cap, apoi întreabă:

— Chiar m-ați bănuit, domnule Poirot?

— M-am gândit că era o posibilitate, madame. Ea se aplecă în față.

— Și acum? Ce s-a întâmplat cu adevărat, domnule Poirot?

Capitolul 17

— Ce s-a întâmplat cu adevărat? Repetă Poirot.

Întinse mâna în spatele lui, trase un scaun și se așeză.

Atitudinea lui era acum prietenoasă, neoficială.

— Asta este întrebarea, nu-i așa? Pentru că digitoxină a fost luată, seringă lipsea și exista semnul înțepăturii unui ac pe încheietura doamnei Boynton. Este adevărat că peste câteva

zile vom ști cu certitudine – autopsia ne va spune – dacă doamna Boynton a murit din cauza unei supradoze de digitalină. Dar atunci ar putea fi prea târziu! Ar fi mai bine să aflăm adevărul în această seară – câtă vreme criminalul este la îndemâna noastră.

Nadine își înălță brusc capul.

— Vreți să spuneți că tot mai credeți că unul dintre noi, cei de aici din cameră...

Vocea i se pierdu încet.

Poirot dădu încet din cap, ca pentru sine.

— Adevărul – asta i-am promis colonelului Carbury. Acum, după ce am lămurit lucrurile, să revenim unde ne-am aflat ceva mai devreme, la lista cu punctele scrise în care existau două neconcordanțe evidente.

Colonelul Carbury vorbi pentru prima dată:

— Ce-ar fi să auzim care sunt acestea? Propuse el.

Poirot răspunse plin de mândrie:

— Tocmai vreau să vă spun. Vom aborda încă o dată acele prime două puncte de pe lista mea. „Doamna Boynton lua un amestec care conținea digitalină. Doctorului Gerard îi lipsește o seringă hipodermică.” Luați aceste două afirmații și combinați-le cu faptul de netăgăduit (cu care m-am confruntat imediat) că familia Boynton a reacționat fără îndoială cu vinovăție. Prin urmare, se pare că unul dintre membrii ei trebuie să fi comis crima! Și totuși cele două puncte menționate sunt cu totul împotriva acestei teorii. Vedeți, ingerarea unei soluții concentrate de digitalină – asta, da, este o idee deșteaptă, deoarece doamna Boynton deja lua acest medicament. Dar ce ar face atunci un membru al familiei? Ah, ma foi! {27} Exista numai un singur lucru logic care putea fi făcut – să pună otrava în sticluța ei de medicament! Adică, așa ar fi făcut oricine cu un gram de minte și care avea acces la medicamentele ei!

Mai devreme sau mai târziu doamna Boynton avea să ia o doză și să moară – și, chiar dacă digitalina era descoperită în sticluță, se putea considera că fusese o greșeală a farmacistului care a preparat-o. În mod evident, nimic nu

putea fi dovedit!

— Atunci ce sens a avut furtul seringii hipodermice?

— Nu pot exista decât două explicații pentru asta – fie doctorul Gerard nu a observat seringă și aceasta nu a fost furată, fie seringă a fost luată fiindcă ucigașul nu avea acces la medicament – cu alte cuvinte, ucigașul nu a fost un membru al familiei Boynton. Aceste două fapte indică foarte clar că un outsider a comis crima!

Am văzut acest lucru, dar am fost uimit, cum am spus, de reacțiile familiei Boynton care indicau clar vinovăția. Era oare posibil ca, în ciuda conștiinței încă ărcate, membrii familiei Boynton să fie nevinovați? Mi-am propus să demonstrez nu vinovăția, ci nevinovăția acestor oameni!

Aceasta este situația în prezent. Crima a fost comisă de un outsider – adică de o persoană nu suficient de apropiată de doamna Boynton ca să intre în cortul ei sau ca să aibă acces la sticluta de medicamente. Făcu o pauză. În această încăpăre există trei persoane care sunt, practic, outsiders, dar care au o legătură clară cu acest caz.

Domnul Cope, pe care îl vom analiza primul, era de ceva vreme un apropiat al familiei Boynton. Putem descoperi un motiv și o ocazie pe care să le fi avut? Se pare că nu. Moartea doamnei Boynton l-a afectat în mod negativ – întrucât a determinat spulberarea anumitor speranțe. Dacă nu cumva motivația domnului Cope a fost dorința aproape fanatică de a face un serviciu celorlalți, nu putem găsi nici un motiv pentru care să dorească moartea doamnei Boynton. (Doar dacă, evident, nu există vreun motiv care ne este total necunoscut. Nu cunoaștem care au fost legăturile domnului Cope cu familia Boynton.) Domnul Cope replică plin de demnitate:

— Asta mi se pare puțin cam exagerat, domnule Poirot. Trebuie să țineți cont că nu am avut absolut nici o ocazie să comit această crimă și, în orice caz, părerile mele în privința sanctității vieții umane sunt foarte clare.

— Atitudinea dumneavoastră pare lipsită de orice pată, spuse Poirot. Dacă toate acestea s-ar petrece într-o carte, ați fi foarte suspect din această cauză.

Se întoarse puțin pe scaun

— Acum ajungem la domnișoara King. Dânsa avea anumite motive, precum și cunoștințele necesare, fiind totodată o femeie cu multă personalitate și hotărâre, dar, având în vedere că a plecat din tabără înainte de 15.30 împreună cu ceilalți și nu s-a întors până la ora șase, este dificil să descoperim când ar fi avut ocazia să comită crima.

În continuare trebuie să-l analizăm pe doctorul Gerard și să luăm în considerație ora exactă a comiterii crimei. Conform ultimei declarații a domnului Lennox Boynton, mama sa era moartă la 16.35. Lady Westholme și domnișoara Pierce au spus că era în viață la 16.16, când au plecat la plimbare. Asta înseamnă că există un interval de exact douăzeci de minute despre care nu se poate spune nimic. În timp ce aceste două doamne se îndepărtau de tabără, doctorul Gerard a trecut pe lângă ele mergând înapoi. Nimeni nu poate spune ce a făcut doctorul Gerard când a ajuns în tabără fiindcă doamnele erau cu spatele spre el, îndepărtându-se. Prin urmare, este perfect posibil ca doctorul Gerard să fi comis crima. Fiind medic, putea cu ușurință să dea impresia că este cuprins de un atac de malarie. De asemenea, trebuie să spun că există și un mobil. Este posibil ca doctorul Gerard să fi dorit să salveze o anumită persoană a cărei rațiune era în pericol – o pierdere poate mai importantă decât cea a vieții. Poate că a considerat că asta merită sacrificarea unei vieți bătrâne și epuizate!

— Ideile dumitale sunt fantastice! Exclamă doctorul Gerard.

Fără să bage de seamă întreruperea, Poirot continua:

— Dar dacă așa stau lucrurile, de ce a atras doctorul Gerard atenția asupra unei posibile crime? Este aproape sigur că, fără declarația pe care i-a dat-o colonelului Carbury, moartea doamnei Boynton ar fi fost pusă pe seama unor cauze naturale. Doctorul Gerard a fost primul care a subliniat posibilitatea unei crime. Asta, prieteni, spuse Poirot, nu are sens!

— Nu pare să aibă, mormăi colonelul Carbury cu asprime.

— Mai există o posibilitate, afirmă Poirot. Doamna Lennox Boynton a negat cu putere posibilitatea ca mai tânăra ei

cumnată să fie vinovată. Vehemența cu care a obiectat se baza pe faptul că știa că soacra ei era moartă la momentul respectiv. Dar țineți cont că Ginevra Boynton s-a aflat în tabără toată după-amiaza. Și a existat un moment – un moment când Lady Westholme și domnișoara Pierce se îndepărtau de tabără și înainte ca doctorul Gerard să ajungă înapoi...

Ginevra se foi. Se aplecă în față, uitându-se fix la Poirot cu o privire ciudată, inocentă, uimită.

— Eu am făcut-o? Credeți că eu am făcut-o?

Apoi brusc, cu o mișcare rapidă de o frumusețe incomparabilă, se ridică de pe scaun și străbătu încăperea, aruncându-se în genunchi lângă doctorul Gerard, agățându-se de el și privindu-l cu pasiune în ochi.

— Nu, nu, nu-i lăsa să spună asta! Fac ca zidurile să se închidă iarăși în jurul meu! Nu este adevărat! Nu am făcut nimic! Sunt dușmanii mei – vor să mă bage la închisoare, să mă facă să tac. Trebuie să mă ajuți. Tu trebuie să mă ajuți!

— Gata, gata, copilă.

Doctorul o mângâie cu blândețe pe cap. Apoi i se adresează lui Poirot:

— Ceea ce spui nu are sens – e absurd!

— Își imaginează că e persecutată?

— Da. Dar nu ar fi putut să comită crima în felul acesta. Trebuie să vă dați seama că ea ar fi făcut-o într-un mod dramatic – cu un pumnal, ceva flamboiant, spectaculos – nu în acest fel calm, logic, rece! Credeți-mă, prieteni, așa stau lucrurile. Aceasta a fost o crimă rațională – o crimă sănătoasă.

Poirot zâmbi și brusc se înclină.

— Je suis entièrement de votre avis! {28}, spuse el calm.

Capitolul 18

— Haideți, îi îndemnă Poirot. Mai avem doar un drum scurt de străbătut! Doctorul Gerard a invocat psihologia. Haideți deci să examinăm latura psihologică a acestui caz. Am analizat faptele, am stabilit ordinea cronologică a evenimentelor, am auzit probele. Mai rămâne... Psihologia. Și cea mai importantă dovadă psihologică o privește pe femeia

moartă – psihologia doamnei Boynton însăși este cel mai important element al acestui caz.

Luați în considerație de pe lista mea de fapte punctele trei și patru. „Doamnei Boynton îi plăcea în mod evident să-și împiedice familia să se distreze împreună cu alte persoane. În după-amiaza cu pricina, doamna Boynton și-a încurajat familia să plece de lângă ea.”

Aceste două elemente se contrazic clar unul pe celălalt! De ce, în acea după-amiază, doamna Boynton a dat dovadă de o schimbare completă a comportamentului ei obișnuit? Oare a simțit în suflet o bunătate subită – un impuls binevoitor? Din câte am auzit, acest lucru este extrem de improbabil! Totuși, trebuie să fi existat un motiv. Care a fost acel motiv?

Să examinăm cu atenție caracterul doamnei Boynton. Au existat multe relatări. Era o bătrână tiranică, un sadic mintal, încarnarea răului – era nebună. Care dintre aceste descrieri este cea adevărată? Eu cred că Sarah King s-a apropiat cel mai mult de adevăr când, într-un moment de inspirație la Ierusalim, a văzut o bătrână demnă de milă. Dar nu numai demnă de milă – inutilă!

Haideți să încercăm să ne punem în starea mentală a doamnei Boynton. O ființă născută cu o ambiție imensă, cu dorința profundă de a domina și de a-și impune personalitatea asupra altor oameni. Ea nici nu și-a sublimat această imensă sete de putere, nici nu a încercat să și-o stăpânească – nu, mesdames și messieurs, ea a hrănit-o! Dar în cele din urmă – fiți foarte atenți la acest lucru – în cele din urmă la ce s-a ajuns? Nu a reușit să aibă o putere impresionantă! Nu era temută și urâtă într-o zonă întinsă! Era tiranul mărunț al unei familii izolate! Și, după cum mi-a spus doctorul Gerard, s-a plictisit, ca orice altă bătrână, de hobby-ul ei și a căutat să-și extindă zona de acțiune și să se distreze punându-și dominația în pericol. Dar acest lucru a condus la un aspect cu totul diferit al cazului. Călătorind peste hotare, ea și-a dat seama pentru prima dată cât de ne semnificativă este!

Iar acum ajungem direct la punctul numărul 10 – la cuvintele adresate de ea lui Sarah King în Ierusalim. Vedeți,

Sarah King a pus degetul pe rană. Ea a dezvăluit în întregime și fără milă inutilitatea patetică a întregii existențe a doamnei Boynton. Iar acum ascultați cu atenție – cu toții – cuvintele exacte pe care i le-a adresat domnișoarei King. Domnișoara King a spus că doamna Boynton i-a vorbit „cu atâta răutate, fără măcar să mă privească”. Și iată ceea ce a spus: „Niciodată n-am uitat nimic – nici un fapt, nici un nume, nici un chip”. Aceste cuvinte au impresionat-o profund pe domnișoara King. Ardoarea lor extraordinară și tonul aspru și puternic cu care au fost rostite! Atât de puternică a fost impresia lăsată asupra ei, încât cred că domnișoara King nu a reușit să-și dea seama de semnificația lor extraordinară!

Acum vedeți, vreunul dintre cei prezenți, această semnificație? Așteptă un minut. Se pare că nu... Dar, mes amis {29}, nu vă dați seama că acele cuvinte nu erau deloc un răspuns firesc la ceea ce tocmai spusese domnișoara King? „Niciodată n-am uitat nimic – nici un fapt, nici un nume, nici un chip.” Nu are sens! Dacă ar fi zis: „Niciodată n-am uitat impertinența” sau ceva de genul ăsta, dar ea a spus „un chip”...

Ah! Strigă Poirot, dând din palme. Dar sare în ochi! Acele cuvinte, adresate aparent domnișoarei King, nu erau menite deloc ei! Erau adresate cuiva aflat în spatele domnișoarei King.

Făcu o pauză, observându-le expresia.

— Da, sare în ochi! Acesta, vă spun, a fost un moment psihologic în viața doamnei Boynton! Adevărul despre sine îi fusese dezvăluit de o tânără inteligentă. Era plină de furie înăbușită și în acel moment a recunoscut pe cineva – un chip din trecut, o victimă care îi căzuse în mâini!

Ne întoarcem, așadar, la outsider! Iar acum amabilitatea neașteptată a doamnei Boynton din acea după-amiază în care a murit este foarte clară. A dorit să scape de familia ei deoarece – ca să folosesc o expresie mai vulgară – avea de perpelit pe cineva! Voia să aibă terenul liber ca să aibă o discuție cu noua ei victimă...

Acum, să analizăm din această nouă perspectivă

evenimentele din acea după-amiază. Familia Boynton pleacă. Doamna Boynton stă la gura peșterii. Să cercetăm cu mare atenție mărturia lui Lady Westholme și a domnișoarei Pierce. Cea din urmă este un martor nerealist, nu are spirit de observație și este foarte influențabilă. Pe de altă parte, Lady Westholme este foarte precisă în observații și atenția ei pentru detalii este remarcabilă. Amândouă doamnele sunt de acord cu un lucru: un arab, unul dintre servitori, a abordat-o pe doamna Boynton și a enervat-o într-un fel sau altul, apoi s-a retras în grabă. Lady Westholme a afirmat clar că servitorul a fost mai întâi zărit în cortul ocupat de Ginevra Boynton, dar vă amintiți că, lângă acesta, se afla cortul doctorului Gerard. Este deci posibil ca arabul să fi intrat în cortul doctorului Gerard...

Colonelul Carbury interveni:

— Vrei să spui că unul dintre beduini, conaționali de-ai mei, a ucis o bătrână cu o seringă hipodermică? Fantastic!

— Așteaptă, colonele Carbury, încă nu am terminat. Să spunem că este posibil ca arabul să fi ieșit din cortul doctorului Gerard și nu al Ginevrei Boynton. Ce se întâmplă în continuare? Amândouă doamnele sunt de acord că nu i-au putut vedea clar fața ca să-l poată identifica și că nu au putut să audă ce a spus. Este un lucru de înțeles. Distanța dintre cortul cel mare și lespedea de stâncă era de circa două sute de metri. Lady Westholme l-a descris destul de clar pe bărbat, având pantaloni zdrențuiți și jambiere legate neîngrijit.

Poirot se aplecă în față.

— Iar asta, prieteni, este într-adevăr foarte ciudat! Fiindcă, dacă Lady Westholme nu i-a putut vedea chipul și nici auzi ceea ce a spus, atunci i-ar fi fost imposibil să observe starea pantalonilor și a jambierelor! Nu de la două sute de metri!

Vedeți, aceasta a fost o eroare și m-a făcut să mă gândesc la o idee curioasă. De ce să insiste asupra unor pantaloni rușiți și a unor jambiere neglijent legate? Oare din cauza faptului că pantalonii nu erau rușiți și jambierele nu existau? Lady Westholme și domnișoara Pierce au văzut amândouă un bărbat – dar din locul unde se aflau nu se vedeau una pe

cealaltă. Acest lucru este demonstrat de faptul că Lady Westholme s-a dus să vadă dacă domnișoara Pierce se trezise și a găsit-o stând la intrarea în cortul ei.

— Dumnezeule mare, exclamă colonelul Carbury, îndreptându-și spatele brusc. Vrei să spui ca...?

— Vreau să spun că, după ce a văzut ce făcea domnișoara Pierce (singurul martor care nu dormea), Lady Westholme s-a întors la, cortul ei, și-a pus pantalonii de călărie, ghetetele și haina kaki, s-a transformat în arab punându-și pe cap eșarfa cu pătrățele și un scul de lână și, astfel înveșmântată, s-a dus hotărâtă în cortul doctorului Gerard, a căutat în trusa lui medicală, a ales medicamentul potrivit, a luat seringă hipodermică, a umplut-o și s-a dus cu îndrăzneală la victima ei.

Probabil că doamna Boynton moțăia. Lady Westholme a acționat rapid. A prins-o de încheietură și i-a injectat medicamentul. Doamna Boynton a scos un țipăt înăbușit, a încercat să se ridice, apoi s-a prăbușit la loc pe scaun. „Arabul” s-a îndepărtat, pârând rușinat și stânjenit. Doamna Boynton și-a scuturat bastonul, a încercat să se ridice, apoi s-a prăbușit la loc.

Cinci minute mai târziu, Lady Westholme i se alătură domnișoarei Pierce și comentează scena la care tocmai fusese martoră, impunându-i acesteia propria versiune asupra întâmplării. Apoi pleacă la plimbare, oprindu-se sub lespede de stâncă de unde Lady Westholme îi strigă ceva bătrânei doamne. Nu primește nici un răspuns – doamna Boynton este moartă – dar Lady Westholme îi spune domnișoarei Pierce: „Ce nepolíticos să pufnească astfel!” Domnișoara Pierce acceptă sugestia – de multe ori a auzit-o pe doamna Boynton reacționând cu un pufnet la vreo remarcă – așa că, dacă este necesar, va jura cu toată sinceritatea că a auzit, într-adevăr, acest lucru. Lady Westholme a participat în destule ocazii la întruniri ale comisiilor din care făceau parte femei de genul domnișoarei Pierce ca să știe exact cum personalitatea ei puternică și dominantă le poate influența. Singurul punct în care planul ei a dat greș a fost înapoierea seringii. Întoarcerea

prematură a doctorului Gerard i-a stricat planurile. Spera ca lipsa acesteia să nu fie observată sau se gândea că el trecuse cu vederea acest lucru, așa că a pus-o înapoi în timpul nopții.

Poirot se opri.

— Dar de ce? Întrebă Sarah. De ce ar fi dorit Lady Westholme să o omoare pe bătrâna doamnă Boynton?

— Nu mi-ați spus că Lady Westholme se aflase destul de aproape la Ierusalim, când ați vorbit cu doamna Boynton? Lui Lady Westholme îi fuseseră adresate cuvintele doamnei Boynton: „Niciodată n-am uitat nimic – nici un fapt, nici un nume, nici un chip.” Adăugați asta la faptul că doamna Boynton a fost gardian la închisoare și veți avea o idee destul de apropiată de adevăr. Lordul Westholme și-a întâlnit soția într-o călătorie la întoarcerea din America. Înainte de căsătorie Lady Westholme comisese o infracțiune și stătuse în închisoare.

Vedeți acum dilema teribilă în care se afla? Cariera ei, ambițiile, poziția socială – toate erau în pericol! Nu știm încă din ce motiv a stat în închisoare (dar vom afla în curând), însă acest lucru i-ar fi spulberat efectiv cariera politică dacă ar fi fost făcut public. Și, nu uitați, doamna Boynton nu era o șantajistă obișnuită. Nu dorea bani. Voia plăcerea de a-și tortura o vreme victima, apoi s-ar fi desfătat cu dezvăluirea adevărului într-un mod cât mai spectaculos! Nu, cât timp doamna Boynton era în viață, Lady Westholme nu ar fi fost în siguranță. Ea a ascultat indicațiile doamnei Boynton să se întâlnească la Petra – mereu mi s-a părut ciudat ca o femeie ca Lady Westholme, cu un asemenea simț al propriei importanțe, să prefere să călătorească asemenea unui simplu turist – dar, fără îndoială, s-a gândit în permanență la mijloace de a comite crima. A văzut șansa și a fructificat-o cu îndrăzneală. A făcut numai două greșeli. Una a fost să spună prea mult – descrierea pantalonilor rupti – lucru care mi-a atras la început atenția asupra ei, și cealaltă să greșească amplasamentul unde era cortul doctorului Gerard și să intre în cel al Ginevrei, care era pe jumătate adormită. De aici povestea fetei – pe jumătate inventată, pe jumătate adevărată – despre șeicul deghizat. Ea

a prezentat povestea cu totul greșit, conformându-se instinctului de a distorsiona adevărul și de a-l face mai dramatic, dar indicația a fost destul de semnificativă pentru mine.

Făcu o pauză.

— Însă în curând vom ști. Am obținut amprentele lui Lady Westholme fără ca ea să-și dea seama de asta. Dacă vor fi trimise la închisoarea unde doamna Boynton a fost odinioară gardian, vom afla imediat adevărul după ce acestea vor fi comparate cu cele de la dosar. Se opri.

În tăcerea de moment se auzi un sunet ascuțit.

— Ce-a fost asta? Întrebă doctorul Gerard.

— Mie mi s-a părut că un foc de armă, zise colonelul Carbury, ridicându-se repede în picioare. În camera de alături. Apropo, cine se află acolo?

— Am o oarecare idee, murmură Poirot. Este camera lui Lady Westholme...

Epilog.

Pasaj din Evening Shout:

Cu regret anunțăm moartea lui Lady Westholme, membru al parlamentului, ca urmare a unui tragic accident. Lady Westholme, care iubea călătoriile în țări îndepărtate, avea întotdeauna asupra ei un mic revolver, în timp ce îl curăța, acesta s-a descărcat accidental și a ucis-o. Moartea a fost instantanee. Cele mai sincere condoleanțe pentru lordul Westholme etc., etc...

Într-o seară caldă de iunie, cinci ani mai târziu, Sarah Boynton și soțul ei se aflau în stalul unui teatru londonez. Se juca Hamlet. Sarah îl apucă pe Raymond de braț în timp ce cuvintele Ofeliei veneau plutind peste luminile rampei:

Cum pot eu să-l recunosc

Pe iubitul dumitale?

După șapca lui cu scoici,

După cârjă și sandale?

A murit și a plecat,
Dus e, doamnă mare;
Iarba-i stă la căpătâi
Steiul la picioare.
Tra, la, la... {30}

Lui Sarah i se puse un nod în gât. Frumusețea desăvârșită, zâmbetul nepământeian al unei ființe aflate dincolo de griji și necazuri, acolo unde adevărul era numai o iluzie care plutea ușor...

— E minunată, șopti Sarah pentru sine.

Era o voce cântată, obsedantă, cu o tonalitate minunată, acum disciplinată și modulată ca un instrument perfect.

Sarah spuse cu convingere în timp ce cortina cădea la sfârșitul actului:

— Jinny este o actriță minunată... Absolut minunată! Mai târziu, stând în jurul mesei de la Savoy în timpul supeului, Ginevra se întoarse zâmbind spre bărbatul cu barbă care îi stătea alături.

— Am fost bună, nu-i așa, Theodore?

— Ai fost minunată, ma chérie {31}.

Un zâmbet fericit zăbovi pe buzele ei.

— Tu întotdeauna ai crezut în mine, murmură ea.

Întotdeauna ai știut că pot face lucruri grozave – să abordez o mulțime de...

La o masă în apropierea lor, Hamletul din acea seară spunea supărat:

— Manierismele ei! Normal că oamenilor le place... la început! Dar asta nu e Shakespeare! Ați văzut cum mi-a stricat ieșirea?

Așezată față în față cu Ginevra, Nadine spuse:

— Cât e de minunat să ne aflăm aici, la Londra, iar Jinny să o joace pe Ofelia și să fie atât de faimoasă!

— A fost foarte drăguț din partea voastră să veniți aici, răspunse Ginevra încet.

— O întrunire normală de familie, zise Nadine și zâmbi în timp ce privea înjur. Apoi i se adresă lui Lennox: Cred că

acum copiii ar putea merge la matineu, nu-i așa? Sunt destul de mari și își doresc atât de mult să o vadă pe mătușa Jinny pe scenă!

Lennox, un bărbat sănătos, cu o înfățișare fericită și ochi veseli, își ridică paharul:

— Pentru tinerii căsătoriți, domnul și doamna Cope.

Jefferson Cope și Carol își ridicară și ei paharele.

— Escroc necredincios! Exclamă Carol râzând. Jeff, ar fi bine să bei în cinstea primei tale iubiri, care stă în fața ta.

— Jeff roșește, spuse Raymond vesel. Nu-i place să i se reamintească de vremurile de altădată.

Brusc, chipul i se întunecă.

Sarah îi atinse ușor mâna și norul supărării se ridică.

Raymond o privi și zâmbi.

— Pare ca un vis urât!

O siluetă elegant îmbrăcată se opri lângă masa lor. Hercule Poirot, înveșmântat fără cusur, cu mustața răsucită cu mândrie, se înclină demn.

— Mademoiselle, i se adresă el Ginevrei, mes hommages... {32}. Ați fost încântătoare!

Toți îl salutară cu afecțiune și îi făcură loc lângă Sarah.

Poirot îi privi radios și, în timp ce ei discutau, se aplecă ușor într-o parte și îi spuse încet lui Sarah:

— Eh bien, se pare că toate merg bine acum în la famille Boynton!

— Mulțumită dumneavoastră! Replică Sarah.

— Soțul dumitale devine din ce în ce mai faimos. Am citit astăzi o recenzie excelentă a ultimei lui cărți.

— E destul de bună – deși o spun eu! Știați că Jefferson Cope și Carol s-au căsătorit în cele din urmă? Și că Lennox și Nadine au doi copii minunați – dulci, le spune Raymond. Cât despre Jinny – ei bine, cred că Jinny e genială.

Se uită peste masă la chipul încântător și la coroana de păr roșu-auriu, apoi tresări ușor.

Pentru o clipă fața ei deveni serioasă. Își ridică încet paharul la buze.

— Închinați un toast, madame? O întrebă Poirot.

Sarah răspunse încet:

— Brusc, m-am gândit la... Ea. Privind-o pe Jinny, am văzut, pentru prima dată, asemănarea. Același lucra – numai că Jinny e în lumină, în timp ce Ea era în întuneric...

De vizavi, Ginevra interveni pe neașteptate:

— Biata mama... Era ciudată... Acum că suntem cu toții atât de fericiți... Îmi pare într-un fel rău pentru ea. Nu a obținut de la viață ceea ce și-a dorit. Trebuie să-i fi fost foarte greu.

Aproape fără să facă nici o pauză, vocea ei rosti tremurând ușor versurile din Cymbeline, în timp ce ceilalți ascultau vrăjiți muzica lor:

De arșiță nu te mai teme

Și nici de vântul înghețat.

Ți-ai încheiat slujba în lume,

Ți-ai luat simbria și-ai plecat. {33}

SFÂRȘIT

{1} O împlânzitoare de fiare (fr.) (n. Red.) {2} De o noblete perfectă (fr.) (n. Red.) {3} Soi de ceai chinezesc foarte aromat (n. Red.) {4} Mică localitate în Pennsylvania, SUA (n. Red.) {5} Totuși (fr.) (n. Red.) {6} Aici: vocație, profesiune (fr.) (n. Red.) {7} Ioan 11:50 – (n.tr.) {8} Stațiune turistică pe malul vestic al Mării Galileei. (n. Red.) {9} Eclesiastul 4:1-3 (n.tr.) {10} Petra era capitala anticei societăți nabateene, de origine obscură. Nabateenii au fost asimilați de către invadatorii arabi. (n. Red.) {11} Emil Kopp (1817-1875), chimist și toxicolog german (n. Red.) {12} Deloc (fr.) (n. Red.) {13} Nu-i așa? (fr.) (n. Red.) {14} În romanul Crima din Orient Express, Poirot descoperă că o întreagă familie pusese la cale uciderea celui care, cu ani în urmă, le răpise și omorâse fetița, dar decide să ascundă această descoperire pentru a proteja familia, (n. Red.) {15} Pronunție greșită a primului vers al poemului lui John Keats, Song – I had a dove: I had a dove

and the sweet dove died (n.tr.) {16} îngrijită (fr.) (n. Red.)
{17} Ce femeie oribilă! (fr.) (n. Red.) {18} Bătrâne (fr.) (n.
Red.) {19} Biata (fr.) (n. Red.) {20} O să schimbăm noi toate
astea! (fr.) (n. Red.) {21} în romanul Ucigașul ABC, unul
dintre omorurile investigate de Poirot se petrecea în orașelul
Doncaster. (n. Red.) {22} Ah, așa! (fr.) (n. Red.) {23} Foarte
simplu (fr.) (n. Red.) {24} Cum? (fr.) (n. Red.) {25} Ah, asta
nu! (fr.) (n. Red.) {26} Invenție a autoarei (n. Red.) {27} Ah,
pe legea mea! (fr.) (n. Red.) {28} Sunt cu totul de părerea
dumneavoastră (fr.) (n. Red.) {29} Prieteni (fr.) (n. Red.) {30}
Shakespeare, Hamlet, actul IV, scena V, traducere de Leon
Levițchi și Dan Duțescu, Editura Univers, 1986 (n.tr.) {31}
Draga mea! (fr.) (n. Red.) {32} Omagiile mele (fr.) (n. Red.)
{33} William Shakespeare, Cymbeline, în românește de
Florian Nicolau, Ed. Univers, București, 1971